

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ДОКАТО СЕСТРА МИ СПИ

Превод от английски: Маргарита Дограмаджян, 2010

chitanka.info

На Андрю и Джули

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа най-искрени благодарности на Айлийн Уилсън за това, че хвърли светлина върху медицинските въпроси, пред които се изправят членовете на семейство Сноу; също и на Шели Луис за това, че ми помогна за достоверното описание на разсадника „Сноу Хил“. Отклоняването от действителните факти на места следва да се отдаде на художествената измислица, а не на тези две прекрасни жени.

Изключително съм благодарна и на Филис Грант — за нейната неоценима помощ при редактирането на книгата, и на моята агентка, Ейми Бъркоуър — за неизменната ѝ подкрепа.

Както винаги, до мен беше моето семейство, което ми помага по всички възможни начини.

ПЪРВА ГЛАВА

Имаше дни, в които Моли Сноу обичаше сестра си, но този определено не беше от тях. Станала бе в зори да носи водата на Робин, само за да разбере, че Робин е променила намерението си и е решила да проведе тренировката си късно следобед, несъмнено очаквайки, че Моли ще е насреща.

И защо не? Робин беше състезателка по маратон от световна класа — с десетки награди, невероятни спортни постижения и сериозен шанс за участие в олимпиадата. Свикнала беше хората да променят плановите си заради нея. Беше звезда.

Ядосана, Моли отказа категорично и макар Робин да я следваше по петите от стая в стая, не се предаде. Не виждаше защо сестра ѝ да не може да бяга сутринта; причината се оказа уговорка за закуска с приятелка. Като че ли на Моли не ѝ се закушваше с приятелка! Но не можеше, защото денят ѝ бе претоварен. Трябваше да е в „Сноу Хил“ в седем и да се погрижи за оранжерията, преди да се появят клиентите, после да провери наличността и продажбите и да направи предварителни поръчки за празниците; за капак на всичко, налагаше се да замества родителите си, които бяха на почивка. Това означаваше, че трябва да се справя сама с възникналите проблеми и освен това да проведе съвещание със служителите, което бе далеч от представата на Моли за забавление.

Майка ѝ нямаше да е довольна, че е отказала на Робин, но Моли се бе почувствала използвана и не я беше грижа.

Хубавото в случая бе, че ако Робин излезеше да бяга късно следобед, щеше да е още навън, когато Моли се прибереше у дома. Затова на връщане от „Сноу Хил“, докато слънчевите лъчи оцветяваха в бронзово лицето ѝ през отворените прозорци, Моли се размекна. Прибра пощата от кутията край пътя, без изобщо да се запита защо сестра ѝ не го бе сторила, и сви по чакълестата настилка на алеята. Розите разливаха щедро уханието си, сякаш нехаеха за краткия живот, който им оставаше. Отвъд тях бяха засадените от Моли хортензии с

великолепен син цвят, резултат от добавянето на мъничко алуминиев сулфат, поръсване с утайка от кафе и всеотдайните ѝ грижи.

Моли спря колата под дъба и се зае да разтоварва. Старото дърво хвърляше гъста сянка върху едноетажната къща, която с Робин обитаваха през последните две години и която за съжаление трябваше скоро да напуснат. Почти беше стигнала до входната врата, крепейки в ръце филодендрон с широки изрязани листа, кошница с кратуни и транспортна клетка за котки, когато мобилният ѝ телефон иззвъня.

Представи си какво ще чуе: „Съжалявам, че ти се развивах сутринта, Моли. Къде си, трябваш ми! Колата ми не ще да запали, намирам се на майната си и съм напълно скапана!“.

Моли наместваше товара си, за да извади ключа, когато телефонът иззвъня отново.

Вече бе коленичила да остави багажа от вътрешната страна на вратата, когато дойде и трето позвъняване. Почувства нещо като вина. Извади мобилния от джоба на джинсите си и вдигна капачето.

— Къде си? — попита тя, но гласът, който чу в отговор, не беше на Робин.

— Моли ли е?

— Да.

— Обажда се една от старшите сестри в „Дикенсън-Мей Мемориал“. Станала е злополука. Сестра ви е в спешното отделение. Трябва да дойдете.

— Пътно произшествие? — разтревожи се Моли.

— Инцидент по време на тренировка.

Моли отпусна глава. Поредният. „Ех, Робин“, въздъхна уморено и надникна в транспортната клетка поразтревожена за малката кехлибареножълта котка, сгушена вътре, отколкото за сестра си. Робин непрекъснато предизвикваше съдбата. Твърдеше, че резултатът си заслужава, но дали си струваше цената, която плащаше? Счупена ръка, изкълчено рамо, навехнат глезен, разтеглено сухожилие — всичко, за което може да се сети човек. Докато тази малка котка беше просто невинна жертва.

— Какво се е случило? — попита разсеяно Моли, опитвайки се да успокои котката.

— Докторът ще ви обясни. Далече ли живеете?

Не, не беше далече. Но от опит знаеше, че ще чака доста за рентгеновите снимки и още повече — за магнитния резонанс. Отвори клетката и извади внимателно котката.

— На десет минути път съм. Какво й има?

— Не мога да ви кажа. Трябва да дойдете.

Животинчето трепереше неудържимо. Бяха го намерили заключено в някаква барака с още десетина котки. Според ветеринаря не беше на повече от две години.

— Сестра ми си носи мобилния — настоя Моли, знаейки, че ако разговаря директно с Робин, ще научи повече. — Имате ли покритие?

— Не. Съжалявам. На етикетчето на обувката е написан и номерът на родителите ви. Аз ли да им се обадя, или вие ще го сторите?

Щом сестрата държеше обувката, значи вече не беше на крака на Робин. Скъсано ахилесово сухожилие? Това беше лошо. Вече разтревожена, Моли отвърна:

— Извън щата са — опита да се пошегува. — Аз съм голямо момиче, мога да го понеса. Няма ли да ми кажете какво й е?

Но сестрата не се поддаде на чара й.

— Докторът ще ви обясни. Нали ще дойдете?

Имаше ли избор?

Примилено гушна котката и я отнесе в спалнята си в задната част на къщата. Настана я в гънките на пухкавото одеяло, остави котешка тоалетна и храна наблизо, а после приседна в края на леглото. Знаеше, че е тъпо да носи животно тук, когато им предстоеше преместване след седмица, но майка й не би допуснала друга котка в разсадника, а тази се нуждаеше от дом. Ветеринарят я бе държал няколко дни, но тя не се разбираше с другите животни. Освен че беше недохранена, изглежда бе отнесла и доста бой. Телцето й беше напрегнато, сякаш очакваше поредния удар.

— Няма да ти сторя нищо лошо — прошепна успокояващо Моли и се върна в коридора. Напръска с вода филодендрона — той бе поливан наскоро и водата само щеше да се просмуче надолу — после го отнесе на тавана, оставяйки саксията на по-сенчесто място. Това растение също се нуждаеше от внимателни грижи. Но по-късно.

Първо — душ. Трябваше да побърза — не биваше да отлага повече посещението в болницата. Но през септември в оранжерията

беше горещо, а след една голяма доставка на есенни растения се бе наложило да прекара следобеда в изпразване на щайги, местене на саксии и пренареждане на изложените цветя, потейки се обилно.

Душът проясни ума ѝ. Но когато се върна в стаята, за да се облече, котката я нямаше. Викайки я тихичко, Моли погледна под леглото, в отворения дрешник, зад купчина кашони. Провери в стаята на Робин, в малката всекидневна, дори в кошницата с кратуните, която, освен че имаше естетически функции, лесно би могла да приюти дребна котка.

Щеше да продължи да търси, ако съвестта ѝ не бе започнала да я гризе. Робин беше в добри ръце в болницата, но родителите им се намираха някъде между Атланта и Манчестър, а и името на Моли бе изписано преди техните на етикетчето. Време беше да тръгва.

Остави дългата си коса да се къдри, докато съхне, и облече чисти джинси и тениска. После потегли с мобилния телефон в скута си, сигурна, че Робин ще се обади. Щеше да звучи едновременно наперено и смутено — освен ако наистина не си бе навехнала ахилесовото сухожилие, което щеше да означава операция и седмици без тренировки. В такъв случай всички бяха в беда. Робин трудно понасяше подобни паузи, а и моментът едва ли би могъл да е неподходящ. Днешното бягане от двадесет и четири километра беше подготовка за маратона в Ню Йорк. Ако представянето ѝ там я класираше сред първите десет състезателки в Америка, това щеше да ѝ гарантира място в олимпийските квалификации през пролетта.

Телефонът не извъня повече. Моли не беше сигурна дали това е хубаво, или лошо, но не виждаше смисъл да оставя съобщение на майка си, преди да е разбрала какво точно е станало. Катрин и Робин бяха като сиамски близнаци. Ако някой нокът от крака на Робин пораснеше накриво, майка ѝ усещаше болката като своя.

„Хубаво е да те обичат така“, с оттенък на завист си каза Моли, но в следващия миг изпита разкаяние. Робин се бе трудила здраво, за да стигне дотук. Да не говорим колко се гордееше Моли с нея по време на състезание.

Просто бягането на сестра ѝ сякаш монополизираше целия им живот.

Моли непрекъснато преминаваше от недоволство към разкаяние и обратно. Процесът беше толкова досаден и безкраен, че Моли почти

се зарадва, когато стигна болницата. „Дикенсън-Мей“ беше построена върху едно възвишение над река Кънектикът, северно от града. Разположението би било прекрасно, ако хората не идваха тук по здравословни причини.

Моли влезе бързо, каза името си на регистратурата в спешното и поясни:

— Сестра ми е тук.

Една сестра се приближи и ѝ посочи стаята в дъното на коридора. Очакваше да види как Робин ѝ се усмихва широко от носилката, но вместо това видя доктори и апарати и онова, което чу, не беше смутеното: „О, Моли, пак го направих“, а приглушени сериозни гласове и монотонният звук на апаратурата. Моли зърна два голи крака — с мазолести пети, определено бяха на Робин — но нищо повече. Притесни се много.

Един от лекарите дойде при нея. Беше висок човек с големи очила в черни рамки.

— Вие ли сте сестра ѝ?

— Да — в освободеното от него пространство тя забеляза главата на Робин — късата ѝ кестенява коса беше разрошена, както винаги, но очите ѝ бяха затворени, а към устата ѝ бе прикрепена тръба. Обезпокоена, Моли прошепна:

— Какво ѝ е?

— Сестра ви е получила сърдечен удар.

Тя не повярва на ушите си.

— Какво?

— Намерена е в безсъзнание на пътя от друг човек, който тренирал джогинг по същия маршрут. Добре че е знаел как да окаже първа помощ.

— В безсъзнание! Но е дошла на себе си, нали? — не бе възможно още да е в безсъзнание. Най-вероятно бе затворила очи от изтощение. Не е лесно да се пробягат петнайсет мили.

— Не, не е — отвърна лекарят. — Прегледахме здравния ѝ картон, но в него не се споменава за проблем със сърцето.

— Защото няма такъв — отвърна Моли и като се промъкна край него, отиде до леглото. — Робин? — когато сестра ѝ не отговори, тя се възря в тръбата. Не беше единственото тревожно нещо.

— Тръбата е свързана с кислороден апарат — поясни лекарят. — А тези жици са свързани с електроди, които следят сърдечния ѝ ритъм. Маншетът измерва кръвното ѝ налягане. През системата вливаме течности и медикаменти.

— Толкова много неща? — Моли побутна Робин по рамото. — Робин? Чуваш ли ме?

Клепачите на сестра ѝ не помръднаха. Кожата ѝ беше бледа.

Моли се изплаши още повече.

— Може би е ударена от кола? — обърна се тя към лекаря. Струваше ѝ се по-вероятно от твърдението, че Робин е получила сърдечен удар на трийсет и две години.

— Няма наранявания. Когато направихме рентгенови снимки на гръдния кош, за да видим трахеята, открихме сърдечно увреждане. В момента обаче сърдечният ѝ ритъм е нормален.

— Но защо още е в безсъзнание? Да не е упоена?

— Не. Не е идвала в съзнание.

— Значи не сте направили всичко необходимо — заяви Моли и разтърси силно ръката на сестра си. — Робин? Събуди се!

Една широка длан покри китката ѝ. Лекарят каза тихо:

— Подозираме, че има и мозъчно увреждане. Зениците ѝ не реагират на светлина. Не отговаря на команди. Кракът ѝ не реагира на гъделичкане и убождане.

— Не може да има мозъчно увреждане — отвърна Моли. Това ѝ прозвуча абсурдно, но и цялата ситуация беше абсурдна. — Робин е спортистка.

Когато лекарят не отговори, тя отново се обърна към сестра си. Апаратите проблясваха и бръмчаха равномерно, но всичко продължаваше да ѝ изглежда нереално.

— Сърцето или мозъкът? Кое от двете?

— И двете. Сърцето ѝ е спряло да изпомпва кръв. Не знаем колко дълго е лежала на пътя, преди да я открият. Здрав човек на трийсет години може да издържи около десетина минути, преди липсата на кислород да предизвика мозъчно увреждане. Знаете ли в колко часа е започнала да тича?

— Смяташе да започне тренировката си около пет, но не знам дали е успяла. — „А би трябвало да знаеш, Моли. Щеше да знаеш, ако я беше откарала с колата.“ — Къде са я намерили?

Лекарят прегледа записките си.

— Близко до Норуич, на малко повече от осем километра оттук.

Но дали е отивала натам или се е връщала? Това имаше значение, за да разберат колко дълго е била в безсъзнание. Би могло да се разбере по мястото, където е паркирала колата си, но Моли не знаеше къде е.

— Кой я е намерил?

— Не мога да ви дам името му, но вероятно благодарение на него е още жива.

Моли се улови за челото, усещайки как паниката я обзема.

— Но тя ще се събуди и всичко ще е наред, нали?

Докторът забави отговора си.

— Може би. Утре и следващият ден са критични. Свързахте ли се с родителите си?

Родителите й. Кошмар. Тя погледна часовника си. Сигурно още бяха в самолета.

— Майка ми няма да го понесе. Не можете ли да направите нещо, преди да им се обадя?

— Трябва да я стабилизираме, преди да я преместим.

— Къде ще я преместите? — попита недоумяващо Моли. Изведнъж си представи моргата.

— В интензивното отделение. Там ще получи по-добри грижи.

Моли продължаваше да си представя моргата.

— Нали няма да умре?

Ако Робин умреше, щеше да е по вина на Моли. Ако я бе придружила, това нямаше да се случи. Ако не беше такава лоша сестра, Робин щеше вече да си е у дома, да се налива с вода и да записва времето, за което е пробягала разстоянието.

— Да не избързваме — отвърна лекарят. — Първо трябва да я стабилизираме. След това наистина е въпрос на време. На етикетчето няма записан съпруг. Сестра ви има ли деца?

— Не.

— Е, това поне е нещо.

— Не е — Моли беше отчаяна. — Вие не разбирате. Не мога да кажа на майка си, че Робин е в това състояние.

Катрин щеше да обвини нея. В същия миг. Дори преди да разбере, че наистина е виновна. Винаги ставаше така. Моли беше пет

години по-малка от сестра си, но според майка им създаваше десет пъти по-големи главоболия от Робин.

Моли се беше опитвала да промени това. Тя бе израснала в оранжерията, погълната от старание да помага на Катрин. Поемаше все повече отговорности с разширяването на „Сноу Хил“. Работеше там през лятото, докато Робин тренираше, и се сдоби с диплома по декоративно градинарство, тъй като Катрин смяташе, че така ще тежи повече на мястото си.

Работата в „Сноу Хил“ не я затрудняваше. Моли обичаше растенията. Но също така искаше майка ѝ да я харесва, което невинаги бе лесно, защото Моли беше импулсивна. Говореше, без да мисли и често казваше неща, които майка ѝ не искаше да чуе. Освен това мразеше да се съобразява с Робин. Това беше най-голямото ѝ престъпление.

А сега лекарят искаше от нея да се обади на Катрин и да ѝ каже, че Робин може би има мозъчно увреждане, защото тя, Моли, не е била със сестра си.

„Прекалено много искат от мен“, реши Моли. В края на краищата не беше единствената в семейството.

Докато лекарят чакаше, тя извади мобилния си телефон.

— Ще повикам брат си. Той също трябва да дойде.

ВТОРА ГЛАВА

Кристофър Сноу седеше на кухненската маса и вечеряше с пържолата, приготвена от жена му. Ерин седеше от дясната му страна, а от лявата, в столчето за храна, беше дъщеря им Клоуи.

— Вкусна ли е пържолата? — попита Ерин.

— Страхотна — отвърна доволно той. Ерин беше добра готвачка. Не можеше да се оплаче.

Докато хапваше от салатата, извади едно царевично зърно и го остави в табличката на бебето.

— Хей, как е красивото ми момиче? — попита нежно.

Когато детето се усмихна широко, той се разтопи.

— Добре ли мина денят ти? — попита Ерин.

Крис кимна и продължи със салатата. Дресингът също си го биваше. Домашно приготвен.

Бебето се мъчеше да докопа царевичното зърно. Съсредоточените му усилия забавляваха Кристофър. След малко обърна ръчичката му и постави хлъзгавото зрънце в дланта му.

— Как мина срещата с хората от строителната фирма? — попита Ерин.

Той кимна, с което искаше да каже, че всичко е било наред, и продължи със салатата.

— Приеха ли условията ти? — гласът на жена му издаваше раздразнение. След като не чу отговор, тя каза: — Или не ти пука?

— Разбира се, че ми пука. Но искат първо да видят цифрите. Защо се сърдиш?

— Крис, този проект е много важен за „Сноу Хил“. Ти прекара цяла нощ в правене на изчисления. Искам да знам как е минало.

— Мина чудесно.

— Това не ми говори нищо — измърмори тя. — Не може ли да ми кажеш нещо по-конкретно? Или просто не искаш да знам?

— Ерин — той остави вилцата. — Говорили сме за това. Зает съм цял ден. Искам да забравя за работата поне за малко.

— Аз също не стоя със скръстени ръце — отвърна остро жена му, — само дете всичко се върти около едно осеммесечно бебе. Имам нужда да разговарям с някого. Щом не искаш да обсъждаме работата ти, за какво да си говорим тогава?

— Не може ли просто да се наслаждаваме на тишината? — попита Кристофър.

Той обичаше съпругата си. Едно от най-хубавите неща в отношенията им беше, че не се налагаше да разговарят през цялото време. Поне той мислеше така.

Но тя не спираше.

— Имам нужда от разнообразие.

— Не обичаш Клоуи?

— Разбира се, че я обичам. Знаеш, че я обичам. Защо все ме питаш за това?

Той вдигна объркано ръце.

— Нали каза, че не ти е достатъчна. Забрави ли, че ти беше тази, която настояваше да имаме бебе веднага? Ти беше тази, която не искаше да работи.

— Бях бременна. Трябваше да спра да работя.

Той не знаеше какво да каже. С Ерин бяха любимото младо семейство на всички в градчето — и двамата русокоси и зеленооки. (Според Крис очите му бяха лешникови, но никой не искаше и да знае.) Бяха очарователна двойка.

Ала това, което сега ставаше помежду им, никак не беше очарователно.

— Ами тогава се върни на работа — каза той в опит да ѝ угоди.

— Предпочиташ да работя?

— Щом ти искаш.

Тя впери искрящите си зелени очи в него.

— И какво да правя с Клоуи? Не искам да я давам на ясли.

— Добре — той мразеше споровете, а този беше от най-неприятните. — Какво точно искаш?

— Искам да разговарям със съпруга си на вечеря. Искам да разговарям с него след вечеря. Искам да обсъжда нещата с мен, а не само да зяпа „Ред Сокс“ по телевизията. Искам да ми разказва как е минал денят му.

Кристофър отвърна тихо:

— Аз съм счетоводител. Работя в семейния бизнес. В това няма нищо вълнуващо.

— Аз пък мисля, че един проект за преустройство е достатъчно вълнуващ. Щом не ти се прави, откажи се.

— Искам да го правя. Обичам работата си. Просто смятам, че не е интересна тема за разговор. Освен това съм уморен — а и наистина искаше да гледа мача на „Ред Сокс“. Бяха любимият му отбор.

— Уморен от мен? Уморен от Клоуи? Уморен от брака ни? Преди ти разговаряше с мен, Крис. Но изглежда сега, когато вече сме женени и имаме бебе, не ти се разговаря. Само на двацет и девет сме, а седим тук, сякаш сме на осемдесет. Не мога повече така!

Обезпокоен, той стана и отнесе чинията си на мивката „Не мога повече така“ му прозвуча така, сякаш тя искаше да го напусне. Не го разбираше.

Не знаейки какво да каже, взе бебето в ръце. Когато дъщеря му отпусна главичка върху гърдите му, той я остави така.

— Опитвам се да ти осигуря добър живот, Ерин. Работя, за да не се налага да го правиш ти. Ако съм уморен вечер, то е защото цял ден съм смятал. Може би съм мълчалив, но просто характерът ми е такъв.

Тя не се предаваше.

— Не беше такъв преди. Какво се промени?

— Нищо — отвърна той предпазливо. — Животът е такъв. Отношенията се развиват.

— Не е само животът — възрази тя. — Причината е в нас. Виж в какво се превръщаме!

— Разстроена си. Моля те, успокой се.

— И това ще оправи нещата? — възкликна Ерин гневно. — Днес говорих с майка си. Двете с Клоуи ще й погостуваме.

Телефонът иззвъня. Той не му обърна внимание и попита:

— Колко време?

— Няколко седмици. Имам нужда да помисля. Ние имаме проблем, Крис. Ти не си спокоен, ти си пасивен — Телефонът отново иззвъня. — Питам те дали да не вземем бавачка за Клоуи, а ти ми отвърщаш с въпрос. Питам те дали искаш да поканим семейство Бейкърс за вечеря в събота, а ти ми казваш да го направя, щом искам. Това не са отговори — докато тя го нападаше, телефонът иззвъня за пореден път. — Това е измъкване. Изпитваш ли изобщо нещо, Крис?

Неспособен да отговори, той посегна към слушалката.

— Да.

— Аз съм — каза високо сестра му от другия край. — Имаме сериозен проблем.

Той се обърна с гръб към жена си, навеждайки се над слушалката.

— Не сега, Моли.

— Робин е получила сърдечен удар.

— Може ли да ти се обадя след малко?

— Крис, трябваш ми тук веднага! Мама и татко още не знаят.

— Какво не знаят?

— Че Робин е получила сърдечен удар — извика Моли. — Свлякла се е по време на тренировката и още е в безсъзнание. Мама и татко още не са кацнали. Не мога да се справя сама.

Той се изправи.

— Сърдечен удар?

Ерин тутакси застана до него.

— Баща ти? — прошепна и посегна да поеме Клоуи. Той поклати отрицателно глава и ѝ подаде детето.

— Робин. О, Боже. Този път е минала всякаква граница.

— Ще дойдеш ли? — попита Моли.

— Къде си? — Кристофър я изслуша и върна слушалката на мястото ѝ.

— Сърдечен удар? — попита Ерин. — Робин?

— Така казва Моли. Може да преувеличава. Понякога преиграва.

— Защото не скрива чувствата си? — попита саркастично Ерин, но после омекна. — Родителите ти къде са?

— Още са в самолета, прибират се от Атланта. По-добре да тръгвам.

Той погали Клоуи по главичката и помирително докосна Ерин. Не спря да мисли за нея, докато пътуваше към болницата. Бяха женени едва от две години, последната третина с бебе, и се опитваше да осмисли колко драматично се бе променил животът ѝ. А неговият? Тя го питаше какво чувства. Чувство за отговорност преди всичко. А точно сега изпитваше страх. Беше мълчалив по природа. Баща му бе същият и нямаше проблеми.

Виж, за разлика от него Моли имаше развитено въображение. Робин може и да бе пострадала, но чак пък инфаркт — това беше прекалено. Трябваше да ѝ го каже по телефона, но предпочете да се измъкне от вкъщи, за да даде възможност на Ерин да се успокои.

Дали имаше чувства? Разбира се, че имаше. Просто не правеше от мухата слон.

Едва успя да паркира пред входа на спешното отделение, когато Моли се втурна към него с развята руса коса и паника в очите.

— Какво става? — попита той, докато излизаше от колата.

— Нищо. Нищо. Тя не се събужда!

Той спря.

— Наистина ли?

— Получила е сърдечен удар, Крис. Смятат, че има мозъчно увреждане.

Тя го задърпа навътре и го поведе през чакалнята и коридора към малка самостоятелна стая. В нея лежеше Робин, отпусната като никога досега. Той се закова на вратата, местейки поглед от тялото ѝ към апаратите и после към лекаря, застанал край леглото ѝ.

Най-сетне пристъпи напред.

— Аз съм брат ѝ — промълви и спря. Не знаеше как да започне.

Лекарят пое инициативата в свои ръце. Той повтори някои от нещата, които вече беше казал на Моли, и добави някои пояснения. Крис слушаше, опитвайки се да асимилира чутото. Поощрен от доктора, заговори на Робин, но тя не реагира. Изслуша обяснението на лекаря за различните апарати и разгледа рентгеновите снимки на екрана. Да, виждаше какво му показва човекът, но то му изглеждаше непонятно.

Навярно съмнението се бе изписало на лицето му, защото лекарят каза:

— Тя е атлет. Хипертрофичната кардиомиопатия е една от основните причини за внезапната смърт при атлетите. Не се случва често и обикновено е по-рядка при жените, отколкото при мъжете. Но се случва.

— Без каквито и да било симптоми?

— Обикновено. В случаите, когато заболяването е наследствено, може да се диагностицира с ехокардиограма, но при повечето хора е

безсимптомно. Щом я преместим в интензивното, за нея ще се грижи специалист. Той ще се консултира с кардиолог и невролог.

Крис знаеше, че родителите му ще поискат най-доброто, но как да разбере кое е то? Почувства се объркан и погледна часовника си.

— Кога кацат? — обърна се той към Моли.

— Всеки момент.

— Ти ли ще им се обадиш?

— Не, ти. Аз съм прекалено разстроена.

Сякаш той не беше разстроен. Трябваше ли да е видимо разтреперан, за да си проличи? Обръщайки се към лекаря, той попита:

— Това означава ли... хм... че е в кома?

— Да. Но има различни степени на кома — докторът побутна нагоре очилата си с opakото на дланта. — При повечето от тях пациентите извършват спонтанни движения. Фактът, че при сестра ви това не се забелязва, предполага най-високата степен.

— Как го констатираше? — попита Крис. Не знаеше каква точно информация търси, само знаеше, че Моли стои плътно до него и поглъща всяка дума и че родителите му ще задават същите въпроси. Цифрите имаха значение. Можеше да започне оттам.

— Скенерът ще покаже дали има мъртва тъкан. Но изследването трябва да почака, докато сестра ви се стабилизира.

Крис хвърли поглед към Моли.

— Опитай се да се свържеш с мама и татко.

— Не мога — прошепна тя с ужас в очите. — Аз трябваше да съм с нея. Вината е моя.

— Сякаш нямаше да се случи, ако беше чакала на десет километра от нея. Бъди разумна, Моли. Обади се на мама и татко.

— Те няма да ми повярват. Ти повярва ли ми?

Беше права. Но той не можеше да се обади.

— Ти ще им обясниш по-добре от мен. Знаеш какво да кажеш.

— Ти си по-голям, Крис. И си мъж.

Той извади телефона от джоба си.

— Мъжете не ги бива много в такива ситуации. Достатъчно е мама да види, че се изписва моето име — твърдо каза той и подаде телефона на Моли.

Катрин включи своето блекбери^[1] веднага щом самолетът се приземи. Мразеше да е изолирана. Наистина, разсадникът беше семеен бизнес, но и нейна рожба. Ако имаше някакъв проблем, тя трябваше да е информирана.

Докато самолетът се движеше в тъмнината към терминала, тя се зае да преглежда съобщенията.

— Нещо интересно? — попита съпругът ѝ.

— Съобщение от Крис — срещата е минала добре. Благодарност от семейство Колинс за булчинския душ^[2]. Напомняне от вестника, че статията за декоративното зеле трябва да е готова до края на седмицата.

— Вече е написана.

Тя се усмихна доволно. Чарли беше нейният шеф на маркетинга, човекът зад кулисите, който отговаряше за рекламата и информацията за пресата. Внушаваше доверие по ненатраплив начин. Когато каза на телевизионните продуценти, че Катрин е най-подходяща за представянето на есенните венци, те му повярваха. Съвсем сам ѝ бе осигурил постоянно присъствие в местните новини, както и колонка в едно списание за дома. Щом се сети за нея, Катрин побърза да добави:

— Материалът за „Съвети за градината“ също трябва да е готов до края на седмицата — отбеляза тя. — Ще влезе в януарския брой и трябва да е перфектен. Моли познава оранжерията прекрасно. Ще я накарам да го напише вместо мен — отново се зае с блекберито. — Робин не ми е изпратила имейл. Чудя се как ли е минала тренировката ѝ. Безпокоеше се за коляното си — после прослуша гласовата поща, като ту се усмихваше, ту се мръщеше. Свърши тъкмо когато самолетът спря. Тя се освободи от колана, сложи блекберито в джоба си и последва Чарли по пътеката. — Гласова поща от Робин. Наложило ѝ се да шофира сама, защото Моли отказала да я придружи. Какво му става на това дете?

— Просто ѝ отказала? Без причина?

— Кой знае — промърмори Катрин, после се усмихна широко. — Има и добри новини. Робин е получила още едно обаждане от федерацията, потвърдили са участието ѝ в нюйоркския маратон. Разчитали на нея за квалификациите напролет. Олимпиадата, Чарли — прошепна тя от страх да не провали нещата, изричайки ги по-високо. — Представяш ли си?

Той свали куфара ѝ от багажното отделение над главите им. Катрин посягаше да го вземе, когато чу телефона си да звъни. На екрана се изписа името на Кристофър, но гласът беше на Моли.

— Аз съм, мамо. Къде сте?

— Току-що кацнахме. Моли, защо не си помогнала на Робин? Тази тренировка беше важна. Да не си си изгубила пак телефона?

— Не. С Крис сме в „Дикенсън-Мей“. Робин е пострадала.

Усмивката на Катрин се стопи.

— Как е пострадала?

— Ами по време на тренировката. Обади се на нас, понеже ви нямаше, но тя сигурно ще иска да ви види. Можете ли да дойдете направо тук?

— Как е пострадала? — повтори въпроса си Катрин. Беше усетила принуденото нехайство в гласа на Моли и то не ѝ хареса, както и фактът, че Крис също бе в болницата. Обикновено се измъкваше от трудните ситуации.

— Паднала е. Не мога да говоря сега, мамо. Елате направо тук. Ние сме в спешното.

— Какво ѝ е на Робин?

— Не мога да говоря сега. До скоро.

Отсреща затвориха. Катрин погледна разтревожено Чарли.

— Робин е пострадала. Моли не иска да ми каже какво точно се е случило — изплашена, тя му подаде телефона си. — Опитай ти.

Чарли задържа ръката ѝ.

— Ти ще се разбереш по-добре с нея.

— Тогава се обади на Крис — помоли тя и отново се опита да му подаде блекберито.

Но опашката от пътници започна да се движи и Чарли ѝ махна да върви. Когато отново се озоваха един до друг, тя каза:

— Защо Крис е там? Робин никога не го търси, когато има проблем. Опитай да му се обадиш, Чарли. Моля те!

Чарли вдигна ръка, за да спечели време, докато стигнат до колата. Телефонът не иззвъня повече и Катрин си каза, че това е добър знак, но не можа да се отпусне. Беше неспокойна по време на пътуването, представяше си ужасни неща. Щом паркираха пред болницата, тя веднага изхвъркна от колата. Моли я чакаше пред входа на спешното отделение.

— Това обаждане беше много жестоко — скара й се Катрин. — Какво се е случило?

— Припаднала е на пътя — отвърна Моли и я хвана за ръката.

— Припаднала! От горещината? От обезводняване?

Моли не отговори, само я затегли по коридора. Страхът на Катрин растеше. Другите атлетки можеха да припаднат, но не и Робин. Физическата издръжливост беше в гените й.

Тя затаи дъх, щом стигна до стаята. Крис също беше вътре. Но това не можеше да е Робин — безжизнена и отпусната, свързана с разни апарати. Животоподдържащи системи, както каза лекарят, след като обясни какво се е случило.

Катрин не беше на себе си. Обясненията нямаха смисъл. Също и рентгеновите снимки. Ръката, която тя стискаше, беше отпусната като на спящ човек.

Но Робин не се събуди, когато лекарят я повика по име и дръпна ухото й, и дори Катрин можеше да види, че зениците й не реагират на светлината. Катрин си помисли, че човекът, който се опитва да я събуди, просто не го прави както трябва. Но тя също не постигна нищо — нито когато приканваше Робин да отвори очи, нито когато я умоляваше да стисне ръката й.

Докторът продължи да обяснява. Катрин вече не чуваше думите му, защото онова, което стигна до съзнанието й, имаше опустошителен ефект. Не беше разбрала, че плаче, докато Чарли не й подаде книжна кърпичка.

Когато лицето на Робин се размаза, тя видя собственото си лице — същата кестенява коса, същите очи, същите изразителни черти. Приличаха си като две капки вода. Те не бяха русокоси и светлооки като останалите членове в семейството, нито имаха техния плах подход към живота.

Катрин попи сълзите си и се огледа. Чарли беше съкрушен, Крис — стъписан, а Моли се бе залепила за стената. Никаква реакция и от тримата. Е, добре, щом никой друг не поема инициативата, ще трябва да го стори тя. Но нима не беше така винаги, когато ставаше въпрос за Робин?

Тя се обърна решително към лекаря.

— Не вярвам, че има мозъчно увреждане. Вие не познавате дъщеря ми. Тя е изключително издръжлива. Винаги се възстановява

след травми. Ако е изпаднала в кома, ще се събуди. Тя е роден боец — стисна силно ръката на Робин. Щяха да се борят заедно. — Какво следва сега?

— Щом я стабилизираме, ще я качим в интензивното.

— А състоянието ѝ сега? Не го ли определяте като стабилно?

— Бих го определил като критично.

Катрин не искаше да приеме думите му.

— Какво има в системата?

— Течности плюс медикаменти за стабилизиране на кръвното ѝ налягане и регулиране на сърдечния ритъм. Беше неравномерен, когато я докараха.

— Може би се нуждае от пейсмейкър?

— Засега лекарствата са достатъчни, а и тя няма да понесе операция.

— Ако трябва да се избира между операция и смърт...

— Случаят не е такъв. Няма да я оставим да умре, госпожо Сноу. Можем да я поддържаме в това състояние.

— Защо казвате, че мозъкът ѝ е увреден? — не се предаваше Катрин. — Само защото не реагира? Липсата на реакция не се ли дължи на травмата от сърдечния удар? Как разбрахте, че има мозъчно увреждане?

— Утре сутринта ще направим изследване с магнитен резонанс. Но засега не бива да я местим.

— Ако действително има увреждане, може ли да се излекува?

— Не. Можем само да предотвратим усложненията.

Катрин се почувства разстроена и се нахвърли върху съпруга си.

— Само толкова ли могат да направят? Можем да преживеем инфаркт, но не и мозъчно увреждане. Искам второ мнение. И къде са специалистите? Това е само спешно отделение, за бога! Лекарите му може и да са обучени да се справят с травми, но Робин е тук от три часа и още не е прегледана от кардиолог, значи трябва да я преместим!

Тя видя как Моли хвърли обезпокоен поглед на Чарли, но Чарли не каза нищо, да не говорим за Крис. Изплашена и сама, Катрин отново се обърна към лекаря.

— Не мога да седя и да чакам. Трябва да предприема нещо.

— Понякога е невъзможно — отвърна той. — Сега е важно да успеем да я преместим в интензивното. Лекарят там ще извика

консультанти. Това е стандартна процедура.

— Стандартната процедура не ме устройва — настояваше Катрин, отчаяна, че той не разбира. — Робин не е като останалите. Знаете ли с какво се занимава тя?

Очите зад очилата не мигнаха.

— Да, знам. Всички в града я познават. Името ѝ често се появява в местните вестници.

— Не само в местните. Затова трябва непременно да се възстанови. Тя обучава бъдещи звезди в цялата страна. Говоря за тийнейджъри. Те не бива да виждат това. Не бива да си помислят, че наградата за тежките тренировки и големите надежди е... е това. Знам, че може би не сте имали подобен случай досега, но ако е така, само кажете и ще уредим да я преместят.

Тя потърси одобрението на останалите членове от семейството, но Чарли изглеждаше смазан, Крис не помръдваше, а Моли просто гледаше умолително ту баща си, ту брат си.

Безполезни. И тримата.

Затова Катрин каза на лекаря:

— Не искам да ви обидя. Просто се чудя дали лекарите в Бостън или Ню Йорк нямат по-голям опит с подобни увреждания.

Моли я докосна по лакътя. Катрин погледна към по-малката си дъщеря и я чу да измърморва:

— Тя се нуждае от интензивни грижи.

— Правилно. Само че не знам къде.

— Тук. Нека остане тук. Тя е жива, мамо. Закрепили са сърцето ѝ. Правят всичко възможно.

Катрин вдигна вежди.

— Сигурна ли си? А къде си била ти, Моли? Ако си била с нея, това е нямало да се случи.

Моли пребледня, но не отстъпи.

— Не бих могла да предотвратя инфаркта.

— Можело е да ѝ се притечеш на помощ по-рано. Ти имаш проблем, Моли. Винаги си имала проблем с Робин.

— Мамо, виж — момичето кимна към медицинския персонал, застанал в очакване на вратата. — Искат да я отведат в интензивното, а ние ги бавим. Щом я качат горе, ще можем да говорим за специалисти,

дори за преместване. Но сега трябва да се опитаме да направим онова, което е най-добро за нея.

Моли последва останалите в интензивното и наблюдаваше как екипът настанява Робин. В един момент преброи петима доктори и три сестри в стаята, което беше едновременно плашещо и успокояващо. Мониторите бяха настроени, жизнените показатели — проверени, респираторът „вдишваше и издишваше“. През минута някой говореше високо на Робин, но тя не откликваше.

Катрин се отделяше от леглото ѝ само ако някой от лекарите или сестрите се нуждаеше от достъп до него. През останалото време държеше Робин за ръката, галеше я по лицето и я молеше да мръдне с клепачи или да даде някакъв друг знак, че я чува.

Докато Моли наблюдаваше от стената, изведнъж осъзна, че майка ѝ е права. Ако Робин бе започнала да диша по-рано, нямаше да получи мозъчно увреждане. Ако Моли я беше придружила, Робин щеше да започне да диша по-рано.

Ала тя не беше единствената, която бе изоставила Робин. Не можеше да вини майка си, че се държи като обезумяла в спешното, но къде беше баща ѝ? От него се очакваше да запази самообладание. Какво си мислеше, оставяйки Катрин да се оправя сама? А и Крис можеше да каже нещо.

„Не им достига кураж — реши Моли, но после се поправи: — Предпочитат да не се намесват“.

Ти имаш проблем. Винаги си имала проблем с Робин. Тя знаеше, че майка ѝ е разстроена, но и без упреците ѝ се чувстваше достатъчно виновна. Докато минутите минаваха, а апаратите пиукаха, тя си припомняше как от време на време бе изтривала някой есемес, купувала бе забраненото енергийно десертче или бе забравяла къде е сложила любимата спортна шапка на сестра си. Разбира се, това се компенсираше от добрите неща, които правеше за Робин, ала те сякаш не се забелязваха.

Крис си тръгна в полунощ, баща ѝ — в един часа. Чарли се беше опитал да отведе и Катрин, но напразно. Моли подозираше, че майка ѝ очаква да се случи нещо ужасно, ако не е край леглото на Робин. Катрин винаги закриляше Робин.

Надявайки се присъствието ѝ да компенсира донякъде онова, което не бе направила за сестра си през деня, Моли също остана. В два часа обаче вече заспиваше на стола си.

— Сигурна ли си, че не искаш да те откарам вкъщи? — попита майка си.

Катрин поклати глава.

— Не мога да си тръгна — отвърна тя и с бързина, която показваше, че тъкмо това мислеше в момента, добави: — Защо не беше с нея, Моли?

— Бях в „Сноу Хил“ — опита се да обясни Моли. — Съвещанието на управата, нали помниш? Не знаех колко ще продължи. Как да обърна внимание на Робин? — освен това се бе наложило да помисли и за котката. Но поставянето на котката пред сестра ѝ изглеждаше нелепо.

Катрин не попита колко е продължило съвещанието. Дори не попита как е минало. Ако изобщо мислеше за нещо, то бе нехайството на Моли, а не „Сноу Хил“.

Моли наистина беше виновна и мисълта за това я смазваше. Най-сетне наруши мълчанието:

— Да ти донеса ли нещо, мамо? Кафе?

— Не. Но можеш да ме заместваш в разсадника.

Стресната, Моли въздъхна едва чуто.

— Не мога да ходя на работа, докато Робин е в това състояние.

— Налага се. Имам нужда от теб там.

— Не мога ли да направя нещо?

— Тук не можем да направим нищо. Но в „Сноу Хил“ има много работа.

— Ами татко? Или Крис?

— Не. Ти.

„Не ме иска тук“, осъзна Моли, чувствайки се все по-съкрушена. Ала беше прекалено уморена да проси милост, твърде изтощена дори да заплаче. Тя помоли Катрин да ѝ се обади, ако настъпи някаква промяна, и излезе безшумно през вратата.

[1] Марка мобилни телефони със сензорен дисплей. — Б.пр. ↑

[2] Даруване на булката няколко седмици преди сватбата. — Б.пр.

ТРЕТА ГЛАВА

Едноетажната къща на Моли беше с южно изложение и слънцето огряваше таванското помещение целогодишно, а боровете в задния двор хвърляха гъста сянка в спалните и изпълваха въздуха с тръпчивия си аромат. Моли бе научила за къщата случайно — собственикът ѝ, който се местеше от Ню Хемпшър във Флорида, беше дошъл в разсадника да предложи за продан дузина саксии с растения. Сега същият този собственик беше решил да направи ремонт и да продаде къщата, затова Моли и Робин трябваше да се изнесат.

Моли харесваше кухнята в стил 50-те. Също и пода от дъбови дъски, и старомодните прозорци с панти. Робин се оплакваше, че мястото е ветровито, а стаите тъмни, макар че всъщност ѝ беше все едно къде живее. Почти не се задържаше у дома — пътуваше до Денвър, Атланта, Лондон, Лос Анджелис. Ако не участваше в маратон, половин маратон или 10 K^[1], тренираше ученици или присъстваше на благотворителни прояви. Повечето от кашоните в дневната бяха на Моли. Сестра ѝ нямаше много багаж.

Робин се радваше на преместването. Моли — не, но щеше да го направи, само Робин да се оправи по-скоро.

Очаквайки обаждане от майка си, тя заспа с телефона в ръка. Сънят ѝ беше неспокоен. Постоянно се събуждаше с ужасното чувство, че се е случило нещо лошо, без да си спомня какво точно. Но скоро се сещаше и оставаше да лежи будна и изплашена. Къщата изглеждаше призрачно тиха без обичайните ставания на Робин, за да слага лед върху една или друга част на тялото си.

В шест часа сутринта, закопняла за компания, Моли се огледа за котката. Животинчето беше изяло храната и бе използвало тоалетната, но не се виждаше никъде, макар че Моли бе претърсила къщата по-старателно от предната вечер. Тогава се бе забавила нарочно, защото искаше Робин поне веднъж да я почака. Колко дребнаво се бе държала. Мозъчното увреждане беше на светлинни години от травма на глезена или коляното.

Разбира се, Робин може би вече се бе събудила. Но на кого да се обади? Моли се боеше да се свърже с майка си, не искаше да буди баща си, а да се обади на Крис беше безполезно. От интензивното щяха да ѝ дадат само официалната информация за пациентката. Критично състояние? Не искаше да чува това.

Затова поля и подряза филодендрона на тавана, почисти изсъхналите листа на един болен фикус, напръска възстановяващата се папрат и през цялото време ѝ шепнеше мили безсмислици, докато запасът ѝ от приятни думи се изчерпа. Тогава нахлузи джинсите и потегли към болницата. Разсеяно пое право към интензивното, като тайно се надяваше, че напук на всички очаквания Робин е отворила очи. Когато разбра, че това не се е случило, сърцето ѝ се сви. Респираторът свистеше, апаратите проблясваха. Почти нищо не се беше променило, откакто си бе тръгнала оттук предната вечер.

Катрин спеше в един стол до леглото, опряла глава на ръката на Робин. Размърда се при появата на Моли и сънливо погледа часовника си. Произнесе уморено:

— Мислех, че вече си в разсадника.

Погледът на Моли остана прикован върху сестра ѝ.

— Как е тя?

— Все така.

— Събуди ли се изобщо?

— Не, но аз ѝ говорех — отвърна Катрин. — Зная, че ме чува. Не помръдва, защото още е травмирана. Но ние работим по въпроса, нали, Робин? — тя погали Робин по лицето с опакото на дланта си. — Просто ни е нужно малко време.

Моли си спомни какво беше казал лекарят за липсата на реакция. Лош знак.

— Направиха ли изследване с магнитен резонанс?

— Не. Неврологът ще дойде след един час.

Благодарна, че майка ѝ не се оплаква от чакането, Моли стисна страничната облегалка на леглото. *Събуди се, Робин*, подкани сестра си мислено и се вгледа за движение под клепачите ѝ. Сънуването щеше да е добър знак.

Но клепачите ѝ бяха неподвижни. Или спеше дълбоко, или наистина бе изпаднала в кома. *Хайде, Робин, събуди се*, опита да ѝ внуши този път по-настойчиво.

— Бягането ѝ е вървяло добре до припадъка — отбеляза Катрин и вдигна ръката на Робин към брадичката си. — Пак ще бягаш, миличка — изведнъж затаи дъх.

Мислейки, че майка ѝ е видяла нещо, Моли се вгледа по-внимателно.

Но Катрин продължи в същия дух:

— Ох, Робин. За малко да забравя. Днес следобед имаш среща с момичетата от „Конкорд“. Ще трябва да я отложим — вдигна очи и прибра косата зад ушите си. — Моли, ще се обадиш ли? Утре сестра ти има среща в Хановер с група ученици от шести клас. Кажи им, че е болна.

„Болна е много меко казано“, помисли си Моли. А и как да не си болен на това място — с проблясващите светлини, пиукането на апарати и ритмичното свистене на респиратора, което постоянно напомняше, че пациентката не може да диша сама.

Моли се беше откъснала за малко от болничната атмосфера, но Катрин — не.

— Изглеждаш изтощена, мамо. Трябва да поспиш.

— И това ще стане.

— Кога? — попита тя, ала Катрин не отговори. — Искаш ли да хапнеш нещо?

— Една от сестрите ми донесе сок. Каза, че най-важното сега е да говорим на сестра ти.

— Аз ще ѝ говоря — предложи Моли, изпълнена с отчаяно желание да помогне. — Можеш да вземеш моята кола и да се прибереш вкъщи да се преоблечеш. С Робин имаме да обсъждаме доста неща. Трябва да ми каже какво да правя с кутиите с маратонки в дрешника ѝ.

Катрин я погледна бързо.

— Не ги пипай.

— Знаеш ли колко стари са някои от тях?

— Моли...!

Моли не обърна внимание на предупреждението. Спорът щеше да им подейства успокояващо.

— Трябва да се изнесем до седмица, мамо. Маратонките не могат да останат там.

— Тогава ги опаковай и ги донеси у дома заедно с твоите неща. Щом намериш друго място, ще ги откараме там. Трябва да се погрижим и за колата ѝ, паркирана е отстрани на пътя между болницата и Норуич. Ще изпратя Крис да я прибере. Още не мога да повярвам, че не си я карала с своята кола.

Моли също не можеше, но сега не ѝ се мислеше за това. Робин не даваше признаци, че чува разговора им. Внезапно Моли осъзна, че приказките за стари маратонки не помагат. Да говорят за износени маратонки, когато собственичката им е на изкуствено дишане!

Със сърце в гърлото тя впи поглед в лицето на Робин. Като дете Моли често беше чакала сестра ѝ да се събуди. Спомняше си с каква надежда посрещаше всяко вдишване и как се отчайваше, когато издишаше. Сега Моли би била благодарна и на най-слабото движение.

— Ако имаш нужда от помощ при преместването, помоли Жоакин — предложи Катрин. — Провери графика му, когато идеш в „Сноу Хил“.

— Искам да остана тук — отвърна Моли.

— Сега не е важно какво искаш ти, Моли, а какво е най-доброто за всички. Някой трябва да е в „Сноу Хил“.

— Крис ще бъде там.

— Крис не може да общува с хората. Ти можеш.

Моли усети как очите ѝ се навлажняват.

— Аз отговарям за растенията, мамо. Общувам с растенията. А тук лежи моята сестра. Как мога да работя?

— Робин би искала да работиш.

Робин би искала? Моли едва се сдържа да не реагира.

Робин никога не беше работила на пълна работна седмица. Бягаше, тренираше ученици, поздравяваше, усмихваше се — когато тя реши. Имаше офис в разсадника и уж отговаряше за специалните прояви, но на практика не вършеше почти нищо. Много често в деня на проявата отсъстваше. Беше атлет, а не специалист по бонзай, както неведнъж бе заявявала на Моли.

Но да го припомни на Катрин сега, щеше да е не по-малко жестоко, отколкото и да я попита какво ще стане, ако Робин никога не се събуди.

„Сноу Хил“ беше семейно начинание от момента на създаването му преди трийсет години. Разположен на повече от сто и петдесет декара първокласна земя на границата между Ню Хампшир и Върмонт, разсадникът беше прочут с дърветата и храстите си, както и с градинските си принадлежности. Но бисерът в короната му бе оранжерията, оборудвана със слънчеви панели, складиращи лятната топлина за зимата, с механизъм за рециклиране на дъждовната вода и с компютърен контрол на влажността. Царството на Моли.

Дори и след като се отби да види Робин, тя пристигна в „Сноу Хил“ първа. Оранжерията беше убежището на Моли в моменти на стрес и макар вече да не се криеше по ъглите или под пейките, тя намираще, че мястото има терапевтичен ефект. Въпреки цялото това модерно оборудване си оставаше градина.

Котките я поздравиха с мяукане и се отъркаха в краката ѝ. Тя преброи шест, докато ги гладеше по главите и гръбчетата, после разви маркучите и се зае да полива растенията. Докато котките играеха наоколо, тя се местеше от място на място. Някои растения се нуждаеха от ежедневно поливане, други предпочитаха да са на сухо. Моли се погрижи за всички.

Една поставка с катурнати саксии ѝ подсказа, че през нощта е имало посещение на зайци, най-вероятно подгонени от котките, които бяха отлични, макар и не дотам внимателни пазачи. Като остави маркуча, Моли изправи саксиите, отъпка почвата, отстрани наранените листа и помете. След като изсипа и последната пръст в канавката, отново се зае с поливането.

Слънцето още не се бе издигнало на небосклона, но в оранжерията беше светло. Именно този ранен час, преди да стане топло, беше времето за поливане. Моли му се наслаждаваше не по-малко от растенията. Когато капките вода заблестяха под косите лъчи на слънцето, а почвата станеше влажна и ухаеща, оранжерията се успокояваше. Беше предсказуема.

Днес Моли се нуждаеше тъкмо от това. Не можеше да прогони Робин от съзнанието си за повече от минута. Нужни ѝ бяха постоянни усилия.

Нави маркуча, прибора го на място, където клиентите нямаше да се спъват в него, и заскита из алеите. Провери за листни въшки една нова пратка хризантеми и внимателно подряза кафявите връхчета на

бостънската папрат. Навлизайки все по-навътре между сенчестите пейки, заговори тихо на пеперомията, сингониума и спатифилума. Те не блестяха с особена красота и определено не приличаха на бромелията, но бяха надеждни и непретенциозни. Внимателно провери колко са влажни. Регулираният от компютърна програма сенник щеше да се спусне по-късно, за да ги защити от ярката светлина, която не понасяха, но горещниците вече бяха отминали.

Африканските ѝ виолетки бяха очаровани от това. Те упорито спираха да цъфтят в знак на протест срещу жегата и по тази причина Моли отглеждаше по-малко през юли и август. Току-що беше презаредила и сега размести саксиите, за да се видят по-добре цветовете им.

Вдигна няколко табелки от земята, отбеляза си, че една от пейките се нуждае от поправка, и спря за миг да се полюбува на своето царство. Топлият влажен въздух и богатата миризма на пръст ѝ действаха успокояващо.

После видя Крис, който никога не идваше толкова рано. Стоеше под арката, отделяща оранжерията от щандовете за продажба, и изглеждаше притеснен.

Моли го приближи с разтуптяно сърце.

— Случило ли се е нещо?

Той поклати глава.

— Беше ли в болницата?

— Не. Татко е там. Само поговорих с него.

— Знаят ли нещо повече?

— Не.

— Мама добре ли е?

Крис сви рамене.

Свиването на рамене не ѝ вършеше работа. Тя се нуждаеше от отговори. Нуждаеше се от уверение, че всичко ще се оправи.

— Как е възможно? — избухна тя, давайки израз на насъбралия се страх. — Робин е напълно здрава. Би трябвало вече да се е събудила, нали? Може би няма нищо страшно, че остана известно време в безсъзнание, но толкова дълго? Ами ако не се събуди, Крис? Ако наистина мозъкът ѝ е увреден? Ако не се събуди никога?

Той изглеждаше разтревожен, но не каза нищо и в момента, когато Моли бе готова да закрещи от безсилие, ги приближи Тами

Фицджералд. Тами се грижеше за магазина за градински принадлежности. Тя също рядко идваше толкова рано, но походката ѝ бе делова.

Моли не беше в настроение за проблеми с доставките. Не сега.

Нито пък Тами.

— Чух, че Робин е в болницата — каза загрижено. — Как е тя?

Всъщност Моли би предпочела проблем с доставките. Хората в „Сноу Хил“ бяха като семейство. Какво да им каже? Тъй като не беше обсъдила това с Катрин и Чарли, обърна се за помощ към Крис, но лицето му не изразяваше нищо. Попита любопитно Тами:

— Откъде разбра?

— Зет ми работи в Спешна помощ. Спомена нещо за сърцето ѝ.

Дотук с обяснението, че Робин е „болна“.

Моли отново погледна към Крис, но той продължаваше да мълчи. А някой все пак трябваше да каже нещо. Накрая Моли рече:

— Не знаем много. Някакъв проблем със сърцето. Правят ѝ изследвания.

— Сериозно ли е?

Какво да ѝ отговори? Ако кажеше повече от това, Катрин щеше да се ядоса.

— Не знам. Чакаме резултатите.

— Нали ще ми кажеш, щом разберете повече? Не мога да си представя Робин болна.

— Така е — съгласи се Моли и добави: — Сигурна съм, че ще се оправи.

— Радвам се. Робин е върхът. Кажи ми, ако мога да помогна с нещо.

Моли изчака Тами да изчезне в градинския център и се обърна гневно към Крис.

— Не знаех какво да обяснявам! Защо не ми помогна?

— Справи се чудесно.

— Ами ако не е истина? Ако тя не се оправи?

Той пъхна ръцете си в джобовете.

— Снощи, когато се обадиха от болницата — започна бързо Моли, нуждаейки се да сподели, — си помислих, че е нещо дребно. Сестрата ми каза да тръгна веднага, но не ми се искаше да чакам

Робин, затова реших да свърша едно друго. Тя е била в кома, а аз си взимах душ, за да изглеждам добре.

Той доби смутено изражение, но продължаваше да мълчи.

— Тя трябва да се събуди — умолително произнесе Моли. — Робин е гръбнакът на семейството. Какво ще прави мама, ако не се събуди? — когато Крис отново вдигна рамене, тя извика: — Кажй нещо, за бога!

— Какво искаш да ти кажа! — попита той. — Нямам отговор.

Моли погледна часовника си. Беше минал повече от час, откакто бе напуснала болницата.

— Може би мама има. Връщам се в болницата.

Катрин стоеше между съпруга си и невролога и разглеждаше снимките на мозъка от изследването с магнитен резонанс. Докторът обясни, че са на Робин, и наистина, Робин беше изведена на носилка от интензивното и я нямаше в посоченото време. Но от казаното от лекаря за сянката и очертанията на мъртвата тъкан Катрин съдеше, че тези снимки не бе възможно да са на Робин. Според снимките увреждането беше твърде голямо.

Катрин беше изплашена както никога досега и ръката на Чарли върху рамото ѝ не ѝ помагаше много. Тя погледна към завеждащия интензивното отделение с надеждата, че той би могъл да внесе повече яснота, но той слушаше невролога.

„Ще поискаме друг специалист — помисли тя. — Двама специалисти, две мнения“.

Но върху снимките ясно беше написано името на Робин. И това голямо тъмно петно, което означаваше, че липсва приток на кръв... Тук нямаше нищо двусмислено.

Неврологът продължаваше да обяснява. Катрин се опитваше да слуша, но ѝ беше трудно да го чуе заради бученето в ушите ѝ. Накрая лекарят млъкна. Мина минута, преди Катрин да осъзнае, че е неин ред.

— Добре — каза тя, опитвайки се да мисли. — Добре. Как ще я лекуваме?

— Никак — отвърна неврологът със съчувствие в гласа. — Мъртвата мозъчна тъкан не може да се възстанови.

Хвърляйки поглед към Робин, Катрин му прошепна да говори тихо. Последното нещо, от което се нуждаеше Робин, бе да ѝ казват, че нещо не може да се възстанови. Продължи тихо:

— Сигурно има начин да се лекува.

— Боя се, че няма, госпожо Сноу. Дъщеря ви е останала без кислород твърде дълго.

— Защото човекът, който я е намерил, е чакал прекалено дълго, преди да ѝ окаже първа помощ.

— Вината не е негова — обади се Чарли.

Завеждащият интензивното отделение пристъпи напред.

— Той е защитен от закона, защото според него се е държал като самарянин. Дъщеря ви е получила инфаркт. Това е причинило мозъчното увреждане. На тези снимки се вижда, че...

— Снимките не могат да покажат всичко — избухна Катрин. — Знам, че Робин е с нас. Може би магнитният резонанс не е достатъчен. А може би апаратът е повреден — тя се обърна умоляващо към Чарли: — Нуждаем се от друг апарат, от друга болница, от нещо друго.

Катрин се беше влюбила в Чарли най-вече заради мълчанието му. Неговата тиха подкрепа беше перфектната обвивка на нейния собствен по-шумен живот. Нямаше нужда да говори, за да ѝ покаже какво чувства. Очите му бяха изразителни. И в момента излъчваха дълбока тъга.

— Мозъчното увреждане означава ли мозъчна смърт? — попита с уплашен шепот, но той не отговори. — Мозъчната смърт означава, че си е отишла, Чарли! — когато той се опита да я прегърне, тя се отдръпна. — Робин не е получила мозъчна смърт.

[1] Десет километра — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Моли не вярваше на ушите си.

— Мозъчна смърт? — попита от вратата.

Катрин я погледна.

— Кажи им, Моли. Кажи им колко енергична е сестра ти. Кажи им какви са плановете ѝ за догодина. Кажи им за олимпиадата.

Моли се беше вторачила в сестра си. Мозъчната смърт означаваше, че Робин никога няма да се събуди, никога няма да диша самостоятелно, никога няма да проговори. Никога.

Разкъсвана от тези мисли, тя застана до баща си. Той я хвана за ръката.

— Кажи им, Моли — настояваше майка ѝ.

— Сигурни ли са? — Моли се обърна към Чарли.

— Магнитният резонанс показва тежко мозъчно увреждане.

Издайки в същото отчаяние като майка си, Моли се обърна към невролога:

— Не можете ли да я накарате да реагира?

— Не. Мъртвата тъкан не реагира.

— Но ако част от мозъка е запазена? Няма ли други изследвания?

— ЕЕГ^[1] — отвърна той. — Ще покаже наличието на мозъчна дейност.

Нямаше нужда Моли да пита какво ще означава липсата ѝ. Знаеше, че майка ѝ си мисли същото, когато Катрин бързо каза:

— Още е рано за подобно изследване.

Но Моли се нуждаеше от уверение, че надеждите ѝ не са напразни.

— Не искаш ли да знаеш, мамо? Ако има мозъчна дейност, значи може да се събуди.

— Робин няма мозъчна смърт — отвърна Катрин твърдо.

— Не слагаме подобна диагноза, преди да сме напълно сигурни, госпожо Сноу — обади се лекарят. — Използваме Харвардските критерии, които изискват да се направят две електроенцефалографски

изследвания в рамките на 24 часа. Мозъчна смърт се обявява едва след като и двете покажат пълна липса на мозъчни функции.

— Трябва да го направим, мамо — настоя Моли. — Трябва да знаем.

— Защо? — попита рязко Катрин. — За да могат да изключат апаратите? — отдръпвайки се от Чарли, тя взе ръката на Робин и се наведе по-близо. — Маратонът в Ню Йорк ще е страхотен. Ще отседнем в „Полуострова“, нали миличка? — поглеждайки към лекарите, тя обясни: — Маратонците ограничават тренировките преди състезание. Мислехме да идем на пазар.

Завеждащият интензивното се усмихна съчувствено.

— Не е нужно да правим ЕЕГ веднага. Има време. Помислете си.

— Никаква ЕЕГ — отсече Катрин и никой не се възпротиви.

Минути по-късно Моли остана сама с родителите си. Катрин продължи да говори на Робин, сякаш дъщеря ѝ можеше да я чуе. Беше разбираемо. Робин винаги бе в центъра на семейното внимание. Моли бе имала безброй поводи да негодува, но не би могла да си представи, че нещо може да се промени.

Все едно да отрежеш великолепна орхидея и да не знаеш дали ще порасне отново. Нещо прекрасно... и може би мъртво сега.

Катрин прекъсна мислите ѝ.

— Наистина имам нужда от теб в „Сноу Хил“, Моли. Моля те, недей да спориш.

Чудесно, Моли нямаше да спори. Но имаше лоши новини.

— Тъкмо оттам идвам. Зетят на Тами Фицджералд работи в Спешна помощ. Съобщил ѝ за Робин — видя обезпокоения поглед на Катрин и продължи: — Не е казал много. Но Тами питаше. Казах ѝ, че Робин ще се оправи.

— Добре си направила.

— Но не мога да продължавам дълго, мамо. Новината ще се разнесе. Хановер не е голям град, а маратонците са сплотена общност. Освен това Робин има приятели в цялата страна — в целия свят. Ще започнат да звънят — Моли се огледа наоколо и забеляза найлоновата торба, която лежеше на пода до стената. В нея се намираха дрехите на Робин и чантичката, която носеше на кръста си. — Мобилният ѝ вътре ли е?

— При мен е — отвърна Катрин. — Изключен е. Сякаш това решаваше проблема.

— Приятелите ѝ ще оставят съобщения. Когато видят, че не отговаря, ще се обадят вкъщи. Какво да им кажа?

— Кажи, че ще им се обади по-късно.

— Мамо, говорим за близки приятели. Не бива да ги лъжа. Освен това може да ни помогнат. Могат да идват да разговарят с Робин.

— И сами ще се справим.

— Не бива да крием от тях. Ако Робин е получила масивен инфаркт...

— Това не засяга никого, освен нас — прекъсна я Катрин. — Не искам хората да я гледат особено, когато се възстанови.

Моли не вярваше на ушите си. Според майка ѝ излизаше, че Робин ще се събуди след ден-два и всичко ще е наред, просто чудесно. Но дори и леките мозъчни увреждания имаха последици. В най-добрия случай сестра ѝ щеше да се нуждае от рехабилитация.

Моли се обърна към баща си:

— Татко, помогни ми.

— За какво? — Катрин изпревари отговора на Чарли.

Моли огледа объркано стаята. Очите ѝ се спряха на Робин, която изобщо не помръдваше.

— На мен също ми е адски тежко.

— Но не си ѝ майка.

— Тя ми е сестра. Моят кумир.

— Когато беше малка — изтъкна Катрин. — Оттогава мина доста време.

„Аз съм виновна, аз съм виновна“, мислено проплака Моли, чувствайки се все по-зле. Но как да свърши нещо позитивно сега? Отново се обърна умоляващо към баща си:

— Не знам какво да правя, татко. Ако искате да остана в „Сноу Хил“, добре. Но не можем да се преструваме, че положението не е сериозно. Робин е на изкуствено дишане.

— Засега — подчерта Катрин с такава убеденост, че Моли се засрами от неверието си.

Чарли каза внимателно:

— Ако те питат, миличка, просто кажи, че чакаме резултатите от изследванията, но ще се радваме на молитвите им.

— Молитви? — извика Катрин. — Сякаш въпросът е на живот и смърт?

— Молитвите са за всякакви поводи — отвърна Чарли и вдигна поглед към влязлата в този момент сестра.

— Трябва да се погрижа за тоалета и да проверя апаратурата — обясни жената. — Няма да се бавя.

Моли излезе в коридора. Родителите ѝ я последваха и майка ѝ отбеляза:

— Виждаш ли? Няма да се занимават с това, ако случаят е безнадежден. Аз отивам до тоалетната. Веднага се връщам.

Катрин направи няколко крачки и спря. Към нея се приближаваше някакъв мъж. Горедолу на възрастта на Робин, с джинси, риза и вратовръзка, той изглеждаше достатъчно авторитетно, за да допуснат, че е от болничния персонал, но от измъчения му поглед и посивялото му лице личеше, че е разстроен.

— Аз съм човекът, който я намери — обясни тихо.

Сърцето на Моли се сви. Когато Катрин не отговори, тя пристъпи бързо напред.

— Вие ли я намерихте на пътя? — попита любезно. Знаеха толкова малко. Идването му беше дар божи.

— Бях излязъл да тичам и изведнъж я видях — мъжът изглеждаше объркан.

Моли го разбираше.

— В съзнание ли беше, когато я намерихте? Каза ли нещо?

— Не. Още ли не е дошла в съзнание?

Моли се канеше да отговори — и да каже истината — когато майка ѝ се окопоти и го нападна остро:

— И имате куража да питате, след като се стояли там толкова време, преди да повикате помощ?

— Мамо — намеси се предпазливо Моли, но майка ѝ не ѝ обърна внимание.

— Дъщеря ми е в кома, защото е била лишена от кислород твърде дълго! Не знаехте ли, че всяка секунда е от значение?

— Мамо!

— Направих ѝ изкуствено дишане веднага щом разбрах, че няма пулс — отвърна мъжът тихо, — и продължих, докато чаках Бърза помощ.

— Изкуствено дишане, значи! — очите на Катрин го пронизваха. — Знаете ли изобщо как се прави? Ако го бяхте направили както трябва, сега тя щеше да е добре.

Засрамена от думите на майка си, Моли я улови за ръката.

— Не е честно — укори я тя. Макар да беше от семейството, тя усети нещо, което я свързваше с този мъж. Катрин го обвиняваше несправедливо — и, божичко, колко добре го разбираше Моли! Фактът, че бе помогнал на Робин, беше достатъчна причина да го чувства близък.

— Чухте ли някакъв звук? — попита тя. — Пъшкане, стенание? — и едното, и другото щяха да са доказателство против мозъчното увреждане.

В очите му се четеше съжаление.

— Не. Някакъв звук. Докато й правех сърдечен масаж, не спирах да я викам по име, но тя не даваше признаци, че ме чува. Съжалявам — той се обърна към Катрин. — Искане ми се да бях направил повече.

— На мен също — Катрин поднови атаката си. — Но вече е твърде късно, така че защо сте тук? Опитваме се да се справим с нещо толкова ужасно, което дори не сте и състояние да си представите! Не биваше да идвате — тя се огледа. — Сестра!

— Мамо — ужасена, Моли се опита да я спре. Обви ръка около раменете на майка си, за да я успокои, но съчувстваше много повече на Добрия самарянин. — Майка ми е разстроена — каза извинително. — Сигурна съм, че сте направили всичко възможно.

Ала човекът се обърна и си тръгна. Катрин не изчака да се отдалечи и насочи гнева си срещу Моли.

— Сигурна ли си, че е направил всичко възможно? Откъде знаеш? И как е дошъл тук?

— С асансьора — обади се Чарли зад Моли. Гласът му беше тих, но авторитетен.

Катрин моментално млъкна. Укроти гнева си с единствена въздишка и продължи към тоалетната.

Когато се увери, че майка ѝ е достатъчно далече, за да я чуе, Моли се обърна към баща си, готова да порицае избухването на Катрин, но мъката върху лицето на Чарли я стресна. Погълната от състоянието на Катрин, беше забравила, че Робин е дъщеря и на Чарли.

Мислите й за добрия самарянин отстъпиха пред тревогата за Робин.

— Какво да правим? — попита тя съкрушено.

— Не мисли за това.

— Имам предвид мама. Тя не е на себе си. Човекът не заслужаваше подобно отношение. Само се е опитал да помогне, както и аз, но вече ме е страх да се обаждам. Всичко, което казвам, е грешно.

— Майка ти е разстроена. Това е всичко.

И все пак Моли усещаше тежест в гърдите.

— Не е само това. Тя ме обвинява.

— Току-що обвини и този мъж. Не разсъждава логично.

— Но аз наистина съм виновна. Все си мисля, че трябваше аз да съм в това легло, а не Робин.

Баща й я притегли към себе си.

— Не. Грешиш.

— Робин е по-добрата.

— Ти си не по-малко добра от Робин. Вината не е твоя, Моли. Щяла е да получи сърдечен удар, независимо дали я беше откарала, или не. А и едва ли би те оставила да пълзиш след нея с колата и да не я изпускаш от поглед през цялото време. Във всеки един момент си можела да бъдеш на петнайсет минути разстояние.

— Или на пет — отвърна Моли — и така бедата щеше да е по-малка. Но ако аз бях в кома, Робин щеше да помогне на мама. На мен нищо не ми е позволено. Какво да казвам? Как да се държа?

— Просто бъди себе си.

— Там е проблемът. Аз не съм Робин. А ако са прави за мозъка й — продължи Моли, защото баща й беше много по-разумен от майка й, а изкуственото дишане на сестра й не й даваше мира, — вече не става въпрос за оцеляване. А само за смърт — тя се задави. — И кога ще настъпи.

— Не знаем със сигурност — отвърна предпазливо той. — Случват се и чудеса.

Чарли бе дълбоко вярващ човек, който редовно посещаваше църковните служби, и макар че обикновено ходеше сам, никога не се оплакваше от това. Приемаше, че онова, което е добро за него, не е непременно добро и за съпругата и децата му. За първи път в живота

си Моли искаше да е обратното. Баща ѝ вярваше в чудеса. Тя също искаше да повярва.

Той притисна главата ѝ към гърдите си. Усетила познатата топлина, Моли даде воля на мъката си. Зарови лице в ризата му и се заплака. Плачеше за сестра си, която обичаше и понякога мразеше, но която сега не можеше да диша сама. Той я прегърна, шепнейки нежни думи. Моли едва бе успяла да се успокои, когато чу стъпките на майка си, която се връщаше от тоалетната. Пое си дълбоко дъх и избърса лицето си с ръце.

Естествено, Катрин видя сълзите.

— Моля те, не плачи, Моли. Иначе и аз ще се заплача. Не искам Робин да ни вижда разстроени — тя извади звънящия мобилен телефон на дъщеря си от джоба и многозначително го изключи. Блекберито го последва. — Не мога да говоря — каза тя и махна с ръка. — Точно сега не мога да мисля за нищо, освен как да помогнем на Робин, но бих искала да си взема душ и да се преоблека, докато сестрата е при нея. Ако ме заместиш, Моли, баща ти ще ме откара къщи. Веднага се връщаме. После ще можеш да идеш в „Сноу Хил“.

Моли беше готова да спори, но знаеше, че е безполезно. Затова погледна към баща си.

— Някой трябва да се обади на Крис.

Чарли гледаше някъде встрани от нея.

— Няма нужда. Той идва.

Крис се беше опитал да работи, но не можеше да се съсредоточи. Не преставаше да мисли колко объркан е животът му в момента и понеже не знаеше какво да каже на Ерин, реши, че е по-добре да иде в болницата. Един поглед към родителите му бе достатъчен, за да промени мнението му. Бяха мрачни.

— Някаква промяна? — попита той, щом приближи достатъчно.

Мълчанието беше красноречиво.

— Магнитният резонанс показва мозъчно увреждане — обясни Моли.

Катрин ѝ хвърли раздразнен поглед.

— Магнитният резонанс не показва всичко.

— Трябва да ѝ направят ЕЕГ — отвърна Крис.

— Мама иска да изчакаме.

— Престани, Моли — смъмри я майка ѝ. — Не ми помагаш.

Моли отвори уста да протестира, но Чарли я изпревари.

— Тя не каза нищо лошо, Катрин.

— Насилва нещата.

— Не. Лекарите предложиха ЕЕГ. Тя просто осведомява Крис — посягайки към ръката на Катрин, той се обърна към Крис: — Ще закарам майка ти у дома да се преоблече. Веднага след това се връщаме.

Крис не чу майка му да възразява, което само затвърди убеждението му. Не беше необходимо баща му да говори много, за да постигне своето. Ерин трябваше да разбере това.

— Кошмар — измърмори Моли.

— Мама или Робин?

— И двете. Съгласна съм за ЕЕГ изследването. Трябва да го направим, но мама се страхува. Крис, сестрата е при Робин. Ако си тръгне, ще влезеш ли? Аз ще сляза да си взема кафе. Ти искаш ли?

Той поклати отрицателно глава. Щом остана сам, се облегна на стената. И как да не мисли за Робин? Първите му неясни спомени в живота бяха за това, как тя седи до него и строи крепост или го облича в старите си дрехи. Надали е бил на повече от три. По-ясно си спомняше как я следва по петите на Все светии. Тогава трябва да е бил на пет-шест години. А когато стана на десет, тя го вземаше със себе си на ски пистите. Той така и не стана добър скиор, но Робин беше — тя обичаше да се изправя срещу предизвикателствата.

— Хей — чу познат глас. Вдигна поглед и когато видя Ерин, изпита облекчение. Искаше жена му да е при него — нуждаеше се от нея.

— Къде е Клоуи? — попита.

— С госпожа Джонсън. Как е Робин?

Не е добре, отговори с поглед.

— Магнитният резонанс показва мозъчно увреждане.

— От сърдечния удар? Как изобщо го е получила?

Крис беше минал фазата на смайването и сега почувства прилив на гняв.

— Прекалила е с тренировките. Винаги прекаляваше. Има ли някакво предизвикателство, тя непременно трябва да се изправи срещу

него. Вече държеше всички местни рекорди и половин дузина национални. Затова искаше да спечели маратона в Ню Йорк, но явно се е преуморила. Не й ли стигнаха победите?

Ерин го улови за лакътя и каза нежно:

— Сега това е без значение.

Той въздъхна шумно.

— Как се оправя майка ти?

Крис направи физиономия.

— Зле.

— Баща ти помага ли й?

Погледът му се оживи.

— Аха. Помага й. Не говори много, но е достатъчно. Току-що го видях. Каза само две думи и тя се укроти.

— Женени са повече от трийсет години.

Той поклати глава.

— Не е това, просто отношенията им са такива.

— Крис, аз не съм майка ти. Двете сме съвършено различни. Освен това тя е навън през повечето време. Работила е дори когато сте били малки. И не я виня. Завиждам й. Поставила е основите на „Сноу Хил“ и погледни какъв е сега! Забележителна жена. Ако и аз бях създавала нещо подобно, бих се примирила с мълчанието нощем.

— Тя има стимул.

— Какъв?

Той вдигна рамене. Не можеше да разбере жена си, какво остава за по-сложната му майка.

— Значи отиваш при майка си? — попита тихо.

— О, господи, не — отвърна бързо Ерин. — Няма да ходя никъде, Робин е толкова болна — гласът й премина в шепот: — Но това, което се случва между нас, си остава, Крис. Ще го обсъдим по-нататък.

Когато Моли се върна в „Сноу Хил“, паркингът беше пълен с коли на клиенти. Тя влезе незабелязано, изкачи задните стълби към офиса си и затвори вратата. Изшътка на една котка да се маха от стола й, а на друга — от клавиатурата, после седна и скръсти ръце.

Не искаше да е тук, но баща ѝ я беше помолил. Освен че мястото облекчаваше болката ѝ, Моли искаше да помогне. Би могла да се възпротиви, разбира се, но винаги бе търсила одобрението на Катрин.

Точно сега Катрин имаше нужда от нея в разсадника. Затова тя включи покорно компютъра и прегледа графика за седмицата. Днес и утре бяха дни за поръчки, но в четвъртък трябваше да участва с майка си в срещата на дамския клуб в Лебанън и след нейната лекция да обясни как се прави икебана. Очевидно не можеха да отидат. Какво извинение да даде? Същото се отнасяше и за демонстрацията по подрязване в Плимът. Ами участието в манчестърския „Канал 9“? Моли мразеше да се появява по телевизията дори когато говореше Катрин. На екрана очите ѝ изглеждаха твърде приближени, носът ѝ бе прекалено къс, а устата — голяма. Пробвала беше да прибира косите си, да носи панталони вместо джинси и синьо вместо мораво или зелено. Въпреки това бледнееше до Катрин.

Никоя от двете нямаше да е в състояние да се появи по телевизията в петък, затова баща ѝ трябваше да отмени и това участие.

Интеркомът ѝ иззвъня.

— Някакви новини? — попита Тами.

— Все още не — отвърна Моли, чувствайки се неловко. — Чакаме новите резултати.

— Жоакин също се тревожи. Притеснил се, когато видял, че колите на родителите ти ги няма. Обикновено идват тук веднага след пътуване.

Жоакин Пеня отговаряше за поддръжката на „Сноу Хил“. Освен че се грижеше за сградите и района, беше под ръка и в извънработно време, тъй като живееше на територията на разсадника.

Жоакин обожаваше Робин.

„Успокой го, че е добре“, искаше да каже Моли, но резултатите от магнитния резонанс не ѝ позволяваха. Затова просто отвърна:

— Татко ще дойде по-късно — което означаваше, че щеше да му се наложи да отговаря на въпросите на Жоакин и на всеки, който проявяваше интерес към състоянието на Робин. Но Чарли го биваше да се оправя с хората. Нали беше техният пиар?

След като свърши с разговора, Моли се зае да преглежда заявките, които беше събрала на вчерашното съвещание. Сезонът на есенното засаждане започваше и човекът, който отговаряше за

дърветата и храстите в „Сноу Хил“, имаше списък. Бяха ги ангажирали за три нови сватби и два булчински душа, магазинът се готвеше усилено за откриването на изложба на венци през октомври и всичко това изискваше отделни поръчки. Не биваше да забравя и за Лиз Токи, техния дизайнер озеленител. Беше голяма досадница и упорито се застъпваше за една фирма — доставчик на кралски протеи. Въпросната фирма обаче, както Моли знаеше от опит, надуваше цените и правеше нередовни доставки.

Моли също обичаше кралските протеи. Като всички екзотични цветя, и те бяха великолепни. Но репутацията на „Сноу Хил“ зависеше от доставчиците му, а специално този веднъж беше изпратил некачествени цветя, друг път ги бе объркал, а при третата поръчка не донесе нищо. Във всеки от изброените случаи клиентите бяха останали разочаровани. Не, Лиз Токи би могла да намери кралски протеи от друг доставчик.

Но не беше ли глупаво да се тревожи за Лиз Токи, когато Робин е в кома?

Неспособна да продължи да мисли и секунда още за това, Моли се зае да прави необходимите поръчки. Ала не беше в настроение за сватби. Затова се съсредоточи върху подготовката за Коледа. Време беше за предварителните поръчки. Миналата година не им бяха достигнали коледни звезди и се наложи да презаредят на най-високата цена. Тази година тя щеше да осигури достатъчно.

Но колко броя да поръча — триста, четиристотин? В какви саксии — шестнайсетсантиметрови, дваисетсантиметрови, дваисет и четири сантиметрови? И колко от всеки размер да са керамични?

Опитваше се да реши, но безуспешно. Коледната звезда я вълнуваше почти толкова, колкото и преместването. Намери телефонния номер на хазяина си Терънс Филд и го избра.

— Здравейте, господин Филд — каза, щом възрастният човек вдигна телефона. — Обажда се Моли Сноу. Как сте?

— Горедолу — отвърна той предпазливо. — Какво има, Моли?

— Сестра ми се разболя. Доста е сериозно. Този път наистина имам нужда от удължаване на срока.

— Така каза и последния път, Моли. Кога беше, преди една седмица?

— Имах проблем с транспортната компания, господин Филд, но го реших. Сега е различно — за част от секундата тя осъзна, че ако не каже цялата истина, обяснението ѝ щеше да остане неубедително. — Робин получи сърдечен удар.

Последва пауза, след което Терънс каза с лек упрек в гласа:

— И очакваш да ти повярвам?

— Припаднала е по време на тренировка. Казват, че е получила мозъчно увреждане. Състоянието ѝ е критично. Обадете се в „Дикенсън-Мей“. Те ще го потвърдят.

След още една пауза се чу въздишка.

— Ще се задоволя с твоите думи, Моли, но искам да разбереш, че съм притиснат до стената. Обеща ми да се изнесеш в понеделник и уредих строителната компания да започне във вторник. Платил съм тлъст депозит да работят бързо, защото агентката иска къщата да е готова до първи ноември. В противен случай продажбата ще е трудна. А парите ми трябва.

Моли познаваше неговата агентка. Беше стара семейна приятелка.

— Дорис Маккей ще разбере — каза умоляващо. — Много е убедителна и може да уреди нещата със строителната компания. Искам само една-две седмици отсрочка.

Но Терънс не отстъпи.

— Въпросът не е в строителната компания, Моли. От първи декември утрояват наема ми. Не продам ли в Хановер, не мога да си купя жилище в Джупитър, а тройното увеличение не ми е по силите.

Моли би могла да продължи с молбите — само още един ден отсрочка, два дни отсрочка — но един-два дни не ѝ вършеха работа, не и докато Робин дишаше с помощта на този ужасен респиратор.

Тя знаеше, че може да събере багажа навреме. И без друго не бе очаквала голяма помощ от Робин, а и имаше къде да отидат. Но на Моли просто не ѝ се искаше да се мести. Тя харесваше красивата природа наоколо, пример за която бе не само „Сноу Хил“, и беше привързана към къщата, която притежаваше някакъв особен чар. Моли обичаше да шофира по алеята и да паркира под дъба, обичаше уютната миризма на старо дърво, което я посрещаше от вратата. Къщата я караше да се чувства добре. Щеше да е хубаво да я задържи още малко, особено сега, когато не се знаеше какво ще стане с Робин.

Едно беше сигурно: Робин нямаше да води тренировки днес следобед, нито да разговаря с шестокласници в петък. Моли започна с обаждането за петъчната среща, знаейки, че един не толкова лично ангажиран учител по физическо ще приеме отмяната по-лесно, отколкото група атлетки. И беше права. Когато обясни, че Робин е болна, учителят остана разочарован, но прояви разбиране. Треньорката на атлетките обаче беше друга работа. Джени Фиск познаваше лично Робин и се разтревожи.

Когато попита от какво е болна Робин, Мори не посмя да излъже, че е грип.

— Претърпяла е инцидент вчера следобед по време на тренировка. Сега ѝ правят изследвания.

— Да не е пак петата?

Сигурно говореше за скорошния проблем с шипа на петата. Но един шип не би могъл да попречи на Робин да се срещне с група атлетки. Робин обожаваше тези срещи. Би отишла и с патерици, ако се налага. Не, отменянето на подобна среща означаваше, че е нещо сериозно. Моли се опита да измисли варианти. Пневмония? Стомашно разстройство? Мигрена? Продължаващи седмици наред?

Накрая просто каза:

— Нещо със сърцето.

— О, боже, онзи проблем с уголеменото сърце.

Робин се надяваше да ѝ се размине.

Моли се сепна.

— За какво говориш?

— Едва ли щеше да ми каже, но бяхме заедно миналата година, когато по новините съобщиха резултатите от аутопсията на един състезател. Починал по време на квалификациите за олимпиадата от уголемено сърце. Истинска трагедия, момчето беше само на двайсет и осем. Робин ми обясняваше колко е опасно, понеже и тя имала същото.

Това беше ново за Моли. Щеше да е ново и за родителите ѝ. Но Робин споделяше всичко с Катрин. Ако е знаела нещо подобно и го е криела от майка си заради славата, би било ужасно.

— Това ли е причината? — попита Джени.

— Ъ-ъ-ъ...

— Добре ли е?

Майка ѝ би искала да отговори с „О, да“. Но това щеше да е лъжа, и то усложнена от лъжата на Робин. Ядосана на сестра си, а също и на Катрин, задето се опияняваше от славата на родител на маратонец от световна класа, Моли измърмори:

— Всъщност не. Още е в безсъзнание.

— О, боже! В „Дикенсън-Мей“ ли е?

— Да.

— В интензивното?

Вече обезпокоена, Моли даде на заден ход:

— Да, но бих те помолила... по-добре не казвай на никого, Джени. Още не знаем как ще завърши всичко.

[1] Електроенцефалограма — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Моли се оглеждаше за Крис. Когато видя, че се връща в „Сноу Хил“, веднага отиде в офиса му.

— Знаеш ли, че Робин има уголемено сърце?

Той поклати глава.

— Кой ти каза?

— Джени Фиск. Намекна, че Робин е знаела за проблема, но не му е обърнала внимание.

— Казала си й, че Робин има проблем със сърцето? — попита той.

Моли зае отбранителна поза.

— Наложил се. А и смятам, че е нелепо да пазим тайна, при положение че приятелите й наистина се притесняват.

— Мама ще се ядоса много.

Тя махна отчаяно с ръка.

— Нищо ново! Според нея никога не казвам каквото трябва. Напоследък ме е заяла за Ник — беше срещнала Ник Дюке преди две години по време на едно от състезанията на Робин. Ник беше там като репортер на вестника, а Моли — като фен, но двамата се бяха разговорили и почти не бяха преставали оттогава. Той бе излизал за кратко с Робин и макар че не се беше получило, Моли и той останаха приятели. Катрин нямаше добро мнение за него. — Мърмори дори когато се срещаме на кафе. Но аз първа се запознах с него. Това, че Робин е скъсала с него, не означава, че вече не сме приятели, нали? Той не е някакъв злодей.

— Ник е вестникар.

— Беше вестникар и когато ходеше с Робин, но тогава мама не възразяваше. Робин сигурно е издала повече вътрешна информация от мен, но мама продължава да ме смята за наивна до глупост. Какво съм сторила, че да заслужа такова недоверие? Впрочем татко се съгласи с нас за ЕЕГ изследването. Ако някой може да убеди мама да го направим, това е той.

— Мислиш ли?

— Определено. Тя може да е лидерът, но той е мозъкът. Няма нужда да повишава глас, за да постигне своето.

— Именно — отвърна Крис с неочакван плам. — Той притежава скрита сила.

Твърде чувствителна заради майка си, Моли прие внезапния му изблик лично.

— А аз не, така ли? Това ли се опитваш да ми кажеш? Съжалявам, но не мога да не давам израз на чувствата си.

— Може би проблемът е как го правиш. Може би трябва да „намалиш звука“.

— Но тогава няма да съм аз. Ти си наследил мълчаливостта на баща ни. Аз не съм.

— Би ли могла да се омъжиш за човек като него?

Точно сега на Моли не ѝ беше до женитба, но след като я попита, отговори:

— Без да се замислям. Аз съм като мама. Имам нужда някой да ме укротява.

— Няма ли да ти е скучно? Татко се прибира от работа и през повечето време мълчи.

— Но винаги можеш да разчиташ на него — изведнъж тя се замисли над думите му: — Да не би да мислиш, че мама и татко са знаели за уголеменото сърце, но са го пазели в тайна?

Крис изсумтя.

— Трябва да питаш тях.

Моли взе решение за по-малко от две секунди:

— Ще го сторя — и без това искаше да е в болницата.

— Моли ще опакова багажа и ще се погрижи за преместването — обясняваше Катрин на Робин. — Чудесно е, че двете живеете заедно. Моли много ни помага, когато теб те няма. А сега ще осведомява приятелите ти, докато се отървем от тази глупава тръба... — изведнъж тя затаи дъх и скочи от стола.

Чарли тутакси застана до нея.

— Видя ли това — попита възбудено Катрин. — Другата ѝ ръка. Помръдна.

— Сигурна ли си? Върху нея има доста лепенки.

Сърцето на Катрин биеше силно.

— Ти ли го направи, Робин? Ако е така, искам да го повториш.

Тя се втренчи в ръката.

— Хайде, миличка — настоя. — Знам, че е трудно, но ти си свикнала с трудностите. Спомни си какво е точно преди финала, когато се чувстваш на края на силите си, замаяна и слаба, и си мислиш, че няма да успееш. Но винаги се справяш. Винаги успяваш да събереш още малко сили — респираторът „вдишваше и издишваше“, но нито един пръст не помръдваше. — Направи го и сега, Робин — умоляваше я Катрин. — Покажи ми, че ме чуваш — тя почака, после продължи с отпаднал глас: — Помисли си за игрите, които играеш. Когато бягаш, си представяш как се движиш уверено и спокойно. Представи си го и сега, миличка. Представи си удоволствието, което получаваш от движението.

Нищо не се случи.

Обезкуражена, Катрин се отпусна в стола и вдигна ръката на Робин към устните си. Пръстите ѝ бяха безжизнени и хладни.

— Знам, че видях нещо — промълви тя, говорейки през тях в желанието си да ги стопли с дъха си.

— Изтощена си — отбеляза Чарли.

Тя го погледна остро.

— Сигурно мислиш, че съм си въобразила! Може би твоят проблем е, че не искаш да видиш онова, което виждам аз.

Отговорът му дойде след кратка пауза:

— Удар под кръста.

Катрин го бе осъзнала в мига, щом думите излязоха от устата ѝ. С топлите си лешникови очи, с широките си — и в морален смисъл — рамене, с лоялност, която не бе срещнала у никого досега, Чарли винаги бе до нея. Фактът, че сега го обвиняваше в предателство, само показваше колко е стресирана.

Стресирана? Тя не беше стресирана. Беше съкрушена. Да гледа Робин в това състояние я убиваше, и то преди да е допуснала най-лошото. Това не беше просто премеждие. Беше катастрофа.

Чарли я разбираше. Виждаше го по лицето му, но това не я извиняваше. Като обви ръка около кръста му, тя притисна лице до гърдите му.

— Съжалявам. Не заслужавах подобно отношение.

Той обхвана главата ѝ с длани.

— Мога да го преглътна. Но Моли не може. Тя се нуждае от разбиране, Катрин. Никой от нас не е очаквал подобно нещо — ръката му се спусна към врата ѝ и започна внимателно да го масажира.

Катрин го погледна неவிждащо.

— Дали не исках прекалено много от Робин?

Той се усмихна тъжно.

— Не беше необходимо да настояваш. Тя го искаше.

— Но аз непрекъснато я подтиквах.

— Не я подтикваше. Окуражаваше я.

— Ако не го бях правила, може би Робин нямаше да се напруга толкова.

— И никога да не спечели маратон? Да не пътува из страната и да не вдъхновява другите? Никога да не участва в олимпиадата?

Беше прав. Робин обичаше да живее на пълни обороти. Но Катрин не можеше да се пребори със страховете си.

— Какво ще правим сега?

— Ще поискаме ЕЕГ изследване.

Обзе я паника.

— Ами ако не покаже дейност?

— Ами ако покаже?

Чарли беше олицетворение на мълчаливата увереност. Винаги. Едно от нещата, заради които го обичаше. Но беше прекалено рано за ЕЕГ.

— Не мога да поема риска. Не още.

— Добре — кимна той. — Ами приятелите ѝ? Няма достъп до теб, затова звънят на мен: Трябва да им кажем истината.

— Не знаем истината.

Усмихна ѝ се невярващо.

— Не искаш да я преместим, което ми говори, че приемаш резултатите от магнитния резонанс.

Как да не ги приеме, когато снимките бяха толкова ясни?

— Добре — предаде се тя. — Ще им кажем, че Робин има проблем със сърцето. Това е истината. Не е нужно да им казваме всичко, нали? Не мога да понеса хората да си мислят най-лошото.

— Те са й приятели, Катрин. Искат да говорят с теб. Искат да помогнат.

Но Катрин не искаше съчувствие. И не обичаше излишните приказки. Не можеше да понесе мисълта, че непрекъснато трябва да осведомява приятелите на Робин за състоянието ѝ, особено ако нямаше подобрене. А и какво можеха да направят приятелите?

Не. Никакви обаждания. Катрин не желаше хората да казват неща, които тя не беше готова да чуе.

— Не мога да говоря с тях все още. Просто не мога. Нали ще ме отмениш, Чарли?

В болницата Моли изплю камъчето. Робин продължаваше да лежи бледа и неподвижна, жестока пародия на предишния деен човек, а Катрин се възмути от новината за уголеменото сърце.

— Абсолютна измислица — заяви твърдо. — Робин щеше да ми каже, ако е имало нещо толкова сериозно.

Моли се стараше да не повишава тон. Никога не беше смятала брат си за особено проникателен, що се отнася до човешката природа, но и тя самата не беше по-добра. Какъв по-подходящ момент от сегашната трудна ситуация да провери теорията му.

— Може би се е страхувала, че няма да ѝ позволиш да се състезава повече.

— Робин може да е амбициозна, но не е глупава и със сигурност не гледаше лекомислено на здравето си. Защо, за бога, вярваш на някаква непозната, а не на сестра си?

— Защото не мога да попитам сестра си — отвърна Моли все така тихо. — Просто се мъча да разбера, мамо. Лекарите споменаха ли уголемено сърце?

Объркана, Катрин погледна към Чарли, който каза:

— Да. Решихме, че е отскоро.

— Някой в твоето семейство имал ли е уголемено сърце?

Чарли поклати глава и се обърна към Катрин, която каза:

— Нямам представа. Не съм чувала за такова нещо, но по времето на моите родители лекарите не са били толкова информирани. Освен това става въпрос за нещо, което човек не би разбрал, докато не се появят симптоми.

— Робин имаше ли симптоми?

— Моли, приела си го за истина. Моля те. И какво значение има това сега? Робин е получила сърдечен удар. Свършен факт.

— За нея може би, но не помисли ли за Крис и за мен? Не би ли трябвало да знаем, ако сме изложени на риск? — осъзнавайки колко егоистично прозвуча това, тя добави: — Ако Робин е знаела, че е застрашена, никога не би се натоварвала толкова. И не би тренирала сама.

— Тя винаги тренираше сама.

— Повечето атлети бягат в група. Ако е имала проблем със сърцето, не би ли трябвало да се погрижи около нея да има други хора, за всеки случай?

— Ти е трябвало да бъдеш с нея.

Моли би могла да възрази, но майка ѝ беше права. Отвърна сломено:

— Да. Ще трябва да живея с това. Цял живот.

Катрин изглежда се стресна от признанието ѝ, но за кратко:

— Освен това там е имало човек. Добрия самарянин.

— Той можеше и да не дойде в болницата, мамо — отбеляза Моли, все още стъписана от избухването на майка си. — За това е нужен кураж.

— Беше вина. Търси опрощение.

— Беше загрижен — натърти Моли, решавайки, че теорията на Крис не струва пукната пара. Каквото и да правеше, тя просто не можеше да стигне до майка си. — Не той я е накарал да бяга. Ако ще говорим за причини и последици, кой нормален доктор би оставил Робин да участва в състезания, ако е знаел за състоянието ѝ?

— Като че ли лекарите можеха да я спрат! Моли, ти беше тази, която ги защитаваше снощи. Какво се промени сега?

— Не искам сестра ми да умре! — извика Моли и очите ѝ се напълниха със сълзи, защото Робин лежеше като труп. — Когато бяхме малки — продължи съкрушено, вперила поглед в сестра си, — обичах да се качвам на леглото ѝ и да я приближавам все повече и повече, представяйки си как ще я събудя само с поглед. Тя лежеше напълно неподвижна, но щом се надвесех над нея, скачаше и ми изкарваше ума — изпусна треперлива въздишка и погледна към майка си. —

Съжалявам. Чувствам се безпомощна. Искам да знам защо се случи това.

— Гневът няма да ти помогне — промърмори Катрин.

„Нито отричането“, помисли Моли.

— Може би трябва да направим ЕЕГ изследване? — попита тя.

Но мислите на Катрин все още бяха заети с въпроса за уголеменото сърце.

— Робин не би скрила нещо толкова важно като проблем със сърцето. Тя споделяше всичко с мен.

„Не ѝ обръщай внимание“, нареди си вътрешно Моли, но забележката бе просто възмутителна.

— А каза ли ти, че се напи с приятели вечерта след състезанието в Дълут?

Катрин се втренчи в нея.

— Робин не пие.

— Робин пие. Аз я откарах вкъщи след това.

— Оставила си я да пие? — попита Катрин, измествайки вината.

— И защо тя не ми е казала за Дълут?

— Защото си ѝ майка и мразиш пиенето — на Моли ѝ дожаля за нея, толкова разстроена изглеждаше. — О, мамо, нямаше да го спомена, ако не беше толкова категорична, че Робин не лъже. Беше просто разтоварване. Не ѝ навреди. Сигурна съм, че ако я беше попитала, тя щеше да ти каже. Просто не искаше да те разочарова. Закле ми се да не я издавам.

— Трябваше да уважиш това.

Моли отпусна глава. Не можеше да спечели. Обезкуражена, погледна отново Катрин.

— Казвам само, че Робин не споделяше всичко с теб. Беше човек като всички нас.

— Беше! В минало време?

Чарли вдигна помирително ръка. В същото време от вратата се чу едно внимателно „Извинете?“. Беше сестрата.

— Във фойето са се събрали хора. Казват, че са приятели на Робин.

Очите на Катрин се разшириха.

— Откъде знаят, че е тук?

— Аз казах на Джени Фиск — отвърна Моли. Майка ѝ и без това ѝ беше сърдита. Не би могло да стане по-лошо.

Катрин отпусна рамене.

— О, Моли.

— Всичко е наред — успокои я Чарли. — Джени е приятел. Моли е направила каквото е сметнала за най-добре.

— Робин щеше да иска Джени да знае — каза внимателно Моли. Беше сигурна в това. — Винаги е била опора за приятелите си. Мисля, че би искала Джени да е тук. Би искала и ЕЕГ. Защото би предпочела — защото предпочита да знае резултата, предпочита да знае срещу какво се изправя. Винаги разучава нещата преди всяко голямо участие. Искане да знае всичко за състезателите — кой как ще тича по даден маршрут, дали ще се откаже бързо, как ще се справи с трудните отсечки, кога ще се умори. Тя мисли стратегически. Но не би могла да определи стратегията за това състезание, ако ѝ липсва информация.

Когато Катрин продължи да я гледа втренчено, Моли реши, че е стигнала достатъчно далеч. А Джени беше във фойето. Последното нещо, което желаше Моли сега, бе да говори с нея. Освен това я притесни множественото число, което употреби сестрата.

Въпреки това, съзнавайки своята отговорност, тя пое към фойето.

Катрин се питаше дали Моли е права. Може би Робин наистина искаше да знае срещу какво се изправя. Проблемът беше, че Катрин не го желаше. Преди това искаше да види подобрене и затова не беше добре, че Моли е разпространила новината.

— Защо е било нужно да казва на Джени?

Чарли придърпа един стол.

— Защото я поставихме в сложна ситуация. Как да говори с приятел на Робин и да премълчи истината? Кат, Моли не е направила нищо лошо. Случилото се с Робин не е срамно. Тя има нужда от молитвите на приятелите си.

Този път Катрин не се възпротиви срещу молитвите. Тя самата беше казала няколко. Лекарите влизаха и излизаха цяла сутрин, за да следят състоянието на Робин, и не оспорваха надеждите на Катрин. Просто не я окуражаваха особено. Същото беше и с терапевта, който

отговаряше за респиратора — той проверяваше апарата на всеки час, но не искаше да каже има ли промяна в дишането на Робин. Ами сестрите? Въпреки внимателното им отношение и постоянната проверка на реакциите на Робин, отговаряха предпазливо на въпросите на Катрин. За кой ли път чуваше, че пациентите, претърпели подобно увреждане, не се възстановяват.

Чарли я улови за ръката.

— Моли е права, знаеш го. Неведението е най-лошото нещо.

Катрин разбираше накъде бие.

— Искаш ЕЕГ.

— Не искам нищо — избухна той, което се случваше много рядко и затова имаше повече тежест. — Но не можем да върнем нещата — добави тъжно. — Робин такава, каквата я познаваме, вече я няма.

Очите на Катрин се напълниха със сълзи, когато пак ги обърна към дъщеря си. Робин винаги е била дейна натура, още от раждането си.

— Не мога да го приема — прошепна.

— Но е възможно да се наложи. Помисли за Робин. Как ще разберем кое е добре за нея, ако не сме наясно със степента на вредата?

Това беше вариант, подкрепящ аргументите на Моли. И в него имаше логика.

— Ти обичаш Робин до болка — продължи Чарли. — Винаги е било така. Никой не го оспорва.

— Имах такива планове за нея...

— И тя ги имаше — изтъкна той. — За своите трийсет и две години направи повече, отколкото някои хора за цял живот, а ти беше движещата сила.

— Тя има само мен.

— Не. Има мен. Има Моли и Крис. Има повече приятели от всеки от нас. И ние я обичаме. Да, Моли също. Моли трябваше да живее в сянката ѝ, което не е особено приятно, но въпреки това обожава сестра си. И винаги е била до нея.

— Вярваш ли ѝ за Дълут? — попита Катрин в миг на съмнение.

— Как мога да не ѝ вярвам? Ти сама си се поставила в това положение, скъпа. Никоя дъщеря не казва всичко на майка си, особено когато знае, че ще я разочарова.

— Нямах да се разочаровам, ако Робин ми бе казала, че има уголемено сърце. Щях да се разтревожа.

— И да я накараш да се откаже от бягането.

— Вероятно.

— Ами ако тя не е искала това? Ако е решила да рискува? Тя е възрастен човек, Катрин. Това е нейният живот.

„Е? — помисли си Катрин. — Или беше?“ Упрекнала бе Моли, че използва минало време, но ако Чарли бе прав и тяхната Робин вече я нямаше, всичко се променяше.

Катрин винаги бе смятала, че познава и кътните зъби на Робин и че онова, което иска тя, го иска и Робин. Но ако не е било така преди и ако сега Робин не можеше да изрази желанията си, как да разбере какво да прави?

Катрин знаеше, че сега не е време да проявява неувереност, но не можеше да се отърси от нея. Беше минало много време от последната подобна криза. А тази я свари неподготвена.

Неувереността беше норма по време на израстването ѝ, нещо като семейна традиция. Баща ѝ, Джордж Уебър, беше секач. После дърводелец. После зидар. После градинар. При първата срещната трудност зарязваше работата си и минаваше към следващата. Същото беше и с майка ѝ, Марджъри, която се бе отдала на народните занаяти — първо плетеше пуловери, след това шиеше платнени торби, после тъчеше върмонтски вариант на нантъкитско^[1] одеяло. Всичко, произведено от нея, беше красиво — или поне така мислеше Катрин. Когато нещата вървяха, Марджъри беше доволна. Но при първия признак на застой се захващаше с нещо друго.

Катрин гледаше от родителите си. Беше опитала силите си в градския отбор по плуване, докато не осъзна, че винаги ще е на второ място, и тогава се зае с цигулката. Когато остана втора в прогимназията, се обърна към актьорството. Щом не успя да стигне по-далеч от хора в мюзикъла, се насочи към рисуването.

И тогава срещна Натали Бойс. Учителка по изобразително изкуство в гимназията, Натали беше свободен дух, обличаше се нестандартно и казваше каквото мисли. Катрин беше очарована от нейната увереност и решимост — неща, които не беше виждала у дома. По предложение на Натали започна да рисува акварели, запозна се с основните техники и напредна много. Натали харесваше умениято

й да използва линиите и формите и виждаше в рисунките й вроден усет за пространство, но смяташе, че е твърде плаха с цветовете. Катрин опита да бъде по-смела, но виждаше живота повече в приглушени тонове, отколкото в ярки. Затова премина от акварел към глина.

На Натали това не й хареса. Двете водеха сериозни разговори. Спореха. Споровете им се прехвърлиха от изкуството към живота.

Катрин се върна към акварела. Работеше упорито през последните две години в гимназията. Когато кандидатства в художествената академия, силата й бе в използването на цветовете. Но едва когато напусна дома на родителите си, успя да приложи наученото докрай.

Родителите й бяха хора с чувство за дълг, които искаха само най-доброто за семейството си — толкова силно го искаха, че постоянно минаваха от едно занимание към друго, в безкрайно търсене на големия „удар“. Онова, което не разбираха, бе, че големите „удари“ не се случват от само себе си, а изискват талант, упоритост и усилената работа.

[1] Нантъкиг — остров в щата Масачузетс. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Приятелите във фоайето се оказаха състезателки по маратон, които бяха насядали около ниска масичка, върху която бяха струпали раниците си. Моли ги позна — бяха студентките от Дартмътския университет, с които Робин работеше често. Нямаха връзка с Джени Фиск.

Ако Моли беше разбрала кои са, нямаше да бърза да слиза. Но вече беше късно. Наобиколиха я, преди да успее да се измъкне.

— Снощи братовчедка ми е била в спешното заради момченцето си — обясни една от студентките. — Как е Робин?

— Ъ-ъ-ъ, не сме сигурни — успя да каже Моли.

— Сремнах я преди три дни и изглеждаше страхотно — обади се друга.

И трета:

— Вчера разговаряхме в книжарницата.

— Чух го от Ник Дюке — добави четвърта.

— Ник?

— Журналиста. Видял го в полицейските сводки тази сутрин. Знае, че познавам Робин. Каза, че е в критично състояние.

Моли се изненада неприятно. Ник твърдеше, че са добри приятели, но ако е така, защо не се е обадил първо на нея? Изведнъж се сети, че бе оставила мобилния си на режим „вибрация“ и в разсеяността си бе възможно да е пропуснала позвъняването.

Извади телефона и провери обажданията. Да. Ето го. Пропуснато обаждане от Ник. Без съобщение.

Ник беше журналист в най-големия вестник на щата. Когато се запознах с Моли, бе обикновен репортер, но вече отговаряше за местните новини. П ритежаваше нюх за сензационните истории и това навярно щеше да му осигури шефското място в разследващия отдел при следващата промяна в ръководството. Подобно на Робин и той щеше да стане звезда в своята област. При това го искаше силно. Имаше пронизващи, но чаровни сини очи и ги използваше добре. Ако

беше станал адвокат, сигурно щеше да търчи подир линейките. Толкова бе запален по сензационните новини.

Моли се възхищаваше от неговата настойчивост, но това си имаше и недостатъци. Каквото научаваше Ник, скоро го знаеха всички.

Катрин щеше да се ужаси и със сигурност да обвини Моли. Налагаше се да говори с него.

Но първо тези състезателки. Да крие официалното състояние на Робин би било нелепо. Въпросът беше колко точно да каже, при това да го каже спокойно. Фоайето не беше празно. На едно канапе дремеха майка и дъщеря, на друго седеше семейство.

Моли направи знак на студентките да дойдат по-близо.

— Положението й все още е критично — обясни тя, защото всеки, обадил се в болницата, би получил тази информация. — Чакаме следващите изследвания.

— Кола ли я е блъснала?

— Не. Вътрешен проблем.

— Вътрешен? Имате предвид органи!

Моли кимна леко.

— Ще се оправи ли?

— Надяваме се.

Настъпи тишина, после всички заговориха едновременно.

— Можем ли да помогнем с нещо?

— Може ли да се обаждаме по телефона?

— Робин има ли нужда от нещо?

— От позитивни мисли — отвърна Моли и се стресна, когато едно от момичетата я прегърна. Изненада се още повече, когато усети, че й се ще да задържи топлината от жеста, щом момичето се отдръпна. Неспособна да говори, тя махна с ръка в знак на благодарност и с мобилния в ръка излезе през вратата.

В коридора досами фоайето, стърчащ с половин глава над Моли, стоеше Добрия самарянин. Вратовръзката му беше разхлабена, яката — разкопчана. Изглеждаше видимо облекчен, когато тя спря. И как би могла да не спре след спомена от последната сцена? Първата й мисъл беше да се извини за възмутителното поведение на майка си, но мъжът заговори пръв:

— Как е тя?

Моли поклати глава.

Той изпусна отчаяна въздишка.

— Знаех, че е зле. Беше потна и студена. Почувствах се ужасно. Веднага щом се появиха хората от Бърза помощ, я оставих на тях — изглеждаше измъчен. — Направо превъртах. Името ѝ беше на табелката на крака и щом го прочетох, я познах. Тя е идол на всички маратонци, а се наложи аз да ѝ давам първа помощ. Провалих се, нали?

Моли се поколеба, после поклати глава.

— Мозъчна смърт? — прошепна той.

Тя сви рамене — не можеше да го отрече пред този човек, който явно беше наясно. Той изглеждаше съкрушен.

— Все си мисля, че ако бях бягал по-бързо, щях да стигна до нея по-скоро.

Моли обви тялото си с ръце.

— А ако бяхте бягали по друг маршрут, изобщо нямаше да я видите.

— Щях да остана, дори да се кача в линейката, но тя не ме познава. Не можех да се представя дори като неин приятел.

— Аз съм ѝ сестра — не се сдържа Моли — и трябваше да я придружавам на това бягане, но имах друга работа. Знаете ли колко виновна се чувствам аз?

Той не мигна.

— Да, знам. В мига, щом се появи линейката, се обърнах и хукнах към вкъщи да си взема душ, за да ида в училище и да се опитвам да убеждавам родителите, че съм добър, отговорен човек, който има необходимите качества да учи децата им. Сякаш изобщо бе възможно да се съсредоточа върху работата си.

„Точно както се чувствам аз“, помисли Моли. Не я свърташе в офиса. Не можеше да работи, докато сестра ѝ е на командно дишане.

Ник обаче работеше и тя трябваше да се свърже с него. Махна към стаята на Робин и каза:

— Трябва да се обадя по телефона — тръгна, после спря и се обърна. Наистина се радваше да го види. — Благодаря ви.

— Съжалявам, че не сторих достатъчно.

— Тя дишаше. Направили сте всичко възможно. Жива е благодарение на вас — виждайки измъчения му поглед, Моли се усмихна окуражително. — Не обръщайте внимание на майка ми. Има нужда да обвини някого. Ще дойде ден, когато сама ще ви благодари.

Този път се отдалечи, без да спира, подмина стаята на Робин и откри място край прозореца, където имаше добър обхват.

— Аз съм — каза, когато Ник вдигна.

След няколко секунди мълчание, през които се чуваше бръмченето в нюзрума, дойде развълнуваното:

— Господи, Моли! Цял ден се опитвам да се свържа с теб. Защо чак сега отговаряш на обаждането ми?

— Беше доста напрегнато, Ник.

— Как е тя?

— Държи се.

— Какво искаш да кажеш? Будна ли е? Говори ли? Може ли да се движи? Сама ли диша? Стабилизирали ли са я?

Моли почти усещаше пронизващите му сини очи. Не беше сигурна дали разпитът ѝ харесва.

— По-късно ще направят още изследвания.

— Наистина ли е сърдечен удар?

— Опитват се да разберат какво точно става.

— Но първоначалният проблем? Сърцето е, нали? Имала ли е сърдечни оплаквания и преди? Да не би да е клапа? Могат ли да го оправят?

Моли започна да се тревожи.

— Материал ли ще пишеш?

— Моли! — Ник изглеждаше засегнат. — Аз искам да знам. Бяхме гаджета с Робин. И ако не се лъжа, съм приятел на сестра ѝ.

Моли се смути.

— Съжалявам. Просто звучиш като репортер — освен това помнеше случая с Андрея Уелкър. Бяха я изследвали за наркотици — нещо, което Робин бе доверила на Ник, а после новината се появи във вестника. Ник се кълнеше, че е получил информацията от независим източник, но нито Робин, нито Катрин приеха обяснението му за чиста монета. „Не бива да вярваш на думите му“, често повтаряше Робин на Моли и да не би да забрави, от време на време ѝ го напомняше и Катрин. Но Моли харесваше Ник. Беше забавен и знаеше толкова много. Ласкаеше я мисълта, че иска да си останат приятели, дори след като сестра ѝ го бе зарязала.

— Не, аз съжалявам — отвърна той помирително. — Ако ми се беше обадила снощи, сега нямаше да водим този разговор. След като

не ми отговори тази сутрин, започнах да звъня на други хора. Рисковете на професията.

— Точно от това ме е страх. Ник, нуждая се от помощта ти. Би ли могъл да не публикуваш нищо засега?

Последва кратка пауза, после изненаданото:

— Но как да стане? Това е новина.

— Ти имаш авторитет в редакцията. Накарай ги да изчакат. Хората ще започнат да ни се обаждат отвсякъде, а все още не можем да им кажем нищо определено.

— Какво знаете досега?

Моли се беше надявала на обещание. Разочарована, замълча.

— Нали сме приятели — натърти той. — Приятелите трябва да си имат доверие.

„Приятелите също така се обаждат повече от веднъж, преди да звънят на други хора“, помисли Моли. Но си даде сметка, че в момента е прекалено чувствителна.

Ала не и глупава.

— Просто семейството ми се нуждае от спокойствие — обясни тя. — А и няма кой знае какво за казване. Робин е получила сърдечен пристъп, но жизнените ѝ показатели са добри — не беше изцяло лъжа.

— Под сърдечен пристъп имаш предвид инфаркт?

— В момента за мен това са само думи. Още съм в шок. Всички сме в шок. Казвам ти какво знаем със сигурност — това също не беше съвсем лъжа.

— Добре. Хубаво. Ще ми се обадиш ли, щом научите повече?

Тя обеща да го направи, но разговорът остави в нея неприятно чувство. Мина минута, преди да осъзнае защо. При всичките си въпроси той не беше попитал как тя се справя с всичко това. Нормално е хората, които твърдят, че са ти приятели, да проявят загриженост.

Казвайки си, че това е просто недоглеждане от негова страна — със сигурност знаеше, че е разстроена, затова бе излишно да пита — тя затвори телефона и тръгна обратно по коридора. Почти беше стигнала до вратата на Робин, когато отвътре излезе баща ѝ. Той също беше извадил телефона си.

— Майка ти се съгласи да направят ЕЕГ изследване. Искаш ли да останеш с нея, докато се обади на Крис?

Направиха ЕЕГ изследването чак привечер, в присъствието на невролога, който трябваше да анализира резултатите. Апаратът бе докаран в стаята на Робин. Тъй като беше необходима тишина за точното отчитане, от семейството единствено Катрин остана при дъщеря си.

Беше благодарна, че сестрите разбират нуждата ѝ да остане, но ако се бе надявала присъствието ѝ да донесе късмет на Робин, това не се случи. Поощрявала я беше мислено. Повтаряла бе наум всички насърчителни думи, които беше казвала на Робин преди. Разчитала бе на мозъчните си вълни да се свържат с тези на Робин.

Но новините не бяха добри. След близо час драскане на писеца върху хартията Катрин можеше да го види сама — само равни линии, една след друга, при всичките дванайсет отчитания.

Какво би могъл да каже неврологът? Плачейки тихо, Катрин не се сещаше за нови въпроси, а когато той си тръгна, сестрата остана още малко, но не толкова заради Робин, колкото заради нея, което я накара да се почувства още по-зле. Дали не желае да говори със социалните? Не. Може би със свещеник? Не.

— Искам и онова второ изследване — успя да каже накрая. Сестрата кимна и отговори, че това е задължителна процедура, но думите ѝ не я успокоиха. Катрин не искаше процедура. Искаше дъщеря си.

След като сестрата излезе, Катрин задържа ръката на Робин по-дълго от всеки друг път. Изучаваше лицето ѝ, опитвайки се да свърже резултатите от изследването с дъщеря си, която бе правила странично премятане на тригодишна възраст. Чарли беше зад нея заедно с Крис и Ерин. Моли се беше облегла на стената. Никой не говореше и това също не ѝ помагаше. Не беше честно изобщо. Нито тяхното мълчание, нито болката ѝ, нито съдбата на Робин.

Тя се нахвърли върху семейството си:

— Нали всички искахте ЕЕГ. Е, сега ще можем ли да ѝ помогнем?

Чарли изглеждаше смазан. Крис стискаше ръката на Ерин. Моли плачеше.

— Казах ви, че е още рано — натърти Катрин също през сълзи. Чарли ѝ подаде кърпичка и я прегърна, за да я успокои. — На някои

пациенти им е нужно повече време. Така каза докторът. Ще продължавам да й говоря. Тя ме чува. Знам, че е така — обърна се решително към Робин. — А мен ме бива да те поощрявам, нали, миличка. Сега ще ти кажа нещо много, много важно — тя се наведе и заговори бавно: — Чуваш ли ме, Робин? Искам да ме чуеш. И преди сме имали трудни моменти. Ти се състезаваше срещу едни от най-добрите маратонци в света и излизаше начело. Точно това ще направим и сега. Ще изненадаме всички. Ще победим болестта.

Моли застана до нея.

— Мамо? — прошепна по детски неуверено.

Катрин омекна от тона й. Моли рядко показваше слабост. Това й напомни думите на Чарли.

— Какво, скъпа?

— Може би трябва да кажем на Нана.

Катрин мислеше, че нищо не е в състояние да увеличи болката й, но думите на Моли успяха. Затвори плътно очи, за да се пребори с истерията. Не беше сигурна колко може да понесе човек, но усещаше, че е на границата.

Отвори очи и каза:

— Тя не е на себе си.

— Има и моменти на прояснение.

— Не може да си спомни дори имената ни. Тя вече не е предишната, Моли. Освен това — обърна се към Робин с последна искрица надежда — ще е жестоко да съобщим на жена на нейната възраст нещо, което не знаем със сигурност. Това беше само първото изследване. Сигурно има причина да искат две. Не ме е грижа какво казват лекарите, не вярвам и думичка, докато не мине и второто изследване.

Моли оценяваше несъгласията с майка си по специална десетстепенна скала; спорът за баба й беше от осма степен. Това беше една от причините, които я накараха да отиде от болницата право в дома за стари хора. Когато пристигна, времето за посещения бе изтекло, но персоналът бе свикнал с необичайните й появявания. Тя се усмихна на жената на рецепцията, която й махна да се качва. След като изкачи тичешком стълбите до третия етаж обаче, Моли се поколеба.

— Сама ли е? — попита в сестринската стая. Нямаше нищо против, че баба ѝ си има приятел. Персоналът твърдеше, че двамата не спят заедно, но Моли не искаше да рискува.

Сестрата се усмихна.

— Томас е в стаята си. Настинал е.

Благодарна, Моли се мушна в една стая по средата на коридора, затвори вратата и се обърна към фигурата в креслото. Марджъри Уебър беше на седемдесет и осем. Преди пет години ѝ бяха поставили диагноза „алцхаймер“ и през първите две от тях за нея се грижеше съпругът ѝ. После здравето му се влоши, а нейното вече бе достигнало етапа, в който се нуждаеше от постоянно внимание. Настаняването ѝ в дом за стари хора беше най-правилното решение.

Моли трябваше да признае, че Катрин взе това решение много трудно. Всички се бяха съгласили, че преместването на Марджъри при Катрин и Чарли е непрактично заради всичките тези стълби. Освен това Марджъри се нуждаеше от постоянно наблюдение, а Катрин рядко се задържаше у дома. Само специализирано заведение можеше да ѝ осигури максимална безопасност и грижи. Бяха разгледали много домове, преди да се спрат на този. Разположен в голяма сграда във викториански стил, с няколко преустроени за целта крила, той излъчваше уют, който липсваше на останалите. Освен това се намираше близо до дома на семейство Сноу.

Катрин често водеше баща си на посещение, а след като той почина, идваше сама. После Марджъри се запозна с Томас и Катрин побесня. Въпреки че Джордж беше мъртъв, тя прие връзката на майка си като лична обида и престана да я посещава. Катрин твърдеше, че майка ѝ без друго не разбира дали идва, или не, а Моли нямаше доказателство за обратното. Самата тя винаги бе обожавала баба си. Дори в сегашното си състояние Марджъри ѝ действаше успокоително.

Тази вечер не беше изключение. Стаята ѝ беше пълна с неща, напомнящи за миналото — семейни снимки в рамка, платнена торба, пълна с прежда, ратанова кошница, в която Моли бе поставила саксийки със сциндапсус, бегония и бръшлян. Сред тази приятна обстановка Марджъри изглеждаше много сладка и по ирония на съдбата десет години по-млада. Косата ѝ беше сива, но гъста и прибрана на кок, също като този на Катрин. Човек на светлите, нежни тонове, тя бе облечена в розов пенъоар и четеше книга — гледка, която

лесно би могла да накара Моли да си представи, че баба ѝ наистина се наслаждава на четенето.

— Пана — прошепна тя и приклепна до фотьойла.

Марджъри вдигна поглед от книгата и я изгледа въпросително. Макар да ги бяха предупредили, че ще загуби изразителността на чертите си, това още не се бе случило. Баба ѝ изглеждаше съвсем нормално, от което понякога поведението ѝ изглеждаше още по-жестоко.

— Аз съм, Моли — каза тя, преди Марджъри да успее да я нарече другояче. Да, разбираше как се чувства Катрин. Марджъри не го правеше нарочно, но това не го правеше по-малко болезнено. — Какво четеш?

Марджъри погледна към книгата и се оживи:

— „Малки жени“ — отвърна. — Внучките ми много я харесваха. Ти имаш ли деца?

Моли усети как в гърлото ѝ засяда буца — баба ѝ не я беше познала като една от тези внучки. Преглътна и поклати глава.

— Ще имаш, хубаво момиче като теб... — Марджъри затвори книгата и пригладя корицата. Изобщо не беше „Малки жени“, а книга с плетки. Моли я беше донесла предната седмица, надявайки се илюстрациите да освежат паметта на баба ѝ, която от време на време продължаваше да плете. Но друг път гледаше шишовете с празни очи.

Сега се обърна към Моли:

— Познавам ли те?

Би трябвало. На нощното шкафче и на скрина имаше снимки, други бяха окачени нагъсто на стената. Някои бяха правени на празници, някои по време на ваканции. Всички те имаха за цел да освежават паметта ѝ.

— Аз съм Моли и ти много ми липсваш, Нана.

Марджъри се усмихна.

— Така ме наричаха моите внучки. Като голямото куче, което се грижи за децата в „Питър Пан“. Всъщност кучетата са три и всички искат да минат по моста, за да стигнат до ливадата — тя снижи глас. — Но един трол владее моста.

— Робин е болна, Нана. Мозъчна смърт.

— Робин? — баба ѝ свъси вежди. — Познавам една Робин. Майка ѝ я кръсти така заради пословицата.

— Каква пословица?

— Нали се сещаш — отвърна с леко раздразнение Марджъри. — Пословицата. За ранното пиле, което изхвърква рано.

Моли не я поправи.

— И каква връзка има това с Робин?

— Робин^[1] е птичка. Те идват рано.

„И си отиват рано“, помисли Моли. Внезапно изпита благодарност, че баба ѝ е изгубила чувство за реалност. Не ѝ се налагаше да мисли върху думи като „мозъчна смърт“, не ѝ се налагаше да чувства болката от случващото се с Робин. Дори не усещаше болка заради собственото си състояние, макар че невинаги бе така. В началото Нана знаеше какво се случва. Държеше се странно на моменти, но все още съзнаваше достатъчно, за да се разстрои, когато научи диагнозата. В някои отношения скоростта, с която се развиваше болестта ѝ, беше като благословия. Тя бе присъствала на погребението на съпруга си, без да разбира напълно кой е починал.

Седемдесет и осем години не бяха много за жена в отлично физическо здраве. Ако не беше умът ѝ, би могла да живее до сто. И все още можеше. „Ще е жестоко, ако Нана трябва да живее толкова години откъсната от реалността — реши Моли, — но все пак не толкова жестоко, колкото случващото се с Робин на трийсет и две“.

Моли се запита дали Робин е знаела какво се случва с нея там, на пътя. Мисълта, че сестра ѝ може би е почувствала болка в гърдите, че е усещала какво става и е съзнавала, че е съвсем сама, накара Моли да потрепери. А после е дошъл припадъкът — изчезването на светлината, пълната тъмнина. Мозъчна смърт. Не можеше да го понесе.

Чувствайки нужда да се изповяда пред добросърдечната си баба, тя каза:

— Толкова съм лоша! Предадох сестра си и сега тя умира.

Марджъри леко наклони глава.

— Напомняш ми на някого.

— Аз съм виновна, Марджъри. И не само за понеделник. Имаше моменти, когато нарочно пропусках състезанията ѝ. Понякога наистина се надявах да не спечели. Дали това не е вследствие на желанието ми?

Марджъри доби замислен вид. Накрая попита с любопитство в гласа:

— Познаваме ли се?

— А и това с Ник — продължи Моли. — Харесваше ми да я дразня, затова продължавах да поддържам приятелството си с него. Ако бях добра сестра, щях да се откажа. Само че не съм и мама никога няма да ми прости, макар да не излизам от оранжерията. Всъщност обичам работата си. Но я обичам и защото знам, че е нещо, което мама харесва.

Марджъри наклони леко глава. Слушаше я.

— Дали това не е заради мама? — не спираше Моли. — Дали не съм само нейна дъщеря и нищо друго? Приятелите ми не могат да повярват, че влязох в семейния бизнес. Мислят, че би трябвало да ида някъде другаде, и има моменти, когато ми се иска да го направя. Била съм на интервюта и другаде, Нана. Имах предложение от една огромна оранжерия край Бостън — и то миналата седмица — но го отказах. Обичам „Сноу Хил“. Мама е толкова умна — Марджъри бе започнала да се мръщи, затова Моли добави: — Не й казвай за предложението за работа. Ще ме убие, ако разбере. Непочтено е дори да си го помисля. Заради мама ли е всичко? Коя съм аз всъщност?

— Ъ-ъ-ъ, не съм сигурна — отвърна Марджъри. Моли знаеше, че е нелепо да обсъжда тези въпроси с човек, който бе загубил усещане за собствената си идентичност, но думите идваха сами.

— Понякога съм един човек, а понякога — друг. Ту обичам сестра си, ту я мразя. Ту обичам майка си, ту я мразя. Ту обичам „Сноу Хил“, ту го мразя. Коя съм аз?

Марджъри изглеждаше разстроена.

— Познаваме ли се?

— Нана, аз съм, Моли — наблегна на името си тя. — И не знам как да помогна на мама. Моля те, кажи ми какво да правя.

Гънката между веждите на Марджъри стана още по-дълбока.

— Не знаеш ли?

— Винаги казвам не каквото трябва.

— Но ти трябва да говориш — извика обезпокоено Марджъри и добави: — Мисля, че те познавам.

— Така е — прошепна Моли и опря буза в коляното на баба си. Мина минута, преди ръката на Марджъри да докосне главата на Моли, и още една, преди да започне да я гали по косите, но жестът беше успокоителен. За миг изразът „мозъчна смърт“ загуби остротата си и

Моли се озова на място, където житейските несгоди се разрешаваха с една милувка.

Когато Нана спря да я гали, Моли погледна нагоре. Очите на баба ѝ бяха вперени във вратата, а на лицето ѝ се беше изписала радост.

Там стоеше Томас, със зачервен нос, разрошена бяла коса и увиснал на една страна халат.

— Здравейте! — кимна малко объркано, но доволно Марджъри. — Познавам ли ви?

Той не отвърна. Доколкото бе известно на Моли, Томас говореше рядко. Трудно би могло да се каже дали нарочно е излязъл от стаята си, за да дойде тук, или е действал подсъзнателно. Но безпокойството, което Моли бе усетила в гласа на баба си преди миг, бе изчезнало. „Дори това е достатъчна причина Катрин да благодари на съдбата за Томас“, помисли си тя.

Марджъри беше изпълнявала дълга си в живота. Посветила се бе на семейството си, трудила се бе здраво и едва ли заслужаваше тази болест. Въпреки това алцхаймерът бе отнел идентичността ѝ, изтривайки почти осемдесет години живот. Но нали баба ѝ все още можеше да изпитва мигове на радост, какво лошо имаше в това? Озовала се бе в непознат свят, но в него съпрузите не умираха, дъщерите не спираха да я посещават, а внучките не завършваха на командно дишане. Една мъничка част от Моли ѝ завиждаше за това.

[1] Червеношийка (англ.) — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Моли се разкъсваше от колебания дали да каже на Ник за ЕЕГ изследването. Докато се връщаше от посещението при баба си, тя се двоумеше и ту отваряше, ту затваряше капачето на мобилния си телефон, преди да признае истината. Да, тя му вярваше... но не напълно. Диагнозата „мозъчна смърт“ звучеше зловещо, а Ник беше от пресата.

Но също така беше нещо като местна знаменитост — всичко го познаваха, беше един от най-желаните ергени, притежаваше най-невероятните сини очи — и ценеше приятелството й. Робин твърдеше, че той използва Моли, но за какво? Моли и Ник се бяха сприятелили, преди той и Робин да станат гаджета. Моли беше тази, която ги запозна.

Но тя уважаваше желанието на майка си да бъде оставена на спокойствие. Затова се отказа от обаждането.

Заета с мисли за Робин се върна в „Дикенсън-Мей“. На една от пейките до входната врата тя видя Добрия самарянин. Вратовръзката му я нямаше, ризата му беше измъкната от колана. Седеше с лакти, опрени на коленете, но щом я видя, изправи гръб и впери в нея въпросителен поглед.

Тя се усмихна тъжно.

— Не е добре.

Той отпусна рамене.

— Съжалявам.

Припомняйки си ясно хапливите думи на майка си, Моли се запита дали Катрин знае, че е тук.

— Бяхте ли горе?

— Само колкото да видя, че ви няма. Не исках да разстройвам майка ви. И без това трябваше да се видя с един човек.

— Тук, в болницата?

— Да. Приятел на приятел. Нуждая се от информация за анорексията. Една от ученичките ми има проблем.

Моли оцени възможността да смени темата за мозъчната смърт с по-безопасна и седна до него на пейката.

— На кой клас преподавате?

— Осми. Тринайсет-четиринайсетгодишните. — Когато тя сви вежди многозначително, той провлече: — М-м-м, да. Трудна възраст. Най-големите в прогимназията и затова се държат нафукано. Много тормоз, и то не само на по-малките. Малтретират се взаимно. Момичетата са напълно развити и се мислят за големи. Ходят по купони. Обличат се предизвикателно. Половината момчета са влезли в пубертета, останалата половина не са. Онези, които не са, са уязвими.

— Коя е анорексичката?

— Едно от моите момичета. Балерина, много е талантива и е изключително скромна. Не е купонджийка, защото прекарва всяка свободна минута в балетната школа. Но и да е навлязла в пубертета, няма как да се разбере. Слаба е като тръстика.

— Родителите й сигурно са наясно с проблема.

— Би трябвало, но се съмнявам. Те са прекалено амбициозни. Майката е адвокатка. Бащата работи в образованието. Съмнявам се, че искат да го видят.

— Говорихте ли с тях?

— Не е толкова лесно. Бащата е директор на училището и мой шеф. Гордее се с децата си. Отличници са и печелят всички местни награди. Няма да му хареса, ако му кажа, че дъщеря му има някакъв недостатък.

— Анорексията не е недостатък. Тя е болест.

— В случая с дъщеря му е недостатък, който ще рефлектира върху него и жена му, затова въпросът е деликатен.

— Но вие сте загрижен — тя го четеше в очите му.

— Да, но дали трябва да си пъхам носа, където не ми е работа? Те сигурно знаят, че нещо не е наред. Вероятно други хора са им обърнали внимание. Аз съм просто един обикновен учител по история.

— Може би ви е грижа повече от останалите.

— А може би действам необмислено. Преди няколко години — в друг град и друго училище — докладвах за измама. Беше много явна. Наистина нямах избор. Но ученикът беше син на приятели на моите родители. Двете семейства още не си говорят. Родителите ми така и не ми простиха.

— Но ако това момиче е болно...

— Затова се колебае — отвърна той. — Понякога действията могат да имат обратен резултат. Както стана със сестра ви. Ако е изпаднала в мозъчна смърт, значи изобщо не съм ѝ помогнал. Само съм удължил агонията.

— Невъзможно е било да знаете как ще се развият нещата. Не бива да се обвинявате.

— И вашите родители ли мислят така? — попита той и продължи, преди Моли да успее да намери някакъв по-дипломатичен отговор. — Понякога човек е потърпевш и в двата случая. Кое е по-доброто — да стоиш със скръстени ръце или да предприемеш нещо?

Моли не знаеше отговора. Самата тя се разкъсваше от терзания. Ами ако бе закарала Робин и бе седяла с водата за пиене на пет минути път от нея? Навярно щеше да чака безгрижно, слушайки радио, докато мозъкът на Робин умира.

— Важното е, че сте опитали — отвърна тя. — Намеренията ви са били добри. Действали сте според съвестта си.

— Но в това има известна ирония. Станах учител, защото се надявах, че ще мога да живея спокойно, в мир със себе си и със света. Семейството ми е в издателския бизнес, и то на най-високо ниво. Непрекъснато е в устата на хората, за добро или за лошо. Затова исках да остана далеч от прожекторите. Не си струва усилията. Аз съм най-малкото дете и никога не съм се набивал на очи. Така ми харесва.

Моли го разбираше напълно. Тя също беше най-малката и най-невидимата.

— Не звучи зле.

— Измама, анорексия, проблеми със сърцето — не съм искал да се намесвам.

В това също бяха сродни души и Моли го хареса още повече. Той би разбрал нежеланието ѝ да бъде говорител на семейството.

Но кой друг щеше да се наеме? Обстоятелствата бяха ужасни.

— Невинаги е възможно да останеш в сянка — изтъкна тя.

— Говорите като баща ми. Според него да си деен и смел е едно и също, и донякъде съм съгласен с него. Вероятно затова казах на шефа за дъщеря му — зарея поглед към паркинга, после изведнъж се върна към настоящето. — Съжалявам. Не спирам да говоря за себе си, а вие сте тази, която преживява криза.

Тя се усмихна.

— Хубаво е да мисля за нещо друго. Освен това намирам връзка с въпросите, които си задавам. Да действаме ли, или не? Да знаем, че сме направили всичко възможно, или да умрем, съжалявайки, че не сме опитали?

— Именно, да умрем — каза той мрачно. — Тази мисъл не ми дава мира. Вижте сестра си. Знае ли някой кога може да го сполети нещо подобно? — той поклати глава. — Разсъждавам много егоистично.

— Но това е реалност — каза бързо Моли. — Имам предвид, че всички сме смъртни — предположи, че е малко над трийсетте и тези мисли бяха нови за него, също както и за нея. — Имате ли завещание? — попита направо.

Той не трепна.

— Нямам нито съпруга; нито семейство — не ми е необходимо.

— На Робин също не й беше необходимо.

— Точно това имам предвид. Никой не очаква подобно нещо.

— Но след като се е случило, не можем да стоим със скръстени ръце — каза Моли, изричайки на глас собствените си опасения. — Само че как да разберем какво иска някой, след като не може да говори, нито да мисли?

— Сестра ви има ли завещание?

— Не, доколкото ми е известно.

— А направила ли е пълномощно в случай на злополука?

Моли поклати глава.

— Критикувах я за това, но и аз не съм направила. Арогантност? Прекалена самоувереност?

— Страх. Не искаме да допуснем, че може да ни се случи нещо такова.

Е, вече знаеше, че може.

— Ще ми кажете ли името си? — попита импулсивно и веднага би отбой. — Не сте длъжен да го правите. Няма да кажа на родителите си — особено на майка си. Макар че Катрин вече не изпадаше в истерия, все още вярваше, че Добрия самарянин не е направил необходимото. — Просто ми се щеше да го знам.

— Казвам се Дейвид — отвърна той. — Дейвид Харис. Ще ви дам и телефонния си номер — той извади една визитка от джоба си,

написа нещо на гърба ѝ и я подаде на Моли. — Това е мобилният ми телефон. Не се чувствайте задължена да се обадите. Аз ще продължа да се интересувам за състоянието на сестра ви. Но ако мога да направя нещо или просто искате да поговорите с някого...

Моли не знаеше дали ще поиска, но беше мило от негова страна да ѝ го предложи. Прибра визитката в джоба си и се изправи.

— Мисля, че трябва да кажете на бащата на вашата ученичка, че се безпокоите за нея. В случая мълчанието ми се струва по-лошо. Ако си затраете и се случи нещо, няма да си го простите — поне така се чувстваше Моли. Трябваше да чака Робин на онзи път, вместо да полива цветята у дома.

Чувствайки нужда от опрощение, се качи в стаята на Робин.

— Някаква промяна? — попита.

Катрин поклати глава.

— Не знаех, че ще идваш тази вечер.

— Не съм сигурна дали ще мога да заспя.

— Ще заспиш.

Моли би могла да възрази. Странно нещо бе диагнозата „мозъчна смърт“. Действаше на нервите дори когато не мислиш за нея.

Но тя не беше дошла да спори.

— Какво мога да направя, мамо? Кажи ми. Наистина искам да помогна.

Катрин се усмихна тъжно.

— Точно сега не можеш да направиш много. Тя спи спокойно.

— Може да остана тук, или да идеш да поспиш.

— Не, благодаря ти, миличка.

— Сигурна ли си?

Катрин кимна.

— Да.

Благодарна и на това, че Катрин не ѝ се развика, Моли взе асансьора до приземния етаж. Паркингът се беше поизпразнил, но тя бе разсеяна, а и беше тъмно. Когато мъжът, подпрян на колата ѝ се изправи, Моли извика уплашено.

— Ник! Не те видях. Защо се спотайваш тук?

— Не се спотайвам — отвърна той спокойно. — Чакам те. Не ми каза много по телефона. Какво става, Моли? И кой беше онзи мъж, с когото разговаряше преди това?

— Преди кое?

— Преди да влезеш вътре. Седяхте на онази пейка, до табелата.

Значи Ник беше тук от доста време. Това говореше добре за него като приятел. Но Дейвид беше сродна душа и тя реши да не го намесва.

— Запознахме се в болницата.

— В болницата?

— Когато човек идва често, вижда все едни и същи лица.

— Изглежда ми познат. Как се казва?

Тя изпита вина, че не се доверява на Ник. Можеше да му каже поне малкото име.

— Дейвид.

— Дейвид кой?

— Не знам — излъга тя. — Тук, в болницата, щом срещнеш някого, само кимаш, усмихваш се и питаш при кого отива. Не навлизаш в подробности.

— Той попита ли за Робин?

— Да. Човекът е възпитан.

— Да не би да си му казала повече, отколкото на мен?

Тя наведе глава, после я вдигна.

— О, Ник, няма нищо за казване.

— Това изобщо не е вярно. Като за начало — Робин ще се оправи ли?

— Не знам. Чакаме още изследвания.

— Имала ли е проблеми със сърцето досега?

— Не — отвърна Моли и осъзна, че потвърждавайки наличието на сърдечен проблем, е попаднала в капана му. Раздразнена от подвеждането, тя добави: — Ами ти?

— Аз не съм в интензивното на „Дикенсън-Мей“. Каква е прогнозата?

Тя се нуждаеше от съчувствие, а не от въпроси — няколко окуражителни думи, може би нещо, което той бе научил от свой източник, нещо, което би облекчило чувството ѝ за тотална загуба. Ала той просто стоеше, явно сърдит, че не му съобщава подробностите, които иска.

— Много съм уморена — каза тя тихо.

— Това означава ли, че положението е лошо?

— Означава, че днешният ден беше много дълъг.

— Хората ме питат, Моли, а аз не знам какво да им отговоря. Представят си най-лошото и не мога да го отрека. Помогни ми, Моли.

— За вестника ли?

Той замълча, после каза нетърпеливо:

— Ти можеш да спреш слуховете. Робин би искала това.

Уцели болното ѝ място.

— Откъде знаеш какво би искала Робин? — попита остро. Майка ѝ не знаеше. Баща ѝ не знаеше. Крис не знаеше. Тя не знаеше. Защо Ник си въобразяваше, че знае?

След кратка пауза последва загриженото:

— Не приличаш на себе си. Какво е станало с приятелката, на която можех да разчитам?

„Сблъска се със смъртта“, помисли си Моли, но не го изрече на глас.

— Нещата май не са добри — реши Ник, когато тя не отговори.

— За масивен инфаркт ли става дума?

Тя потри чело, после отпусна ръка.

— Доста е сериозно.

— Това означава ли, че тя няма да се възстанови? За трайно увреждане ли става дума? Не може ли да се излекува?

Тъмнината смекчаваше острия му поглед, но въпреки това Моли потрепери.

— Не ме разпитвай, Ник. Поставяш ме в трудно положение.

— Защото не желаеш да признаеш колко е зле?

— Защото майка ми не ти вярва. Ще побеснее, ако разбере, че сме говорили.

— Просто искам да знам.

— Ние също. Но не знаем. Не още.

Тя извади ключовете за колата си, но той не се предаде.

— Хайде, Моли — настоя. — Не може лекарите да не са ви казали повече. Или дават надежда, или не. Хей, аз работя с тези хора. Имам списък с имена, на които мога да се обадя, когато се нуждая от експертно мнение. Сигурно и лекарите на Робин са в него; не съм се обадил от уважение към майка ти. Но ти не ми помагаш. Да, знам, че първите няколко дни са критични, но увреждането може да е леко и не толкова леко. Какво по-точно е нейното?

— Аз не ти помагам, така ли? — не се сдържа Моли. — Ами ти? Защо ти не се опиташ да разбереш какво преживява семейството ми в момента? Това не е разходка в парка.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Да не би част от шока да се дължи на това, че Робин е име в маратона? Няма да може да бяга повече, така ли?

— Не знам.

— Какво казва тя?

— Нищо.

В продължение на няколко секунди единственият звук беше песента на щурците в близката гора. После дойде смаяната реакция:

— Тя не говори? Да не е упоена? В безсъзнание ли е? В кома?

— В състояние на мозъчна смърт! — не издържа Моли. Очите ѝ се навлажиха. — Сега доволен ли си? Това ли искаше да чуеш?

Ник не помръдна. Не отговори.

— А аз току-що отново я предадох — ужасена, Моли го сграбчи за ръката. — Не го публикувай, Ник. Умолявам те. В момента съм много емоционална и не съм надежден източник. Беше ужасен ден, а те наистина... правят... изследвания. Ще имаме окончателен отговор след двайсет и четири часа.

— Мозъчна смърт? — повтори Ник. Изглеждаше поразен и сякаш забрави за Моли. Ръката ѝ увисна, когато той се обърна и се отдалечи мълчаливо.

— Моля те, Ник! — извика тя през тъмния паркинг, но той не отговори. Тя обви тяло с ръце, докато го гледаше как се качва в спортната си черна кола. Моторът заработи. Той зави по улицата, караше бавно и тя се запита дали вече не се обаждаше по телефона.

Помисли си, че може би трябва да се върне и да каже на майка си за Ник. Но преди това имаше нужда да свърши нещо полезно, затова пое към вкъщи.

Диагнозата „мозъчна смърт“ не я напускаше през целия път до вкъщи. Не разбираше как е възможно Робин да е получила мозъчна смърт и затова, когато стигна у дома, към страха ѝ се бе прибавило и объркване. Мозъчната смърт беше нещо необратимо. Щеше да промени целия им живот.

Къщата беше тъмна, но излъчваше спокойствие. Моли си спомни, че разполага само с още пет дни да се изнесе.

Неспособна да се справи с това, включи осветлението и отиде право при телефона. Забрави за преместването, докато преглеждаше лавината от обаждания от приятелите на Робин. Повечето бяха маратонци, неколцина се обаждаха чак от Европа — доказателство за сплотеността на спортната им общност. Как го беше обяснила Робин? „Ставате близки, докато бягате. Като терапевтичен сеанс е. Не се гледате в очите. Безопасно е да споделяте“.

Моли се запита дали, ако това е вярно, Робин бе споделила с други за уголеменото си сърце. И по-важното — дали в някакъв момент на откровение не е казала какво би искала да се направи, ако някога се превърне в инвалид.

Само че как да разпитва приятелите на Робин за нещо, което собственото ѝ семейство би трябвало да знае?

Ник нямаше представа за уголеменото сърце. Това поне бе нещо.

Моли се нуждаеше от информация. Какво точно бе знаела Робин и кога го беше научила?

Докато вървеше към кабинета, чу дращение по пода. Вдигна поглед и мерна крайчеца на жълтеникава опашка, която изчезна в нейната стая.

Котката. Моли я беше забравила. Последва я виновно, но тя отново се беше скрила. Моли заговори галовно, искаше да чува гласа ѝ, докато се погрижи за тоалетната и водата ѝ. Реши да ѝ прави компания още няколко минути, седна на пода, отпусна глава на седалката на фотьойла и затвори очи.

Когато ги отвори отново, беше изминал цял час. Стресната, тя се изправи рязко и видя котката, която седеше в коридора и я наблюдаваше от най-далечната възможна точка. Обзета от отчаяно желание да докосне нещо топло и меко, Моли се наведе и протегна ръка:

— Ела тук, котенце — примоли се. — Не се бой. Няма да ти сторя нищо — котката не помръдна. Но и не избяга, докато тя не запълзя към нея. Тогава изчезна за част от секундата.

Отчаяна, Моли седна на петите си, мислейки едновременно и за котката, и за Робин. Опитваше се да реши дали да пробва да улови животинчето, или да се върне в болницата, когато червата ѝ

закъркориха. Отиде в кухнята. Един поглед обаче беше достатъчен да почувства познатото раздразнение. Робин беше мърла.

Тя виновно пропъди тази мисъл. Робин не беше тук — да се защити. Сега изобщо не беше време за дребнави определения.

Но Робин наистина беше мърла. Кухнята изглеждаше така, както я бе оставила, преди да излезе за вчерашната си тренировка. Върху плота, до мръсните чаши се търкаляха използвани торбички чай. Наполовина изпита енергийна напитка стоеше до отворената кутия с мюсли, трохи лежаха до опаковките на три енергийни десертчета. Други две десертчета се подаваха от кутията, толкова често прибирана от Моли в шкафа, съдържащ още десет подобни кутии.

Робин беше маниак на тема здравословно хранене. Иронията не убягна на Моли.

Катрин може би щеше да иска нещата ѝ да останат, където са. Но това беше зловещо. А и Моли също живееше тук. И винаги почистваше след Робин. Затова го направи и сега.

Когато червата ѝ отново закъркориха, тя отвори хладилника. Вътре имаше още енергийни напитки, малко тофу и кофичка кисело мляко. Имаше и шоколадова торта — принос на Моли в хранителните запаси. Тя я извади с намерението да си отреже парче, но изведнъж осъзна, че не е в настроение да яде торта. Беше ѝ забавно да си хапва шоколадова торта — или кексче с глазура, или хрупкави маслени бисквити — само когато Робин я гледаше с неодобрение. Щом Робин я няма, какъв бе смисълът?

Моли хвърли тортата в кофата за боклук и почувства огромно облекчение. После затопли един пуешки кренвирш, пхна го в питка, сложи му горчица и го изгълта точно за две секунди. Допи ѝ се нещо топло, затова взе пакетче горещ шоколад от своята част на шкафа. Подобно на тортата обаче, и то не я привлече. Затова си запари чаша от женшеновия чай на Робин и я отнесе в кабинета.

Той представляваше малка стая, достатъчно голяма да побере няколко библиотечни лавици и едно бюро. Моли вече беше опаковала книгите от своите рафтове, но тези на Робин още бяха пълни. Върху най-горния имаше спретната редичка от марафонки, едни от други поизносени. На този под него — случайно подбрани книги, а на най-ниския — нехайно нахвърляни папки с документи.

Седнала на пода, тя разгърна една от тях. Беше натъпкана с домашни работи, тестове и учебни записки отпреди десет години. Моли върна папката обратно и взе друга. Тя беше пълна с формуляри за участие в състезания, чернови на речи, които бе държала Робин, и вестникарски изрезки за нейни победи, успехи на нейни приятели, както и статии върху всички аспекти на маратона. Вътре бяха пъхнати дори няколко спортни списания на тази тема. Нищо не бе подредено хронологично.

Разтвори още няколко папки със сходно съдържание, след което бе ред на квитанциите — за електричество, газ, наем. До преместването им тук Робин беше живяла в два други апартамента. Моли намери и договорите ѝ за наем. Откри извлечения от кредитни карти, сметки за зъболекар, както и медицински сметки от безкрайните дребни контузии на Робин; но сърцето ѝ не се споменаваше никъде. Моли започна да си мисли, че Джени Фиск навярно бъркаше, тълкувайки погрешно нещо, казано от Робин, когато откри плик с името на личната лекарка на Робин. Беше пъхнат в самия край на папката. Моли щеше да го пропусне, ако не беше вдигнала папката на скута си, за да върне обратно квитанциите.

„Скъпа Робин, бих искала да се присъединя към оптимизма на твоя кардиолог. Колкото и плашеща да изглежда диагнозата «кардиомегалия», понеже при теб липсват симптоми, прогнозите са добри. Ти си една от малкото щастливки, предупредени, че имат наследствена обремененост. Ако баща ти не ти беше казал за проблема, може би нямаше да обърнеш внимание на симптомите. Осведомеността е своего рода оръжие. Кардиологът е обсъдил лечението с теб. Може да продължиш с бягането, но е важно веднага да дойдеш на преглед, усетиш ли някои от симптомите, които ти описахме. Ако всичко е наред, ще се видим на редовния профилактичен преглед.“

Датата на писмото беше отпреди осемнайсет месеца. Но Моли не разбираше нищо. Чарли беше отрекъл да има сърдечен проблем. Или той лъжеше, или Робин.

Като остави писмото на пода, тя се изправи с мъка и отиде в банята. Беше отстъпила на Робин шкафчето за лекарства и изобщо не знаеше какво има вътре. Огледа го и видя някои лекарства, продавани без рецепта, и едно-единствено шишенце с обезболяващи. Не беше чудно, че е почти пълно. Робин мразеше да взима друго, освен витамини.

Запъти се към кухнята, за да прегледа запасите на Робин от витамини, допускайки, че сестра ѝ може да е държала при тях лекарството за сърце като нещо безобидно, което взема всеки ден. Шишенцата обаче не съдържаха друго, освен витамини. Мина обратно по коридора и зарови в нощното шкафче на Робин, после в нейните чекмеджета в скрина. Никакви хапчета.

Разбира се, обсъждането на лечение със специалист не означаваше задължително да се подложиш на такова, особено когато ставаше дума за Робин.

След като не успя да открие нищо, Моли се върна в кабинета. Прибра сметките в папката и я остави на лавицата. Отново прочете писмото на лекарката, преди да го пхне обратно в плика. Жената практикуваше извън Конкорд. Би могла да се свърже с нея.

„Сега да те видя, Моли!“ Ако целта бе да помогне на майка си, обвинението в лъжа към Чарли или Робин нямаше да помогне. Освен това сърдечното увреждане вече беше факт.

Моли не можеше да си обясни как така не е разбрала. Дори ако Робин е искала да го скрие от нея, все би се издала по някакъв начин. Тя прерови паметта си, опитвайки се да си спомни и най-дребната подробност. Да, напоследък Робин изглеждаше напрегната, когато ставаше въпрос за болести и болни хора, но това беше разбираемо. Залозите в последните състезания бяха по-високи от когато и да било досега.

Объркана, Моли пхна писмото в джоба си и включи компютъра. Тук определено имаше какво да свърши. Толкова много писма от загрижени приятели в пощата на Робин и в нейната, мили писма от хора, които се безпокояха за сестра ѝ — всички заслужаваха отговор. Тя им изпрати кратки съобщения, за да им благодари за вниманието, без да споменава подробности за състоянието на сестра си. Изпрати есемеси с подобно съдържание и на част от приятелите, оставили съобщения на телефонния секретар.

Когато приключи, вече минаваше полунощ. Напълно будна заради писмото, което пареше като горещ камък в джоба ѝ, тя отиде в стаята на Робин. Беше разхвърляна, както винаги. И тук вероятно Катрин би искала нещата да останат както са. Но Моли разтребваше след Робин, откакто живееха заедно, и Робин не възразяваше. Тя обичаше да я гледат. Разтребването на стаята щеше да е нещо, което тя би искала. И най-малкото, което Моли можеше да направи.

Намирайки в това някаква утеха, тя внимателно оправи леглото на Робин, окачи една нощница, пхна дрехите за пране в коша зад вратата. Прибра две чантички, взе книгата, която лежеше разтворена с корицата нагоре на леглото, и я затвори, използвайки обложката като разделител. Беше книга за самотомотивацията. Отваряйки я отново на страницата, която бе чела Робин, Моли внезапно чу гласа на сестра си, по-плътен от нейния, зареден със спортна страст. *Най-трудни са тренировките. Не всеки може да ги издържи. Не е лесно да бягаш на дълги разстояния без почивки за вода, без телевизионни екипи и тълпи, които да те аплодират. Но тъкмо в това е смисълът. Тежките тренировки развиват моралната издръжливост, необходима на един мараонец. Именно така се учиш да се справяш.*

Осъзнавайки, че може би сега Робин бе на своето последно бягане, Моли се разплака, но заедно със сълзите дойде и искрица надежда. Ако някой притежаваше морална издръжливост, това беше Робин. Ако някой можеше да се възстанови след случилото се, това бе тя.

„Вярвайте в себе си — повтаряше Робин на групите от марагонци — и ще постигнете каквото желаете“.

Моли избърса очи, взе един голям сак и започна да го пълни. Ето я снимката на Робин с лавров венец в Бостън, статията, публикувана в „Пийпъл“. Ето я книгата за бягането на дълги разстояния, на която сестра ѝ беше съавтор, забодените на корковото табло и изпълнени с възхищение писма от бъдещи марагонци. Ето я шапката, която Робин беше носила по време на марафона в Лондон, и екипа, с който бе облечена на марафона в Ню Йорк. Ето я и лентата за ръка, която ѝ носеше късмет. И любимите марагонки. И дневника ѝ.

Моли измъкна дневника от дрешника, където цареше истински хаос. Тесен, но дълбок, той беше натъпкан с всичко, което Робин не искаше да вижда ежедневно. И затова твърдеше, че в него има мишки.

Моли мразеше мишките и това бе една от причините за съществуването на малкото котешко царство в „Сноу Хил“ и желанието ѝ да отглеждат котка в жилището — но и без тях този дрешник беше същински кошмар. Вътре бяха нахвърляни компактдискове, слушалки с оплетени кабели, МРЗ плейъри и всякакви поколения айподи. Тук бяха и тениските с имената на състезанията, навитите на руло плакати и други сувенири. Имаше и още дневници, някои от детските години на Робин. На всички пишеше „Моят дневник“ и Моли отдавна ги беше изчала с напразната надежда да открие някоя тъмна тайна на сестра си. В гимназията Робин вече ги пълнеше с подробности за състезанията, в които участваше. Щом завърши колежа, престана да пише.

Моли взе последния от дневниците. Беше само за състезанията. Но бягането беше най-важното нещо за Робин. Ако тези тетрадки можеха да помогнат за превръщането на болничната ѝ стая в лично пространство, ако някакви излъчвани от тях флуиди можеха да върнат сестра ѝ към съзнание, значи те трябваше да бъдат там.

Крис не можеше да заспи. Не разбираше как може човек да е жив и здрав преди минути и мъртъв в следващия миг. Обстоятелството, че сърцето на Робин все още бие, не означаваше нищо. Робин си беше отишла.

Той знаеше, че подобни неща се случват. Помнеше атаките от Единайсети септември. Помнеше стрелбата в Техническия университет във Вирджиния. Просто не познаваше лично никого, който да е умрял по такъв начин.

В тъмното прозвуча гласът на Ерин.

— Жалко, че не опознах Робин. Все си мислех, че ще дойде време, когато тя няма да е толкова заета, може би ще има бебе и тогава ще станем по-близки — явно мислите на Ерин се движеха в същата посока: — Смяташ ли, че утрешното изследване ще е по-различно?

— Не.

— Какво ще прави майка ти?

Крис нямаше представа. Не се бяха сблъскали с нищо подобно.

— Апаратите могат да поддържат Робин жива безкрайно — отбеляза Ерин. — Дали болницата ще го позволи?

— Ако здравната осигуровка е достатъчна.

— А тя достатъчна ли е?

— Още не мога да говоря за това, Ерин.

— Защо? — попита тя. — Сестра ти е в мозъчна смърт.

Би могъл да ѝ отвърне рязко, ако самата тя не звучеше разстроено. Освен това беше права. Дали днес или утре — все някога трябваше да вземат решение. Застраховката може би щеше да стигне. Но ако Робин беше в състояние на мозъчна смърт, какъв беше смисълът?

Той се измъкна от леглото и тръгна по коридора към стаята на Клоуи. Вгледа се в нея под бледата жълта светлина на нощната лампа. Тя лежеше по гръб, ръцете ѝ бяха вдигнати край главичката, устата ѝ смучеше въображаем биберон. Дори заспала беше сладка.

Той не би могъл да си представи живота без нея, но невинаги бе така. Когато се ожени за Ерин, не беше готов за деца и се бе съгласил само защото Ерин отчаяно искаше бебе. Беше се надявал, че това ще отнеме известно време, но им бяха достатъчни само два месеца. И дори тогава той не мислеше за себе си като за бъдещ баща. Едва когато видеозонът показва нещо подобно на човешко същество, чувствата му се промениха. Следващият видеозон ги засили, а после, щом Ерин наедря и бебето започна да мърда под ръката му, вече бе напълно спечелен. Обожаваше Клоуи от мига, в който се роди.

— Съжалявам — каза Ерин от вратата. — Не исках да ти причинявам болка. Добре ли си?

Той кимна.

Тя приближи и застана до него. След минута вече посягаше към креватчето и галеше русата коса на бебето.

— Не мога да си представя...

— И аз...

— Не знаех какво да кажа на майка ти.

— Какво има за казване? Няма решение.

— Може би не става въпрос за решение, а как да помогна на Катрин.

Изведнъж Крис се изпълни с необясним гняв.

— Може би Робин е трябвало да помисли по-сериозно за това. Защо изобщо е продължила да се състезава, знаейки, че има проблем със сърцето? Трябвало е да помисли на какво ще ни подложи, на какво

ще подложи мама, ако ѝ се случи нещо. Но Робин си беше Робин. Всичко се въртеше около нея.

— Ние сме тези, които я поставяха на пиедестал.

— Не и аз — възрази Крис.

— Е, добре, аз. Мислех, че е невероятна. Изпълваше ме със страхопочитание.

— С повечето хора беше така.

— Чувствам Моли по-близка.

— Моли е обикновено момиче.

— Това не е много мило.

— Но е вярно.

— Робин е в състояние на мозъчна смърт.

— Знам, Ерин. Тя ми е сестра. Да не мислиш, че не страдам?

Ерин го погледна в тъмното.

— Може би ако поговорим за това...

— Виж, в момента ми е трудно.

— Сестрата спомена социалните служби. Може би трябва да говорим с тях.

— Не разговарям с непознати.

— Те имат нужната квалификация. Знаят какво преживяваме.

— Не могат да излекуват Робин.

— Вече не става въпрос за Робин.

Една част от Крис го знаеше. Но му беше трудно да приеме думите ѝ.

— Напротив, точно за Робин става въпрос. Нали не си забравила, че сърцето ѝ още бие?

ОСМА ГЛАВА

Катрин имаше походно легло в стаята на Робин, но спеше на пресекулки. Сестрите влизаха и излизаха, а апаратите пиукаха. Рядко минаваше и час, без да отекне звънец някъде в отделението.

На зазоряване тя се отказа от опитите да заспи. Беше ден за състезание. Не я беше грижа дали Робин ще се класира последна, важното бе да стигне до финала. Часовникът тиктакаше. Тази вечер щяха да направят второто ЕЕГ изследване. Едно мъничко отклонение на писеца. Само толкова им беше нужно, за да подновят усилията си.

Веднага щом Чарли успя да я придума, тя потегли с колата към вкъщи, за да вземе душ и да се преоблече. Не можеше да скрие изтощението си, но когато се върна в болницата, поне се чувстваше освежена. Носеше блейзър и панталон, любимите ѝ и може би прекалено луксозни за болнична стая, но външността беше от значение. Щеше да е добре за Робин, ако майка ѝ впечатли болничния персонал.

Чарли, милият, нямаше нужда да се преоблича. С великолепната си и толкова руса коса, че изглеждаше почти бяла, с изправената си стойка и уверените лешникови очи той винаги правеше впечатление, независимо от разтворената на врата риза и памучните панталони. Но съпругът ѝ също беше напрегнат. Когато Катрин влезе в стаята, той вдигна стреснато очи. „И Чарли страда“, осъзна тя и обвини ръце около него. Остана така известно време, донякъде и заради себе си, надявайки се да събере сили за онова, което предстои, но установи, че прегръдката не ѝ помага. Когато най-сетне погледна към Робин, сякаш някой я удари в стомаха.

Измина цяла минута, преди дишането ѝ да се нормализира. После думите сами излетяха от устата ѝ:

— Защо точно Робин? Защо сега? Защо на нас? Бяхме добри родители на Робин. Грижехме се и за тялото, и за духа, и за сърцето ѝ. Не ѝ липсваше нищо.

— Бяхме благословени, че можехме да го правим, Кат. Не всички родители могат. Да не би да са по-лоши от нас?

— Не, но това не е честно. Та Робин е почти... тя е на крачка от световната известност. Кой бог би й отнел това?

— Бог, който й готви нещо по-добро.

— И какво е то? — остро попита Катрин. Когато Чарли не отговори, тя продължи: — Говориш като майка ми. Тя все повтаря, че за всяко нещо си има причина. Но какво добро може да има в това?

Той отвърна тихо:

— Сега не можем да го видим. Но ще разберем.

— Кога? Преди изследването? След изследването? Следващата седмица? Следващия месец?

Той я притегли към себе си и я задържа в прегръдките си, докато гневът й премина в тъжна въздишка. Тогава Катрин забеляза вазите на перваза на прозореца. В едната имаше жълти рози, в друга — зелена хортензия, в трета — красиви полски цветя.

— От кого?

— Приятели на Робин. Донесоха ги от цветарския магазин долу. Започнахме да получаваме поръчки за цветя и в „Сноу Хил“. Обажданията са от Ню Йорк и Лос Анджелис.

— Колко цветя ще разрешат сестрите? — попита Катрин. Политиката на болницата беше изненадващо либерална, но това все пак си оставаше интензивно отделение.

— Колкото искаме — отвърна Чарли.

Тя срещна погледа му. Изводът беше ясен.

— Вече става дума за нас, а не за Робин — когато той не отговори, тя се отдръпна от него и отиде до леглото.

Беше й все по-трудно да мисли позитивно, но събра сили и произнесе бодро:

— Добро утро, Робин!

Моли стана призори, сложи сака в колата си и подкара към „Сноу Хил“. Растенията й се нуждаеха от поливане. Разбира се, това можеше да стори и някой от персонала, но оранжерията я зареждаше с енергия. Тя сложи една престилка и тръгна от секция в секция. Влагата подсили

богатия мирис на почва, който ѝ подежда успокояващо. Робин беше запален фен на ароматерапията.

Ако не бе под това целебно въздействие, сигурно щеше да се ядоса повече, когато видя вестника по време на почивката. Информацията за Робин бе дадена отделно от полицейската сводка. Публикацията не беше дълга, но носеше подписа на Ник. Постъпката му не просто я разочарова, опасяваше се, че може да създаде проблеми.

Неспособна да мисли за тях сега, Моли пое към болницата. Родителите ѝ бяха там, когато влезе в стаята на Робин, но една сестра преглеждаше респиратора. Моли отиде до прозореца и се зае да чете бележките към цветята. Когато сестрата си тръгна, тя се обърна.

Майка ѝ беше привлекателна, както винаги. Кестенявата ѝ коса имаше наситен блясък, бузите ѝ руменееха. Изглеждаше добре в елегантния панталон и моден блейзър. Но очите ѝ бяха пълни със страх, от който изглеждаше почти десет години по-стара.

Разстроена, Моли заговори тихо:

— Тези цветя са само началото. Робин има страхотни приятели. Обзалагам се, че ако ги известим, половината ще скочат в самолета и ще бъдат тук следобед. Постоянно пристигат имейли. Писах на всички, че още не знаем нищо със сигурност — тя замълча, но знаеше, че трябва да го каже: — Споменах също, че изгледите не са добри.

— Моли... — започна Катрин.

— Мълчанието не върши работа — изтъкна Моли. Щом я бяха превърнали насила в свой говорител, имаше право на мнение. — Виж тези цветя. Те са от хора, с които не съм разговаряла — Сузи Хобс, клуба на маратонците в Сан Диего. Приятелите на Робин се обаждат един на друг, оставят си съобщения и новината се разнася. Ако искаме да разпространяват истината, трябва да им кажем истината.

Усещайки, че родителите ѝ я слушат, тя извади сутрешния вестник от сака. Беше го сгънала така, че да се вижда информацията от Ник. Подаде го на баща си — който можеше да има проблем със сърцето, но можеше и да няма. Откакто се помнеше, той беше сдържан и разумен. Моли бе приела, че е такъв по природа. Сега се чудеше дали тази дисциплина не е била принудителна.

Катрин прочете съобщението във вестника през рамото на съпруга си. После, гледайки с укор Моли, се отпусна в един стол до

леглото.

Моли побърза да заеме отбранителна позиция.

— Нямаше как да се избегне, мамо.

— Нали Ник ти е приятел. Не може ли да го предотвратиш?

— Вестникът така или иначе щеше да публикува информация за Робин. Това е новина.

— И той не е могъл да ги накара да изчакат? Разбира се, че е могъл, но не е искал. Ник е безсърдечен. Освен това е обсебен от сестра ти. Използва те, за да се добере до новини за нея.

— Не, мамо. Понякога изобщо не я споменаваме.

— И сега ли? Съмнявам се. Какво точно си му казала?

— Нищо. Не личи ли от статията? Аз отказвам да говоря, а той не може да изкопчи нищо от лекарите, затова публикува клюки. Но може би тактиката ни е погрешна. Би трябвало да го използваме, за да публикува каквото искаме ние.

Катрин хвърли бърз поглед към Чарли, който вдигна вежди, признавайки логиката в думите ѝ.

Окуражена, Моли продължи:

— Същото се отнася и за „Сноу Хил“. Трябва да кажем нещо на хората там. В момента не знаят какво да мислят. Тами дойде отново тази сутрин и...

— Била си там? — попита изненадано Катрин. — Облечена по този начин?

Моли носеше блуза с колан и къса пола.

— По какъв начин?

— Обикновено си с джинси.

— С джинсите ми е топло. Освен това се налага да изглеждам по-авторитетно, щом искаш да те замествам. Тами каза, че са тръгнали слухове. Например, че Робин се нуждае от трансплантация и дори, че се е случило нещо с теб или с татко. Обясних ѝ, че Робин е в кома. Но ако искате да обяснявам друго, трябва да ми кажете какво.

Никой от родителите ѝ не отвърна. А на Моли не ѝ даваше сърце да настоява. Разбираше, че мъката ги убива. Тя самата беше смазана.

Но тук лежеше Робин, мълчалива и отпусната. Обезкуражена, Моли се вгледа в сестра си.

— Нелепо е да крием истината. Дори и да се събуди, животът ѝ няма да е същият — разбира се, тя искаше майка ѝ да възрази.

Но Катрин каза само:

— Знам. Просто още не мога да го приема.

Започваше да осъзнава фактите. Така беше по-добре. Чарли стисна Катрин за рамото и излезе от стаята. Първият импулс на Моли беше да го последва и да го попита за сърцето му, но усети някакво омекване в майка си и реши да се възползва от него.

— Съжалявам, мамо. Ще ми се аз да бях в това легло.

— Ще ми се аз да бях в него — отвърна Катрин.

— Но тогава кой ще управлява „Сноу Хил“? — опита се да се пошегува Моли.

— Ти. Какво има в сака?

— Аз не мога да управлявам „Сноу Хил“. Само се шегувах за полата.

— Разбира се, че можеш да управляваш „Сноу Хил“. Познаваш го по-добре от всеки друг. Какво има в сака?

Моли нямаше желание да спори, затова просто отнесе платнената чанта до леглото.

— Сестрите казаха да придадем по-личен характер на стаята, затова донесох някои неща от вкъщи.

— Не са го повторили — отвърна Катрин с уплашен поглед. — От вчера сутринта не са го споменали. Това ме безпокои.

Майка ѝ се страхуваше, че сестрите може би са започнали да мислят за Робин като за безнадежден случай. Но нали затова бяха майките и сестрите. Моли започна да вади неща от сака.

— Сложихме в стаята на Нана снимки и вещи, които да стимулират паметта ѝ. Щом има ефект при нея, ще има и при Робин.

— Няма ефект при Нана.

— Има. Вчера ми каза, че имаш дъщеря на име Робин.

Катрин се облегна на стола.

— О, Моли. Казала си ѝ.

— Тя не разбра какво точно се е случило. Наистина, мамо, не я разстроих. Но имах нужда да поговоря с някого, а тя се нуждаеше от гости.

Катрин ѝ хвърли скептичен поглед.

— Освен това — продължи Моли, — не знаем дали това няма ефект — без да поглежда към Катрин, тя подреди снимките и забодя писмата на медицинското табло. Остави книгата на Робин върху

нощното шкафче, окачи шапката ѝ от Лондон на вентилатора, провеси маратонките ѝ от стойката на апаратурата.

Огледа се за място, където да постави лентата за ръка, но видя само едно подходящо за тази цел. Внимателно пъхна лентата през отпуснатите пръсти на Робин и я нагласи на китката ѝ.

Вече се беше разплакала, но оставаше дневникът. Взе го от сака и се скри зад него.

— Съжалявам... знам, че не искаш да плача, но как да не плача, като гледам Робин така... Сякаш всичките ѝ мотивационни мантри са безполезни... а пък този дневник е толкова стар, на светлинни години от сегашното ѝ състояние... Какъв смисъл има?

Ръцете на Катрин я обгърнаха и тя почувства същата утеха, която бе изпитала и при Марджъри, въпреки болестта на баба ѝ. Случилото се с Робин беше шокиращо и ново, но ръцете на Катрин носеха утехата на миналото. Постепенно Моли спря да плаче.

— Съжалявам — каза майка ѝ накрая, самата тя едва сдържаща сълзите си. — Тежко ти е, а аз не мога да ти помогна. Има моменти, когато се чувствам... уловена в капан.

— Като Робин.

— Може би.

Моли избърса очите си.

— От очакването е. Не спираш да се надяваш, но нищо не се случва, а сега и това ново ЕЕГ...

— Мога да ги помоля да изчакат.

Моли преглътна.

— Не, мамо. Не го прави. Трябва да знаем.

— Не съм готова.

— Трябва да знаем.

Катрин отмести поглед.

— Чакането е, което ни убива — повтори Моли. — Как ще издържим?

Катрин замълча. После бавно, по начин, от който стана ясно, че умът ѝ знае отговора, но не и сърцето, каза:

— Като си вършим работата.

Моли искаше да попита баща си дали някога е имал проблеми със сърцето, но така щеше да остави майка си сама. Затова изчака Чарли да се върне, но сега не можеше да повдигне въпроса, защото майка ѝ също щеше да чуе. Накрая ги остави и слезе в кафенето. Крис и Ерин пиеха кафе на една маса.

Тя придърпа близкия стол и измърмори:

— Кошмар.

— Това вече съм го чувал — отбеляза Крис. — Мислиш ли, че ще се събуди?

— Науката казва „не“, но аз съм имала растения, които са били почти мъртви — искам да кажа, толкова изсъхнали и съсухрени, че съм ги изрязвала до корен — но после пак са се съживявали.

Крис я изгледа така, сякаш беше слабоумна.

— Робин не е растение.

— Добре тогава, ти ни кажи нещо положително — усмихна се Моли, прехвърляйки товара върху него.

Той се вторачи в чашата си.

— Изглеждаш добре — отбеляза Ерин, оглеждайки я преценяващо. — Имаш страхотни крака. Трябва по-често да носиш пола.

— Може да свалиш някой лекар — обади се и Крис.

Моли настръхна.

— Ти не си добре. Какво като нося пола. Просто не искам да изглеждам така, сякаш се ровя в калта по цял ден.

— Но нали точно това правиш?

— Крис — опита се да го спре Ерин.

Моли не се нуждаеше от помощ.

— Какво ти става? — попита ядосано.

Той се намръщи.

— Разстроен съм заради Робин.

— А аз не съм, така ли? — извика тя. — Стресната от острия си тон, снижи глас. — Сега не е моментът да спорим. Не спирам да мисля за това нещо със сърцето, Крис. Робин е казала на личната си лекарка, че баща ѝ имал такъв проблем.

Крис се изненада.

— Баща ѝ? Откъде знаеш?

— Намерих едно писмо. Защо ще казва, че татко има проблем, ако не е вярно?

— За да обвини някого другиго — отвърна той не много любезно, но искрено.

— Ти каза ли на баща си за писмото? — попита Ерин.

— Нямах възможност. Исках да остана с мама. Безпокоя се за нея.

— Какво можем да направим?

— Ще я цитирам: „Да си вършим работата“.

— Да, бе — кисело измърмори Крис. — Когато Робин е на командно дишане.

— „Сноу Хил“ не е затворен — изтъкна Моли. — Аз вече започнах да си върша работата, ще замествам и мама. Някой трябва да замести татко.

— Вчера не свърших почти нищо — отвърна той. — Изостанал съм с ведомостта за заплатите и със сметките, до седмица трябва да приключа и тримесечието.

— Аз пък се местя след пет дни — отбеляза кротко Моли, — но това не означава, че ще оставя дружеството в Лебанън да мисли, че мама ще изнесе лекцията си. Ще осведомя хората, които се нуждаят от информация, извън „Сноу Хил“. Ти обясни на хората в него.

Крис направи знак с ръка, че не се наема.

— Добре тогава — не се предаваше тя. — Аз ще говоря с хората в разсадника. Ти говори с останалите.

Изразът на лицето му показваше, че тази мисъл му е още по-неприятна.

— Знам, че не ти се занимава, Крис. Но сега всички сме принудени да правим неща, които не искаме.

Той завъртя чашата в ръцете си.

— Моля те — настоя Моли, но той запази мълчание. — Чудесно — тя се изправи рязко. — Ще се справя сама.

— Тя е права — отбеляза Ерин веднага щом Моли си тръгна. — Сега всички трябва да правим неща, които не искаме.

Но Крис беше ядосан.

— Няма нужда Моли да ми казва какво да правя.

— Тя не е виновна. Само съобщава фактите.

— Свикнала е да замества мама. Аз не съм свикнал да замествам татко. Той не може да върши моята работа, нито аз — неговата.

— Никой не иска от теб да организираш медийна кампания, а само да проведеш няколко телефонни разговора.

— Аз не съм пиар.

— А аз да не би да знаех как се сменят памперси, преди да се роди Клоуи? Научих се бързо, защото трябваше да се сменят. И като си говорим за неща, които не ни се правят, да не мислиш, че ми харесва да чистя повърнатото? Не ми харесва. Но се налага. Човек трябва да върши някои неща, колкото и да не му се иска.

— Ерин, не мога да се върна в „Сноу Хил“ точно сега — отвърна той кратко. Съвсем очевидно беше защо.

— Така ще помогнеш на семейството си. Няма да ти отнеме много време. Моли вече прави доста и е права за преместването. Сега трябва да се справя без Робин.

Крис изсумтя.

— Никой не я гони.

— Напротив. Хазяинът ѝ иска да се изнесе и тя не може да отлага — Ерин го улови за ръката. — „Сноу Хил“ е семеен бизнес, Крис. Ако не помогнеш на семейството си в момент на нужда, каква е ползата от теб?

Но той също страдаше.

— Трябва ли да обсъждаме това сега?

— Разбира се. Или стигаш до базата навреме, или не.

Той въздъхна.

— Ти не обичаш бейзбол.

— Но ти го обичаш, а аз не се сещам за по-добър пример. Затова ще ти го обясня така. Това, което се случва сега, е нещо като висша лига. Никога досега не сме преживявали нещо толкова стресиращо.

Крис се запита на коя планета живее.

— Да не би организирането на сватбата да не беше стресиращо? Или купуването на къщата? Или решението за дете?

— Това е нещо различно. Не сме го очаквали, нито желали. Бъдещето ме плаши, Крис. Ами ако нещо се случи с мен? Ще можеш ли да се грижиш сам за бебето ни? Все някой ще трябва да го стори.

— Нищо няма да ти се случи.

— Не се ли случи на Робин? Крис, та ние дори нямаме завещание!

Той се вторачи в нея.

— Точно сега няма да правя завещание.

— Но случващото се не те ли кара да се замислиш? — извика тя.
— Тъкмо това имам предвид. Не ми е забавно да водя този разговор. Той е тежък и неприятен, а мен не ме бива да убеждавам, затова сигурно не се получава както трябва. Но ти биеш отбой, когато става въпрос за семейството ти... А също и когато става въпрос за мен. Оставяш другите да вършат мръсната работа, сякаш това се подразбира от само себе си.

— Сменям памперси — възрази той.

— Не говоря за сменяне на памперси. Говоря да поемеш отговорност, а не просто да седиш и да оставяш другите да свършат неприятните неща. Говоря за това, че си част от отбора, Крис. Няма как да отбележиш хоумрън, ако седиш на резервната скамейка! — после добави меко: — Можеше и да ти се размине, ако не се беше случило това с Робин. Но ти избра да се ожениш за мен и в онзи ден нещо се промени. Вече не става дума само за теб.

— За теб ли става дума?

— Точно сега — за нас, тъй като сме част от твоето семейство. За Клоуи, чиято леля и баба и дядо са в болницата и не могат да бъдат в „Сноу Хил“. Те се нуждаят от помощ.

Моли беше не по-малко потисната от Крис, но не смяташе да изоставя работата си. Трябваше да довърши поръчките, които не бе направила вчера, да отмени ангажиментите на Катрин, да напише статията за „Съвети за градината“.

Освен това трябваше да прибира багажа. Кога да го направи? Не искаше да мисли какво ще стане, ако резултатът от второто ЕЕГ изследване бе същият като първия — не би могла дори да си представи толкова ужасен сценарий. Но едва бе започнала работа, когато на вратата на офиса ѝ се появи Жоакин Пеня. Матовото му лице беше бледо.

— Брат ти току-що ми каза, че мис Робин е мъртва.

Моли побесня.

— Не е мъртва. На командно дишане е.

— Но ще умре скоро?

Крис — със сигурност. Само да ѝ падне в ръчичките! Тя излезе иззад бюрото и прегърна Жоакин през рамо.

— Състоянието ѝ е тежко. Много тежко.

Той се отдръпна рязко.

— Pourquoi^[1]?

— Не знам.

— Как е майка ти?

— Много, много разстроена.

— Какво мога да направя?

— Каквото правиш винаги, Жоакин. Грижи се за нещата тук, за да са спокойни родителите ми. Ако има някакви проблеми, идвай при мен. Става ли?

Той кимна, докосна я по бузата и тръгна към вратата. Там стоеше Ерин. Пропусна Жоакин и хвърли бърз поглед към Моли.

— Съпругът ми не е бил особено тактичен.

Моли въздъхна. Нямаше сили да се бори.

— Може би е прав — отвърна. — Какво се опитваме да скрием? — освен това Ник вече знаеше, че Робин е в състояние на мозъчна смърт. Следващата му статия можеше да го обяви публично. Моли съзнаваше, че персоналът в „Сноу Хил“ не заслужава подобно отношение.

Поглеждайки край Ерин, видя Диърдри Блейк. Диърдри беше нещо като личен асистент на Катрин, но тъй като работеше на непълен работен ден, предния ден бе отсъствала.

Изглеждаше уплашена.

— Видях в днешния вестник, но никой не може да ми каже повече. Как е Робин?

Моли преглътна.

— Не е добре. В момента ѝ правят изследвания.

— Нещо със сърцето?

— Не е само това.

— Ще се оправи ли?

Моли и Ерин се спогледаха, после Моли каза:

— Извинявай, но двете с Ерин трябва да прегледаме едно извлечение. Дай ни малко време. Щом научим нещо повече, ще ти

кажем веднага и ще можеш да го съобщиш на останалите.

Щом Диърдри си тръгна, Моли затвори вратата, облегна се на нея и погледна въпросително Ерин.

— Какво да им кажем?

— Не искаш ли Крис да е тук?

Моли не искаше.

— Не и ако ти си готова да помогнеш.

— Готова съм, но той може да свърши по-добра работа от мен.

Моли направи гримаса, която изразяваше мнението ѝ по въпроса, после седна на компютъра и започна да пише. Отне ѝ само пет минути. Нямахме много за казване.

Ерин надничаше през рамото ѝ и от време на време предлагаше по някоя дума.

— Онова, което каза на Жоакин — да се грижи за нещата в „Сноу Хил“, за да са спокойни родителите ти — беше хубаво. Мисля, че трябва да го включиш.

Моли го стори. Когато и двете останаха доволни, тя изпрати имейла на Диърдри.

— Какво още мога да направя? — попита Ерин. — Клоуи е с детегледачка. Имам време.

Изглеждаше искрена, а Моли се нуждаеше от помощ. Заведе я в офиса на Чарли и ѝ връчи адресната картотека и списък с обаждания.

— Започни с „Канал 9“. Обясни им, че се налага да отменим участието в петъчното шоу заради здравословни проблеми. Добре е, че ще го сториш ти. Така можеш да се представиш за обикновен служител, който не знае подробности.

Щом Ерин вдигна телефона, Моли се върна в своя офис да провери електронната поща. Приятелите им определено бяха чели вестника. Кратките им писма изразяваха искрено съчувствие. С надеждата, че и Терънс Хил може да е станал по-снизходителен, след като бе имал време да помисли, тя му позвъни.

И действително, той прояви повече разбиране от предния ден.

— Чух за сестра ти — каза веднага. — Да се случи на толкова млад човек... Обадох се на хазяина си, след като говорихме с теб. Но новините не са добри, Моли. Той тъкмо се канел да ми звъни. Вече имал някого предвид, който щял да плаща по-голям наем за апартамента. Иска да се изнеса един месец по-рано. Но аз имам

договор и няма да може да ме изхвърли по-рано. В момента адвокатът ми е на гости на тъща си в Сарасота, но щом се върне...

Той продължи в този дух още минута, но Моли почти не го слушаше. Направи последно усилие, после затвори телефона. Опитва да се съсредоточи върху един новополучен имейл от доставчик, който се интересуваше от поръчката на коледни звезди. Вчера тя не можа да реши каква да е бройката. Сега го стори бързо. Веднага му изпрати отговор, после извади един формуляр за поръчка и го попълни. Направи същото и с поръчката за градинарски принадлежности.

Продължи да проверява пощата и спря на едно потвърждение за поръчка. Беше от доставчика, с когото бе отказала да работи. Прочете текста на имейла и побесня.

Грабна слушалката и позвъни на Лиз Токи.

— Моли е — каза колкото може по-спокойно. — Би ли дошла в офиса ми за минута?

Лиз отвърна, че говори по телефона с клиент. Моли я увери, че това може да почака. Вероятно беше грешка, като се има предвид, че Катрин даваше предимство на отношенията с клиентите, ала на Моли ѝ се бе събрало много. Нейното време също струваше нещо. А и сестра ѝ умираше.

Лиз беше самоуверена жена около четирийсетте, макар Моли да не го бе разбрала от нея. Лиз криеше възрастта си, демонстрирайки едновременно опит и младежко излъчване. Развяла русите си коси като тийнейджърка, тя влезе в стаята, облечена авторитетно в копринена блуза и панталон. На лицето ѝ бе изписана необходимата загриженост.

— Съжалявам за случилото се с Робин. Как е тя?

— Все същото. Извиках те да поговорим за кралските протеи.

Лиз изглеждаше озадачена.

— Точно сега? Би трябвало да се тревожиш за Робин, а не за това.

Моли не ѝ обърна внимание.

— Поръчала си от „Маскин Брадърс“. Казах ти, че няма да го правим повече, а и за поръчките отговарям аз.

— Ти беше в болницата. Мислех, че така ще помогна.

— За сведение, днес бях тук два пъти. И не смятам, че си помогнала. „Маскин Брадърс“ вече са минало.

— Не те разбирам, Моли — усмихна се снизходително Лиз. — Работила съм с „Маскин Брадърс“ доста преди да дойда тук и никога не съм имала проблеми. Кралските им протеи са великолепни.

— „Сноу Хил“ загуби клиенти заради „Маскин“.

— Може би проблемът е при нас?

— Имаш предвид мен?

— Или който е направил поръчката вместо теб.

— Аз я направих — Моли вече едва се сдържаше. — Казах ти го на съвещанието в понеделник. „Сноу Хил“ няма да работи с „Маскин“. Поискали са депозит за поръчката. Никакъв депозит и никаква поръчка.

— Майка ти не би го одобрила — каза Лиз с упрек, което раздразни Моли още повече.

— Според мен щеше. Знаеш, че не си поплюва.

— Имам повече опит от теб в този бизнес, Моли — напомни й Лиз. — Освен това твоята специалност е друга.

Моли се усмихна. Не искаше да изтъква кой е шефът, но Лиз създаваше проблеми от месеци. Когато някой се държеше снизходително като нея, имаше само един начин да го постави на мястото му. С делови глас, същия като на Катрин, тя заяви:

— Добре, ето какво. Аз съм човекът, който се занимава с поръчките. Аз решавам кои да бъдат доставчиците ни, защото — искаш или не — шефът съм аз — Моли погледна часовника си. — Имаш трийсет секунди да приемеш това.

— Шефът тук е майка ти.

Моли не каза нищо, просто се взря в часовника си.

— Нищо му няма на доставчика, Моли. Знаеш ли колко много разсадници ги използват? Джо Франсис в Конкорд няма проблеми с тях. Нито „Манчестър Ландскейпинг“. Абсурдно е да реагираме така. Знаеш, че върша добра работа в „Сноу Хил“. Осигурявам страхотни поръчки.

„И главоболия“, помисли Моли. Не изчака да минат последните пет секунди.

— Уволнена си.

Лиз се сепна.

— Майка ти не би те подкрепила.

— Ако трябва да избира между двете ни, ще го стори.

Лиз се втренчи в нея.

— Това не е много умно. Имаш нужда от връзките ми.

— И тук грешиш. Репутацията на „Сноу Хил“ не е от вчера. Ако смяташ да се оплакваш на хората от мен, давай. Живееш тук само от две години. А мен ме познават от малка. Освен това не си търся работа, че да ми пука от това. Но на теб ще ти се наложи.

Лиз се забави още минута, преди да тръгне към вратата. Спря за миг, щом видя Ерин.

— Жената на Крис, нали? Радвам се, че сте тук. Моли не разсъждава трезво. Защо не се опитате да я успокоите? — тя хвърли бърз поглед към Моли. — Аз ще бъда в офиса си.

— Не за дълго — информира я Моли и позвъни на Диърдри. — Би ли казала на Жоакин да изчака госпожа Токи в офиса и да я изпрати до колата ѝ?

Лиз направи физиономия.

— Е, това вече е прекалено.

Но Моли беше стигнала границата на търпението.

— Може специалността ми да е друга, но докато учих градинарство, изкарах и бизнес курс. Знам какво правя — тя излезе от офиса и продължи по коридора, следвана от Лиз, зави зад ъгъла и пое надолу по стълбите. Прибра адресната картотека от бюрото на Лиз. — В договора ти пише, че всичко, което използваш за работата си тук, е собственост на „Сноу Хил“. Но можеш да си вземеш чантата.

Лиз беше готова да спори, но се появи Жоакин. Моли изчака да тръгнат, преди да напусне офиса и да затвори вратата. Когато се върна, тя отново позвъни на Диърдри.

— Искам да се смени бравата в офиса на Лиз. Ще кажеш ли на Жоакин вместо мен?

След това изправи гръб, пое си дълбоко дъх и погледна към Ерин.

— Каква... ъ-ъ-ъ... кучка.

Ерин се усмихваше.

— Моли, това беше страхотно! Браво на теб!

Моли издърпа шнолата, прибра косата си и отново сложи шнолата. И в същия миг куражът я напусна.

— Какво направих току-що? Нямам право да уволнявам.

— Разбира се, че имаш. Ти замествах майка си, докато е при Робин. Бизнесът е твой.

— Бизнесът е на мама — не се съгласи Моли, защото Лиз беше права за това. — Тя нае Лиз. Ще побеснее, като разбере.

Но Ерин продължаваше да се усмихва.

— Ти си копие на Катрин. Приличаш на нея. Звучиш като нея. Това е невероятно.

— Би трябвало да ѝ помагам.

— Помагаш ѝ. Достатъчно често идвам тук и знам как Лиз командори хората. И как те правят физиономии зад гърба ѝ.

— Но сега нямаме дизайнер.

— Сигурно лесно ще намериш нов. Защо не използваш Грег Дънкан междувременно? Непрекъснато говориш колко много прави за разсадника. Виж — продължи Ерин, — Лиз дойде тук, за да си създаде име. Тя използваше „Сноу Хил“. А Грег е лоялен.

— Но той няма връзките на Лиз Токи. Тя е права, наистина осигуряваше поръчки — призна Моли. — Но ме ядоса начинът, по който се опитва да се наложи. Мислеше си, че няма да забележа заради Робин. Възползва се от ситуацията.

— Точно затова майка ти ще те подкрепи.

— Мама нямаше да си изпусне нервите. Нито пък Робин. Тя умее да губи. Е, добре, това не е състезание. Но аз изгубих. Лиз просто е направила поръчка през главата ми.

— Пренебрегнала е политиката на компанията. Ти правиш поръчките. Освен това имаш право да си избухлива. Моментът е особен. Не се упреквай, Моли. Защо според теб Крис ти се нахвърли днес? Имаше нужда от отдушник. Ти също.

Моли се запита какво ли се е случило в болницата.

— Както и да е — продължи Ерин, — причината да дойда в офиса ти е, че току-що потърсиха баща ти от вестника. Знаеш ли нещо за статия върху декоративното зеле?

— В компютъра му е — Моли отиде с нея в офиса на Чарли и извади статията. — Как я искат — по факса или по електронната поща?

— По електронната поща. Аз ще се погрижа. Освен това отделът по продажбите в списание „Ню Хемпшър“ иска потвърждение за рекламите на „Сноу Хил“ в зимните си издания.

— Потвърди ги — каза Моли, довольна, че могат да свършат поне това. Те? Ерин. Моли винаги я беше харесвала, но никога не бе гледала на нея като на попълнение. Осъзнавайки колко е бъркала, тя прегърна снаха си. — Благодаря ти. Брат ми е голям късметлия.

Ерин изсумтя.

— Точно сега едва ли смята така. На твое място не бих го изтъквала. Ужасно е кисел.

— Заради неизвестността е — обясни Моли. Усмихвайки се тъжно на Ерин, тя се върна в офиса си. Истина беше. Чакането бе най-лошото. Като поглеждаше към часовника на всеки няколко минути, тя довърши най-належащите поръчки, после опита да се свърже с Чарли на мобилния му телефон, но той го беше изключил. Прегледа последните няколко броя на „Съвети за градината“, чудейки се какво да напише за януарската колонка, но не можеше да се съсредоточи.

Накрая отиде в оранжерията. По пътя я спираха служители на „Сноу Хил“, за да изразят загрижеността си за Робин, но сега ѝ беше по-лесно да разговаря с тях. „Това няма нищо общо с лицемерието на Лиз“ — помисли си на няколко пъти.

В оранжерията имаше доста клиенти, но Моли познаваше всяко кътче. Намери си място до една палма, където нямаше да я виждат, ако седи съвсем тихо.

Но тя можеше да наблюдава всичко. Една клиентка пълнеше ремаркетото със сенколюбиви растения, друга разглеждаше алеята с глоксиниите отсреща. С кадифените си цветове с розов оттенък те несъмнено хващаха окото. Но Моли все пак предпочиташе сенколюбивите растения. Макар да не предлагаха цветово разнообразие, те бяха по-трайни. Поне повечето сенколюбиви растения, и в този смисъл хората сериозно ги подценяваха. Тя се радваше, когато привличаха вниманието.

Ремаркетата затрополиха към касата и за момент алеите утихнаха. В далечината се чуваше само лекото съскане на пръскачките в двора с храстите, а още по-далече — шумът от багер, повдигащ увито в зебло дърво. В оранжерията обаче беше тихо.

Моли се наслаждаваше на подобни мигове. Не и Робин. Робин беше човек на действието. Нуждаеше се от движение.

Но Моли виждаше движението в растенията, докато слънцето се издигаше по небосвода. Виждаше движението в смяната на сезоните и

в жизнения цикъл на своите растения. Робин беше типичен жител на Нова Англия, който свързваше сезоните с форзициите и розите, есенните листа и снега. Промените, които Моли забелязваше, бяха много повече.

Не, Робин нямаше да си изпусне нервите с Лиз. Може би защото не обичаше „Сноу Хил“ толкова, колкото го обичаше Моли.

[1] Защо (исп.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Бяха изминали дванайсет часа от срещата с Моли, но Ник още не можеше да дойде на себе си. Знаеше от самото начало, че състоянието на Робин е сериозно. Неговият човек в полицията го беше осведомил. Но той бе очаквал нещо от рода на операция или медикаментозно лечение. Не го беше грижа дали Робин ще се откаже от бягането. Това можеше да заработи в негова полза. Ако тя спреше да се състезава, нямаше да пътува толкова, което би увеличило шансовете на един местен журналист.

Не че той възнамеряваше да остане такъв задълго. Нямаше да направи същата грешка като родителите си. Те бяха блестящи и съвършено неизвестни — Хенри Дюке, писател, Дениз Дюке, поетеса. Всеки път, когато Ник четеше творбите им, се чудеше как така светът не ги е подкрепил или забелязал. На Хенри му се бе наложило да работи в пътното управление, за да издържа семейството си, но никога не се беше оплаквал. Казваше, че черпи идеите си от срещите с местните хора. Ник не виждаше смисъл в идеи, които не водят доникъде.

Закле се да промени това, щом си създаде име.

Работата във вестника беше на една стъпка от издателската дейност, а в тази дейност беше важно кого познаваш. След време той щеше да публикува творбите на родителите си.

Въпросът не опираше до пари. По-големият му брат беше забогатял на Уолстрийт и след като се погрижи за семейството си, успя да осигури финансово и родителите си. Беше им купил апартамент недалеч от щатския колеж в Плимът, където Дениз преподаваше поезия, и бе внесъл достатъчно на тяхно име, за да живеят охолно от лихвите. Но Хенри не искаше да чуе за пенсиониране. Твърдеше, че се чувства млад и иска да е сред хората. Ник нямаше нищо против да го вижда навън сред хората, но като писател, който раздава автографи. Точно това щеше да се случи, ако зависеше от Ник.

Преди това обаче щеше да каже сбогом на Ню Хемпшър. Знаеше, че този момент ще дойде скоро. Щом поеме разследващия отдел, щеше да има достъп до по-влиятелни хора и пред него щяха да се отворят нови врати. Само от това се нуждаеше. Знаеше какви неща искат да чуят хората. Знаеше и как да напише материал — вече имаше признание на национално ниво за една поредица върху президентската кампания. Бъдещето изглеждаше обещаващо.

Робин трябваше да е част от него. Тя беше толкова популярна, че Ник се влюби в нея още преди да се запознаят. А след това? Бяха страхотна двойка. Фактът, че тя иска да стане състезател от световен мащаб, не го обезкуражи. Робин наближаваше най-високата точка в кариерата си. Щом се добереше до олимпийското злато, щеше да приключи със състезателната дейност. Беше домашарка по душа. Той се надяваше, че ако продължава да се върти около нея, ще постигне своето.

А сега това. Ник не знаеше доколко може да се вярва на Моли. Тя не беше особено надежден източник, сама го заяви. Приемаше нещата прекалено емоционално.

Той също в случая. Но освен това беше и професионалист. Знаеше как да се сдобие с информация. За целта трябваше да пообиколи наоколо.

Излезе от вцепенението, в което бе изпаднал през последните дванайсет часа, и се запъти навън. Главният редактор го забеляза и го повика по име от другия край на помещението.

— Къде отиваш?

— В болницата. Искам да разбера какво става с Робин Сноу.

— Ще произнасят присъдата на О'Нийл в два.

Ник не беше забравил. Благодарение на неговото проучване щатът най-после можеше да заведе дело за електорална измама. Ник им беше предоставил доказателствата.

— Ще бъда там — извика в движение и като докосна калъфчето на бедрото си, за да се увери, че телефонът му е там, излезе от редакцията.

Не видя колата на Моли на паркинга в болницата, което беше добре. Тя се намираше в деликатно положение. Той трябваше да получи информацията си от другаде.

Започвайки от кафенето, Ник се залепи за шефа на кардиологията, но човекът не се поддаде на обаянието му. Нито най-добрият невролог в болницата, макар че в миналото беше сътрудничил на Ник.

— Поверително е — промърмори той.

— Чух, че е изпаднала в състояние на мозъчна смърт — каза заговорнически Ник. — Но навярно преувеличават.

Лекарят му хвърли бърз поглед.

— Откъде го чу?

Ник огледа многозначително пълното с хора кафене. Формулата „разделяй и владей“ често вършеше работа. Щом един е проговорил, значи може да се разприказва и друг.

— Да го приема ли за вярно?

— Дори и да знаех, а в случая не е така — отвърна непоклатимият невролог, — не бих го потвърдил или отрекъл.

— Разбрах, че се обсъжда трансплантация — естествено, не беше така. Нуждаеше се само от едно изпуснато „не още“ за потвърждение.

Но лекарят му хвърли присмехулен поглед, махна с ръка и се отдалечи, оставяйки Ник да търси любимата си сестра информаторка. Петнайсет години по-възрастна от него, тя го бе обикнала, след като бе написал благоприятна статия за бизнеса на съпруга ѝ преди време.

Но сега сестрата твърдеше, че не знае нищо. И макар че Ник не спираше да задава въпроси, не успя да изкопчи нищо. Когато попита дали не би могла да получи информация, тя изрази съжаление.

Той реши, че всичко изглежда прекалено оптимистично, за да му повярва, и взе асансьора за интензивното отделение. Тъй като не можеше да влезе в самото отделение, отиде в чакалнята. Не видя никакви познати. Уверен, че това ще се промени, ако почака достатъчно, се отпусна на канапето. Мислеше си, че Моли сигурно греши — че Робин изобщо не е изпаднала в мозъчна смърт, просто е в безсъзнание — когато осъзна, че едно момиче и майка му, седнали на съседното канапе, говорят за Робин.

Опрял лакти на коленете, той попита нехайно:

— За Робин Сноу ли става въпрос?

Момичето кимна. Беше около тринайсетгодишно.

— Приятели на семейството ли сте? — обърна се Ник към майката.

— Не, но Робин беше причината Кейтлин да започне да тренира маратон.

— Дойде да говори в училище — обясни момичето. — А когато ѝ писах, ми отговори. Днес имам час при лекаря и мама ми позволи да изляза по-рано от часовете.

— Какви са новините около нея? — попита Ник майката.

— Казват само, че е в критично състояние. Вие знаете ли нещо повече?

— Не — отвърна той. Тъкмо когато си мислеше, че провалът му тук е наказание, задето използва Моли, видя в коридора Чарли Сноу. Без да каже дума, стана и тръгна към него. Настигна го при асансьора. Човекът беше потънал в мисли.

— Господин Сноу? — Чарли вдигна поглед. — Как е тя?

— О, Ник. Здравей.

— Толкова ли е зле, колкото казва Моли?

— Какво ти каза Моли?

— Че още е в безсъзнание — разбира се, Моли беше споделила повече, но Ник не намираше сили да го изрече. Освен това изпитваше угризения по отношение на Моли. Поставил я беше в деликатно положение.

— Така е — потвърди Чарли. — Остава да чакаме.

Ник имаше доста въпроси, но не зададе нито един.

Асансьорът дойде и преди да се усети, остана сам. Дълго време не помръдна, чудейки се какво му има. Би могъл да попита всеки за всичко; веднъж дори бе попитал една майка, която гледаше как подводничари претърсват реката за тялото на сина ѝ, как се чувства. Това беше начинът един репортер да се добере до отговорите. Деликатните репортери не получаваха нищо.

Той не беше деликатен, просто се чувстваше близък на семейство Сноу. По дяволите, та той беше почти един от тях. Поне така се виждаше.

Обезкуражен, взе следващия асансьор надолу и се върна в редакцията, за да проследи половин дузина дребни новини. Беше се надявал, че това ще го разсее, но не се получи. Продължаваше да

мисли за Робин. Последния път, когато я бе видял, тя вечеряше с приятели в местен ресторант и изглеждаше фантастично.

„Обади се на Моли — нареди си той. — Може да каже, че не е истина“. Но Моли имаше проблеми със сестра си и неговите въпроси само щяха да влошат нещата.

Би могъл да се върне в болницата и просто да се помотае там. Ако Моли го види и се заприказват, би могла да изпусне нещо, без да иска. Другата вероятност беше да попадне на мъжа, с когото тя бе разговаряла. Дейвид. Онзи, който му изглеждаше познат. Ник се чудеше дали той не знае нещо повече за състоянието на Робин.

Чудейки се какво да предприеме, той се облегна назад и притисна очите си с длани. Дейвид, който му изглеждаше познат. Дейвид.

Той отвори очи и прелисти разпечатките от последните новини. Прегледа куп снимки, но не спираше да мисли откъде би могъл да познава Дейвид. Отново се облегна назад. В неделя вечерта се беше отбил в местен бар, след като беше откарал Моли до вкъщи. Може да го е видял там.

Над предната преграда на кабинката му се появи една глава.

— Искаш ли да дойда с теб в съда?

Ник хвърли поглед на часовника си. Докато отговаряше на Адам Пикънс, фотографа, с когото предпочиташе да работи, очите му се плъзнаха по „стената на идолите“. Там беше окачил фотоси с Рупърт Мърдок, Бърнард Ридъл и Уилям Рандолф Хърст. Имаше снимки на Боб Удуърд и Карл Бърнстайн, но друга фотография привлече погледа му. Беше снимка на Оливър Харис, собственик на третата по големина вестникарска верига, на кабелна мрежа и няколко спортни отбора.

Дейвид му беше одрал кожата.

Ник забрави всичко друго и потърси Оливър Харис в „Гугъл“. Откри огромния брой материали за бизнеса му, попадна и на кратка информация за семейството на Харис. Човекът беше женен за Джоун и имаше четири деца, три, от които работеха в неговата корпорация. Най-младият от синовете му се казваше Дейвид.

Вероятно беше съвпадение. Дейвид бе едно от най-често срещаните имена. Но съществуваше и физическа прилика.

Той потърси Дейвид Харис в „Гугъл“, ала с това име се появиха много страници. За да ограничи търсенето, Ник написа: „син на

Оливър“. Секунди по-късно намери каквото искаше.

Облегна се доволно назад. Това, че синът на Оливър Харис преподаваше в града, си беше чист късмет. Човекът още не го знаеше, но скоро щеше да се срещне с най-добрия си приятел. Е, не толкова скоро. Нужен беше подход. Първо трябваше да обработи Моли.

Той се наведе отново, намери адреса на електронната ѝ поща, но под него видя и този на Робин. При мисълта за Робин стомахът му се сви. Затова ѝ написа писмо. Не беше дълго. Писмата, които ѝ изпращаше, винаги бяха кратки. Просто искаше да знае, че има причина да се възстанови.

Изпълнен с дълбока тъга, изпрати съобщението. После написа на Моли:

„След като се видяхме снощи, се опитах да спра съобщението за Робин, но броят вече беше даден за печат. Няма да кажа на никого онова, което сподели с мен, и няма да има друго съобщение, докато не ми дадеш зелена улица. Можеш да ми имаш доверие. Все още съм шокиран от случилото се с Робин, но на теб сигурно ти е още по-трудно. Кажи ми, ако мога да помогна с нещо.“

Дейвид Харис нямаше нужда да чете от учебника. Опрян на ръба на бюрото си, той се беше обърнал към своите осмокласници.

— „Преди осемдесет и седем години бащите основатели създадоха на този континент нова нация...“

Той продължи да рецитира, доволен от вниманието на учениците.

— Помислете върху тези думи — каза той и повтори някои изрази от речта, която винаги го караше да се вълнува. Завърши с кулминацията: *И сме твърдо решени, че тези жертви не са напразни.*

Историята на Гражданската война беше любимата му тема. Посетил бе местата на всички по-големи битки, знаеше, че със своите 620 000 жертви Гражданската война бе най-кървавата война в американската история и че в боевете са участвали 200 000 момчета

под шестнайсетгодишна възраст. Освен това знаеше, че Юлисис Грант е бил алкохолик, преди да застане начело на армията на Съюза, и че легендарният генерал Стоунуол Джаксън е умрял от раните, нанесени от собствените му войници. От всички подробности в Гражданската война тези му допадаха най-много. Те предлагаха уроци за превратностите в живота и за сладостта на изкуплението.

Дейвид се идентифицираше и с двамата. „Животът ти може да се промени неочаквано — обичаше да казва баща му. — Важното е в каква посока ще поемеш след това“. Оливър Харис се гордееше от направеното след подобни повратни моменти в живота си. Дългият му списък от успехи засенчваше малкото провали, които бе имал.

Дейвид нямаше списък, който да крие. Беше само на трийсет и една. В живота му всичко бе на показ.

Мислеше си за това, докато описваше създаването на Конфедералните американски щати и говореше за встъпването в длъжност на президента Линкълн и изстрелите във Форт Съмтър; но погледът му постоянно се връщаше към Алексис Акерман. С опъната назад тъмна коса и блузата с двуцветни ръкави тя изглеждаше по-слаба и бледа от обикновено.

Звънецът би прекалено рано. Той едва успя да даде темата за домашното, и беше удавен в шумоленето на раниците и трополенето на излизащите от стаята ученици. Обърнат към бюрото си, той внезапно чу изплашени викове.

Алексис лежеше на пода до чина си и стискаше стола. Той изтича бързо по пътеката между чиновете.

— Вървете си — обърна се към другите деца и коленичи до момичето.

— Не знам какво ми стана — рече тя немощно. — Просто краката ми отказаха.

— Вие ли ти се свят?

— Не. Не припаднах. Вече съм добре — макар и бледа, тя се надигна.

Той стана, за да ѝ направи място, но когато каза: „Ще те изпратя до кабинета на сестрата“, видя как очите ѝ се разшириха от уплаха.

— Не, добре съм. Наистина. Просто трябва да хапна нещо — събра си нещата.

Дейвид си помисли, че в стола тя ще си вземе само салата от маруля.

— Отслабнала си още повече, Алексис.

— Не, килограмите ми са същите.

— Същите? — недоверчиво попита той.

— Просто в тези дрехи изглеждам по-слаба — в гласа ѝ прозвучаха отбранителни нотки. Мина край него и щом стигна до вратата, се обърна назад с извинителна усмивка. — Наистина съм добре, господин Харис. Не знам какво ми стана — след тези думи изчезна в коридора.

Дейвид също имаше нужда да хапне. Но вместо да се отправи към стола, слезе по стъпалата на прогимназията и се запъти към сградата на администрацията отсреща. Кабинетът на директора се намираше на втория етаж. Шефът му разговаряше по телефона, когато Дейвид се качи, но вратата беше отворена. Махна на Дейвид да изчака.

Вече нямаше връщане назад. Ако вратата на кабинета не бе отворена и му се наложеше да чака, Дейвид би могъл да изгуби кураж. Не беше от смелчаците, а и обикновено намесата му само влошаваше нещата. Сентенцията на баща му за промените в живота си я биваше, но при Оливър всичко се свеждаше до бизнеса. Не се отнасяше за ситуации на живот и смърт, какъвто бе случаят на пътя за Норуич в понеделник вечер. Моли беше права — Дейвид не би могъл да съживи Робин. И въпреки това майка ѝ го беше обвинила.

Сега и тази история с Алексис. Родителите ѝ не бяха слепи.

Но родителите виждаха онова, което искаха да видят. Собственият му брат се беше пристрастил към обезболяващите на майка му, но семейството научи за това от учителя по математика, и то само защото човекът бе разпознал признаците. Набързо потулиха нещата. От този брат, вече четиридесет и две годишен, се очакваше да поеме издателския бизнес на баща им след неговото оттегляне. Джоун Харис бе много бдителна и грижовна майка и въпреки това не беше забелязала, че обезболяващите ѝ изчезват.

— Влизай, Дейвид — извика Уейн Акерман от бюрото си, но когато Дейвид понечи да затвори вратата, го спря: — Остави я. Климатикът не работи. По-добре да влиза въздух. Какво мога да направя за теб?

Уейн беше прям мъж със склонност към тъмни ризи и вратовръзки. Кабинетът му, облицован в тъмна ламперия, бе пълен със семейни снимки в шоколадовокафяви рамки. Уейн и жена му имаха пет деца; лицата им бяха навсякъде в кабинета, както и навсякъде в града. Но Уейн не беше само добър баща. Гордееше се, че познава всеки учител в своето училище, което всъщност не беше чак толкова голямо. Но той наистина умееше да поддържа контакт с подчинените си. Дейвид беше посещавал кабинета му нееднократно.

Сега за първи път идваше по свое желание. Решен да доведе нещата докрай, той седна и каза бързо:

— Безпокоя се за Алексис.

— Моята Алексис?

— Току-що ѝ прилоша в час. Не припадна, но едва се държи на крака. Искях да я отведа при сестрата, но ми отказа. Безпокоя се, доктор Акерман. Много е слаба.

— Тя е балерина — отвърна Уейн. — Балерините трябва да са слаби — изведнъж се оживи. — Виждал ли си я как танцува? Дали са ѝ самостоятелна роля.

— Не съм я виждал лично, но съм чувал, че е невероятна. Съжалявам. Балерините често страдат от хранителни разстройства.

Уейн махна пренебрежително с ръка.

— Ако имаше проблем, учителката и по балет щеше да ни каже.

— Дори ако прекалената слабост е част от изискванията? Говорих със специалист снощи...

— За дъщеря ми? — прекъсна го Уейн.

— Не, по принцип. Попитах за симптомите на анорексията. Алекс има много от тях.

— Говори за днес, Дейвид. Не ти ли мина през ума, че може да е грип?

— Не е грип.

— Сигурен ли си?

— Не — отстъпи Дейвид. — Но се безпокоя, доктор Акерман. Преподавам на Алексис втора година. И преди беше слаба, но през лятото е отслабнала ужасно. Гласът ѝ е отпаднал. Изолира се от съучениците си. Сяда сама в стола.

— Защото учи в почивката — обясни Уейн. — Така може да тренира през останалата част от деня. Тя е много упорита. Не виждам

нищо лошо в това, Дейвид. И грешиш, че Алексис няма приятелки. Нейните приятелки са балерини. Идват от целия щат да тренират в академията. Вижда се с тях всеки следобед — той се намръщи. — Другите учители говорят ли за това?

— Не знам. Не съм го обсъждал с тях.

— Добре. Не го прави. Здравето на дъщеря ми е моя грижа, не твоя — заяви Уейн и изведнъж доброто му настроение се изпари. — Не ми харесва, че един млад учител без деца смята, че познава собствената ми дъщеря. Отгледал съм пет деца и смятам, че съм се справил много добре. Децата ми не употребяват наркотици. Не шофират в пияно състояние. Синовете ми уважават жените, а дъщеря ми я очаква голямо бъдеще. Не искам да тръгнат слухове само защото един учител е решил, че е видял нещо обезпокоително.

Телефонът му иззвъня. Той сложи ръка на слушалката и погледна Дейвид подканящо.

Отпратен по този начин, Дейвид напусна кабинета, слезе по стълбите и се озова навън под ярките слънчеви лъчи, но не изпита удоволствие от прекрасния ден. Стоеше на тротоара с ръце на хълбоците, ядосан на себе си, че е повдигнал въпроса. Направил беше благороден жест... и какво постигна?

Баща му щеше да направи благороден жест и в резултат да прибави още един вестник към пресгрупата си. Братята му щяха да направят благороден жест и да си спечелят повишение. Дори майка му правеше благородни жестове, вярно, обикновено благотворителни, но също имаха ефект. Тя получаваше похвали за всичко, което върши.

Дейвид не искаше похвали. Мразеше да е под светлината на прожекторите. Но обичаше да преподава, особено в прогимназията, където децата бяха уязвими и объркани и един погрешен ход можеше да има сериозни последици. „Животът може да се промени неочаквано. Важно е в каква посока ще поемеш след това“. Дейвид го знаеше. Но когато се опитваше да направи нещо добро, в резултат се получаваше нещо лошо.

Ето го и идеалният пример за това. Уейн Акерман се появи зад гърба му и го подмина, без да каже дума. Докато гледаше как се отдалечава, Дейвид се зачуди дали Алексис ще получи помощ и ако това все пак стане, дали той ще е тук следващата година, за да може да го види.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Моли взе лаптопа си със себе си в болницата. Материалът на Ник продължаваше да отеква в постоянно пристигащите писма по електронната поща. Тя си помисли, че ако им отговори оттук, сякаш и Робин щеше да участва. Ако не друго, поне щеше да има с какво да се занимава.

Катрин седеше край леглото на Робин. Беше облегла лакти на кревата и притискаше ръката на Робин до гърлото си.

— Здравей — каза тихо Моли. Не попита дали има промяна. Нищо не беше по-различно, освен отпуснатия гръб на майка ѝ. Духът на Катрин започваше да отпада. — Още цветя? — попита Моли, за да я разсее, и зачете картичките.

— Вече не знам къде да ги слагам — измърмори Катрин.

— Искаш ли да поразчистя? Ще ги отнеса в детското отделение.

— Не още. Цветята ми действат добре. С тях нещата не изглеждат толкова странни.

— Така е — кимна Моли. — Идвам от разсадника. Наистина зареждат със спокойствие.

Катрин въздъхна дълбоко.

Моли си помисли, че изглежда по-бледа, и внезапно си представи как Катрин получава сърдечен пристъп.

— Добре ли си?

— Не. Тази несправедливост ме убива. Сякаш съм майка на осъден на смърт, само дето не знам какво толкова лошо е сторила Робин.

— Нищо лошо, мамо. Вдъхновяваше всички. Половината от хората в чакалнята са тук, за да ни подкрепят. Просто я обичат. Сами ще ти го кажат — опита се да я придума, но тя поклати кратко глава: „Не“. — Ами имейлите? — настоя Моли. — Ще се почувстваш по-добре, ако ги прочетеш.

— Несръчни опити за възхвала? — попита Катрин и вдигна към тавана безпомощен поглед.

— Просто ще се занимаваш с нещо, за да минава по-лесно времето — отвърна Моли. — Идвам от работата — когато Катрин се загледа втренчено в лицето на Робин, Моли се зае да ѝ разказва как вървят нещата в „Сноу Хил“. Не спомена Лиз.

Катрин не даваше признаци, че я чува. Затова Моли придърпа един стол, отвори лаптопа и влезе в пощата си. Бяха се получили още съобщения, въпреки краткото време, през което не я беше отваряла.

— Има имейл от Ан Куриър. Напи си спомняш? Тя беше...

— Твоята учителка в пети клас.

„Скъпа Моли, ужасно съжалявам за сестра ти. Тя е в молитвите ми.“

Моли написа кратък благодарствен отговор и продължи нататък.

— Има и от Теди Фрай. Робин ходеше с него в колежа.

— Моля те, не ми го чети.

— Живее в Юта. Как е разбрал?

— От твой приятел Ник.

Моли усети тежест в стомаха. Нейният приятел не се беше обадил. Нито да се извини за материала във вестника, нито да разбере как е тя. Един истински приятел би предложил помощта си. На Моли щеше да ѝ е приятно да каже на Катрин, че го е направил.

Разочарована, тя се върна към лаптопа и отговори на още няколко писма. Спря да чете на глас. Изглежда Катрин предпочиташе да слуша бръмченето на апаратите. Дори не говореше на Робин и Моли не знаеше дали това се дължи на умората ѝ, или на осъзнаването на реалността. Но продължителното ѝ мълчание ставаше все по-плашещо.

Затова Моли каза:

— Уволних Лиз.

Катрин не реагира.

— Чу ли?

Катрин я погледна и вдигна въпросително вежди.

— Уволних Лиз. На съвещанието в понеделник ѝ казах, че няма да работим с „Маскин“. Тя се е възползвала от ситуацията и на своя глава е направила поръчката.

— Наистина ли?

— Да. Не мога да работя с нея, мамо. Съжалявам. Знам, че е добра, но има и други случаи, в които ме е изнудвала с поръчки, а това вреди на „Сноу Хил“.

Катрин се обърна към Робин.

— Ще се обадя да ѝ се извиня, ако искаш.

— Не. Няма проблем.

— Грег Дънкан може да я замести, докато намерим човек. Всъщност бихме могли да оставим него. Артистичен е и е доказал лоялността си.

— Моли. Няма проблем.

— Знам, че моментът не е подходящ, но тъкмо затова е непростимо, че е пренебрегнала мнението ми. Кара ме да се чувствам като малко дете, което не е наясно с нещата — тя спря да говори. Майка ѝ не я слушаше. Моли почака малко, но накрая отново се върна към пощата си.

И тогава го видя — писмо от Ник. След като го прочете, изпита огромно облекчение.

— Опитал се е да спре материала, мамо.

— Кой?

— Ник. Вестникът вече е бил готов за печат, но той казва, че няма да допусне да излезе нищо повече, докато не му позволим. Видя ли, че не е толкова лош.

Катрин не беше убедена.

— О, Моли. Не знам. Щом е толкова добър, къде е тогава?

— Знае, че не го харесваш.

— Не е вярно, че не го харесвам. Просто се съмнявам в мотивите му. Прекалено амбициозен е.

— Да, защото неговите родители не са били такива и са платили висока цена. Тъкмо затова той си поставя високи цели.

Катрин повтори, сякаш не я беше чула:

— Прекалено амбициозен е. Ще те използва, докато има какво да му предложиш.

— Не ме използва. Двамата с Ник сме приятели много преди той да се запознае с Робин.

— И не е знаел коя е Робин преди това?

Моли не можеше да повярва, че обсъждат Ник точно сега, но не искаше да сложи край на спора. Гордееше се, че Ник я бе избрал за своя приятелка.

— Казваш, че той нарочно се е сприятелил с мен, за да се добере до нея. Но ако е така, защо все още ми е приятел?

— Като те харесва толкова, защо не сте гаджета?

— Защото така разсъждава твоето поколение, не моето. Ние имаме приятели и от двата пола.

— Може би. Но той те използва, за да е по-близо до Робин.

— Те скъсаха, мамо.

— Твоята сестра скъса с него — изтъкна Катрин. — Ако зависеше от него, още да са заедно. Любовта му към нея граничи с мания. Робин намираше това за задушаващо.

— Тя скъса с него заради Андрея Уелкър.

— Това само ускори нещата. Двамата имаха сериозен проблем и твоето приятелство с него не ѝ помагаше. Той няма да я забрави, докато продължава да се навърта около теб.

Чувствайки се достатъчно отвлечена от себе си, Моли реши да смени темата и извади бележката за сърцето на Робин от джоба си. Катрин се намръщи при вида на плика, отмести поглед и извади писмото. Лицето ѝ се промени, докато го четеше. Върна се в началото и го прочете отново, после още веднъж. Остави го и погледна Моли толкова смаяно, че тя се засрами.

— Намерих го в папките ѝ — каза виновно. — Беше пъхнато между сметките ѝ.

— Защо си ровила в папките ѝ?

— Нали трябва да се изнесем до другата седмица. Реших да прегледам папките, толкова са претъпкани... — тя отново се опита да смени темата. — Как ще успея до понеделник? Не мога да мисля за преместване сега.

Катрин сякаш не я чу. Продължаваше да се взира в писмото.

— Къде точно го намери?

— Пъхнато между сметките. Обадох се пак на Терънс Филд. Чул за Робин от други хора и знаеше, че не си измислям. Но въпреки това ми каза, че трябва да се изнесем.

— Хората във Флорида говорят?

— Всъщност той просто каза, че го е чул — поправи се бързо Моли. — Може да го е прочел в интернет. Или да се е обадил в болницата да провери дали е вярно.

Катрин я изгледа втренчено, после отново се върна към писмото.

— Имаше ли още нещо — изследвания или нещо друго?

— Не — отвърна Моли и понеже майка ѝ настоя, попита: — Значи татко има сърдечен проблем? — бе поставила Катрин натясно. Кого от двамата щеше да нарече лъжец — Чарли или Робин? Но това сякаш не вълнуваше Катрин.

Моли очакваше от нея да отрече. Тя само каза:

— Татко ти се грижи добре за здравето си.

— Тоест, има уголемено сърце, но нещата са под контрол? — внезапно Моли се изплаши. Не искаше да се случи нещо и на баща ѝ! Вчера той отрече. Защо криеше?

Един от апаратите започна да звъни. Сърцето на Моли подскочи, но Катрин остана спокойна.

— Вентилаторът. Често се случва. Сега ще дойдат.

Едва го беше изрекла, когато сестрата се появи. Нагласи апарата, провери Робин, поговори тихо с Катрин за минутка — „Не, няма промяна, всичко изглежда добре, тя се държи“ — и излезе.

Моли се умълча като Катрин. Чакането беше мъчително. Постоя още малко в стаята, после излезе в чакалнята. Взе асансьора до приземния етаж и прекара известно време в магазина за сувенири. Върна се в стаята и поседя с Чарли, докато Катрин беше в тоалетната, но не го попита за сърцето. Нямахше желание.

Вече беше три часът, после стана четири, след това — пет. Крис дойде от работа, ала не спомена за „Сноу Хил“, нито Катрин и Чарли го попитаха. Съзнанието им беше изпълнено с Робин.

Както и това на Моли. Тя отново отвори лаптопа си и този път влезе в пощата на Робин. Днес имаше по-малко съобщения от вчера; приятелите ѝ осъзнаваха, че тя не може да им отговори. Моли бързо огледа намаления списък. Веднага забеляза името на Ник.

„Здравей, мила, чувам неща, които не ми харесват. Къде остана твоята *воля за победа*? Чудесата не се случват сами — трябва да им *помогнем* да се случат. Сигурен съм,

че ще се пребориш. Не става въпрос само за твоя живот, а и за моя. Нали помниш плановете ни? Обичам те.

Дюке.“

С разтуптяно сърце Моли прочете текста отново. И отново. Искаше да мисли, че това е просто писмо от добър приятел, целящо да ободри Робин — само дето според Робин Ник не бе нито добър, нито приятел — и следователно „Нали помниш плановете ни?“ беше заблуда. А и това „Обичам те“ накрая. Мания, както я нарече Катрин?

Тя прегледа пощата на Робин от миналата седмица. Като не намери нищо от Ник, се върна още една седмица назад, после втора. И го откри.

„Здравей. Представи се страхотно на състезанието миналия уикенд. Ставаш все по-добра и по-добра. Наистина ми липсваш, скъпа. Помниш ли как си говорехме след всяко състезание? Сега водя тези разговори сам и не ми е забавно. Понякога говоря и със сестра ти, но след това се чувствам още по-зле. Тя не обича да говори за теб, така че какъв е смисълът? Още не мога да разбера какво се обърка между нас. Сигурна ли си, че не можем да оправим нещата?“

„Какъв е смисълът?“ Моли трябваше да затвори компютъра, преди да я е заболяло още повече, но някакво нездраве любопитство я накара да продължи. Скоро намери писмо, изпратено преди пет седмици.

„Помисли ли върху онова, което ти казах, скъпа? Знам, че семейството ти е проблем. Затова е по-добре да се преместим. Родителите ти ще ни идват на гости. Просто им е нужно време.“

И още едно, изпратено две седмици преди това.

„Не издържам без теб, Робин. Ето какво реших: няма нужда да чакам да направя кариера. Мога да я направя навсякъде. Просто ми кажи къде най-много искаш да живееш. Само ми кажи и заминаваме!“

Моли се почувства като глупачка. Майка ѝ беше права — Ник я използваше. Е, и какво толкова? Приятелите идваха и си отиваха. Но тя му беше повярвала. Повярвала бе в него. Гордееше се, че цени приятелството ѝ.

Не каза на никого какво е прочела, изобщо не го спомена. Отказа да яде, когато Крис донесе пица от близкия магазин. Излезе безшумно от стаята, щом неврологът дойде да направи второто ЕЕГ изследване. А когато Катрин се появи обляна в сълзи, Моли се разплака за Робин.

Сълзите на Катрин не продължиха дълго. Отново се беше разгневила — на невролога за резултатите от изследванията, на Чарли, че я бе заставил да ги направят, на Моли, че е създала хаос в „Сноу Хил“, на Крис, че стои безучастен. Нахвърли им се още щом се върнаха в стаята. Накрая млъкна изтощена.

Чарли я хвана за ръката.

— Да си вървим у дома, скъпа.

Но Катрин почувства внезапен, почти детински страх.

— Не мога да я оставя сама.

— Аз ще остана — предложи Моли.

— Ти не разбираш. Аз съм ѝ майка.

— А аз съм ѝ сестра. И също я обичам. Всичко ще е наред, мамо. Няма да позволя да ѝ се случи нищо.

Гласът ѝ звучеше убедително. А и Катрин вече беше твърде уморена, за да спори.

Моли изчака, докато с Робин останаха сами. После отпускна глава върху рамото на сестра си и заплака. Опита се да си представи живота без Робин, но се отказа. Вярно, че Робин беше егоцентрична и

засенчваше Моли във всичко. Но тя не отиваше никъде, без да донесе нещо, което бе точно за Моли.

„Въпросът не е в подаръка — обичаше да казва баба й. — Важно е вниманието“. Моли го разбра чак сега.

Постепенно сълзите й пресъхнаха. Припомни си волята, която проявяваше Робин, и си каза, че иска да прилича на нея.

После въздъхна отчаяно.

— О, Робин — произнесе тъжно. — Ти беше права. Как съм могла да се заблудя така за Ник.

Моли не беше видяла истината, защото не искаше да я види. А не защото бе глупава. Знаеше кой се обажда в мига, когато телефонът й иззвъня. Знаеше, че това е съдба, тъй като обикновено обхватът на телефона беше на границата, а сега чертичките бяха три. Знаеше, че сега е нейният шанс да възвърне самоуважението си.

— Здравей — постара се да звучи приятелски.

— Здравей. Получи ли имейла ми?

— Разбира се. Много мило от твоя страна.

— Къде си? Звучиш носово. Да не се разболяваш?

— Не се разболявам — беше от сълзите, но той нямаше защо да го знае. — Сигурно е от телефона.

— В болницата ли си?

— Да. С Робин.

— Може ли да дойда?

— Идеята не е добра.

— Защо? Разстроена си.

Моли искаше да изкрещи. Но се въздържа — на Робин щеше да й хареса как го поставя на място. Говорейки колкото заради сестра си, толкова и заради себе си, тя каза ясно:

— Всичко е заради Андрея Уелкър. Родителите ми не ти вярват.

— Обясних ти. Няма да пиша нищо друго, докато не ми кажете. Обещавам.

— О, Ник — отвърна Моли тъжно, — не става въпрос само за вестника. Те мислят, че ти ме използваш, за да се добереш до Робин.

— Това е абсурдно. С Робин скъсахме. Всичко свърши, Моли. Дватамата с теб бяхме приятели още преди това, знаеш го. Нека дойда в болницата и ще обясня на майка ти.

Моли би могла да се разплаче отново, ако не знаеше колко нагло я лъже. Тя не беше отмъстителен човек, но никога не се бе чувствала толкова наранена.

— Наистина, Ник. Идеята ти не е добра. Всъщност мисля, че има известно подобрение. Ако дойдеш и Робин те усети, може да се разстрои.

— Подобрение? Ти каза, че е изпаднала в състояние на мозъчна смърт. Какво имаш предвид под „подобрение“?

— Прави леки движения — отвърна Моли. Отмъстителна? По-скоро зла, но в момента не й пукаше. — Трудно е да се каже дали е неволно, или съзнателно. Започнах да й чета на глас — нали знаеш, писма от приятели, имейлите, които са й изпратили. Някои от тях наистина са много добри — например това, което й прочетох току-що — тя го помнеше наизуст: — „Къде остана твоята воля за победа? Чудесата не се случват сами — трябва да им помогнем да се случат. Сигурен съм, че ще се пребориш. Не става въпрос само за твоя живот, а и за моя. — Продължи: — Кое момиче не би се трогнало от подобно писмо?“

В последвалата тишина Моли направи физиономия и кимна на Робин. Получи си го. Изчака, чудейки се как Ник ще излезе от положението.

Най-сетне, със сконфузен смях, той каза:

— Добре, Моли. Хвана ме. Но грешиш. Не си ли помисли, че може да съм го написал нарочно, за да дам на Робин стимул да живее? Виж, тя беше влюбена в мен. Ако нещо такова би я събудило, защо да не я излъжа?

— Въпросът е кой лъже. Виж, Робин казва, че не те обича. Казвала го е от самото начало. Непрекъснато ми повтаряше, че ме използваш, но аз не й вярвах. А щях, ако ми беше показала този имейл. Тя ме е предпазвала, Ник. Не е искала да видя, че ти си й писал преди три седмици, обяснявайки й как разговорите с мен само влошават нещата, понеже не искам да говоря за нея. Тя не беше болна тогава, Ник. Не е имало нужда да я събуждаш. Ами любовното писъмце, което си й изпратил преди седем седмици, онова, в което казваш, че ще се преместите, където тя поиска? Не, Ник. Ако някой лъже, вече знам кой е.

Моли се канеше да каже нещо грубо, но размисли. Беше излязла с достойнство от положението.

— И едно последно нещо — продължи. — Казах всичко това пред Робин. Тя изглежда довольна.

Катрин не можеше да заспи, но когато Чарли ѝ предложи сънотворно, му отказа. Бягството от болката ѝ се струваше дезертьорство.

Издържа вкъщи до три сутринта и се върна в болницата. Моли спеше, но не върху походното легло. Качила се беше при сестра си — с гръб, опрян в рамката на леглото, и лице, сгушено в рамото на Робин.

Катрин седна безшумно на стола. Моли имаше нужда от утеха и Робин можеше да ѝ я даде. Катрин не можеше. Не ѝ достигаха сили.

Когато една сестра влезе да провери как е Робин, Моли се размърда. Погледна объркано сестрата, после Катрин. Надигна се бързо.

— Заспала съм, без да искам — обърна се към Катрин, но вместо нея отговори сестрата:

— Не ставайте — успокой я. — Сестра ви е добре.

„Сестра ви е добре“. Думите отекнаха в главата на Катрин. После чу Моли да казва:

— Не биваше да идваш толкова рано, мамо. Имаш нужда от сън — сега бе седнала с кръстосани крака, които опираха в коляното на Робин. Сестрата си беше отишла.

— Искам да съм тук — опита се да обясни Катрин. — Знам, че според тях мозъкът ѝ не работи — тя вдигна ръка, — и го приемам, Моли. Но съм ѝ майка. И това никога няма да се промени. Робин е моя дъщеря. Докато сърцето ѝ продължава да бие...

Моли се премести в края на леглото и слезе. Отпускатки се на пода до стола на Катрин, тя се облегна на крака ѝ. Катрин постави ръка на главата ѝ, но жестът не ѝ донесе утеха. Беше изпълнен с мъка. Като въпроса на Моли: „Какво ще стане сега?“ Или може би беше на самата Катрин?

Тя знаеше какво им предстои в близките часове. Тази сутрин щяха да се срещнат с лекуващия екип на Робин.

Отговорът, отнасящ се до по-далечното бъдеще, оставаше неясен.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Срещата се проведе в заседателната зала. Присъстваха шефът на интензивното отделение и неврологът, както и две от сестрите на Робин и една социална работничка. Неврологът седна в началото на масата. Отляво бяха колегите му, отдясно — четиримата членове на семейство Стоун.

Не може да се каже, че Катрин изпитваше враждебност към лекарите. Те се отнасяха с разбиране и се стараеха според силите си. Гласовете им бяха внимателни, погледите — съчувствени. Но тя знаеше, че няма да хареса онова, което щяха да ѝ кажат, и то ги превръщаше в нейни врагове.

Затова се скри зад мъката си, използвайки я като щит, и до ушите ѝ достигаха само отделни думи. Неврологът показва листовите с ЕЕГ и направи анализ. Шефът на интензивното отделение прибави резултатите от проведените от него емпирични изследвания. Сестрите описаха упоритите опити да предизвикат реакция от страна на Робин. Социалната работничка слушаше.

Макар и да се опитваше да се изолира, Катрин определено схвана заключенията от казаното. Нямаше надежда Робин да се възстанови. Липсваше мозъчна дейност и тя никога нямаше да реагира или да се събуди. Респираторът пълнеше дробовете ѝ с въздух и поддържаше работата на сърцето, което изпомпваше кръвта. Но без апарата тялото ѝ щеше да е мъртво.

Нямаше лечение за мозъчната смърт. Съгласно болничната политика Робин щеше да бъде прехвърлена в обикновена стая. Ако семейството ѝ пожелае, би могла да отиде в специализирано заведение. Ако ли не, болницата ще продължи да ѝ осигурява медицинско обслужване. Това беше повтаряно често и от всеки член на екипа. Можеха да поддържат Робин жива безкрайно.

Шефът на интензивното отделение обясни какво е нужно да се направи, за да се предотврати обезводняване или глад. Говореше за хирургическо вмъкване на тръба за хранене и подчерта, че тъй като

Робин не изпитва болка, няма да е необходима анестезия. После даде думата на социалната работничка за емоционалните проблеми при дългосрочната грижа, но накрая повдигна въпроса за възможността да се спре командното дишане.

Тук Катрин се заслуша по-внимателно и сърцето ѝ заби учестено. Всичко досега е било подготовка. Това беше целта на занятието.

Тя изчака, докато болничният екип излезе от стаята, после спря поглед последователно на Чарли, Моли и Крис.

— Отговорът е „не“ — каза на всички. — Няма да спираме командното дишане — когато никой не отвърна, тя погледна към Чарли. — Смятат, че Робин е само едно тяло, но тя ми е дете. Всичко се случва прекалено бързо. Не мога да го приема.

— Нуждаеш се от време — кимна Чарли.

Крис излезе от заседателната зала. Другите се върнаха при Робин, а той отиде да си вземе кафе от автомата в чакалнята, но го изхвърли, преди да го е преполовил. Ерин беше вкъщи с Клоуи. В момента му се искаше да е с жена си и дъщеря си.

Чакаше пред асансьора, когато социалната работничка го приближи. Имаше кръгло лице и гъста къдрава коса.

— Как е майка ви?

„Упорства“ — беше първата му мисъл, но повтори думите на Чарли:

— Нуждае се от време.

— Разбираемо е. Трудно се взима решение за прекратяването на живот. Ами вие? Какво е вашето мнение?

Очите му следяха просветващите цифри над асансьорната врата.

— Изследванията са ясни. Времето няма да ги промени.

— Няма да промени изследванията. Но може да промени чувствата на майка ви. Имате ли деца?

— Дъщеря.

— Значи можете да си представите какво изпитва майка ви?

— Всъщност не. Аз съм мъж. Различно е.

Асансьорът пристигна. Влязоха и пътуваха в мълчание, но в момента, в който Крис се канеше да кимне за довиждане, жената каза:

— Може ли да ви почерпя едно кафе? В задния двор има тихо местенце, където можем да поговорим.

Той вече беше пробвал с кафе. Не му помогна. Но не беше пробвал с разговор. Тази жена, изглежда, разбираше Катрин. Той се почуди дали би разбрала и него. В момента се нуждаеше от съюзник.

Няколко секунди по-късно двамата прекосиха задния двор. Слънцето грееше силно, но липите предлагаха прохладна сянка. Зад тях бяха хълмовете, после реката, а отвъд нея — друг щат. Крис обичаше красивите изгледи — преди двамата с Ерин често изкачваха местните върхове — но днес не му беше до това.

Социалната работничка избра една маса встрани от останалите.

— Близък ли сте със сестра си? — попита още щом седнаха.

Той кимна.

— Ние сме сплотено семейство.

— Но вие и Робин — бяхте ли близки двамата?

— Като деца — да. После интересите ни вече бяха различни. Но не може да си Сноу и да не участваш в живота на Робин. Нейното бягане е всичко.

— Не звучите като наранен човек.

— Че защо? Маратонът е вълнуващо нещо.

— Завиждали ли сте й за вниманието, което получава?

— Не. Аз съм от изпълнителния персонал — и бе доволен от това. При изпълнителния персонал напрежението беше по-малко. Той обичаше да отива на работа, да се прибира у дома, да вижда Ерин и бебето, да гледа мачовете на „Сокс“. Не се налагаше да взема решения като родителите си или да работи през уикендите като Моли. Ако беше искал да е от ръководния персонал, нямаше да стане счетоводител. Толкова по въпроса.

— Изпълнителният персонал е важен — отбеляза социалната работничка.

— Аз отговарям за сметките в „Сноу Хил“.

— Затова ли се съгласихте с резултатите от изследванията?

Крис сви рамене.

— Направиха няколко, нали? Вие не им ли вярвате?

— Вярвам им. Но и при тях е същото. Не представят цялата картина. Не вземат предвид чувствата на хората.

— Ако вярвате на изследванията, значи Робин няма чувства — изтъкна той.

— Но вашите родители имат.

Той обаче не беше съгласен с родителите си по този въпрос.

— Как може да я оставят да вегетира така? Това не е живот.

— Може би е единственото, което майка ви може да приеме в момента.

Той вдигна чашата си, после я остави, без да пие.

— Не засяга само нея. Като бягането на Робин е. Засяга всички ни.

— Това е различно. Става дума за процес — обясни меко жената.

Той се замисли над думите ѝ.

— И кога ще свърши?

— Когато майка ви приеме, че Робин си е отишла.

— Значи да седим и да чакаме седмици, месеци, години? — той си беше научил урока. Тери Шиаво^[1] е била поддържана жива петнайсет години. Не можеше да си представи родителите му да постъпят така с Робин.

— Казах ви, че е процес.

Крис се облегна назад в стола.

— Аз съм за даряването на органи, но мама не ще и да чуе.

— Трудно се взима подобно решение, когато сърцето на любимото ти същество продължава да бие.

— Тогава защо го споменаха на срещата?

— Защото е вариант. Когато хората не знаят какво да правят, това помага. Семействата на донора често смятат, че лошото би могло да се превърне в добро. Предполагам, че никой от вас не знае мнението на Робин по този въпрос?

Крис сви рамене.

— Поне аз не знам. Но аз съм мъж, дявол да го вземе!

— Вече го казахте — усмихна се социалната работничка. — Това оправдание ли е?

— За какво?

— Да не се намесвате. Мъжете също имат чувства. Не обичате ли жена си?

— Обичам я — мобилният телефон в джоба му иззвъня.

— А детето си?

Той кимна, докато изваждаше телефона. Погледна дисплея и се намръщи. Очакваше го, но не беше в настроение за това.

— Работата ме зове — обърна се извинително към социалната работничка и се нареди да прибере телефона, когато тя се изправи.

— Проведете си разговора — каза тя и бръкна в чантата си. — Това е начинът да помогнете на семейството си сега. Ето картичката ми. Може да ми се обадите по всяко време — жената си тръгна, преди той да успее да каже, че семейството му няма нужда от съвети. С нежелание отвори капачето на телефона.

— Защо се обаждаш на този номер?

— Защото не си на работа — отвърна Лиз Токи. — А и вече не съм добре дошла в „Сноу Хил“. Знаеш ли, че сестра ти ме уволни?

— Лиз, сега не е моментът.

— Да, но аз си оставам уволнена. Което означава безработна.

Обръщайки гръб на болницата, Крис се взря в панорамата пред себе си, но гледката не му донесе утеха. Отпусна глава.

— Имаш ли представа какво става тук?

— Да. Робин е на командно дишане и моментът е лош, но аз не съм виновна, че ме уволниха. Сестрата ти си изпусна нервите, направо превъртя заради някаква дреболия. Разчитах на това, че поне още една година ще остана в „Сноу Хил“. Нямам достатъчно средства да започна свой бизнес, а е трудно да си намериш нова работа, ако са те уволнили. Ще се отрази зле на кариерата ми.

— Кажи, че си напуснала.

— Не съм напуснала. Уволнена съм. Това не беше част от сделката, когато се съгласих да дойда.

— Каква сделка? — попита раздразнено Крис. — Просто те представих на майка си. Двете се разбрахте помежду си.

— О, я стига. И двамата знаем, че дойдох заради теб.

Той замълча изненадан.

— Не го знаех, Лиз.

— Моля? Ами обедите? Ами телефонните ни разговори?

— Бяха свързани с работата.

— Не се дръж като идиот, Крис.

Може и да бе такъв. Но не беше глупак.

— Всичко е било само в мислите ти. Аз съм женен.

— За една малка сладурана, която скоро ще ти омръзне. Мога да почакам. Но това с Моли е друго нещо. Говори с родителите си. Искam да ме върнат на работа.

— Лиз — произнесе той натъртено, — родителите ми са при сестра ми, която умира. Не мога да говоря с тях за това.

— Искаш ли да научат за нас?

— Нас? Няма нас. Бяхме заедно в колежа. Преди осем години.

— Имам снимки — заплаши тя.

— Стара история.

— Не. Тези снимки са нови. Имам една от партито на последната Коледа и една от павилиона на „Сноу Хил“ на панаира по озеленяване в Конкорд. Изглеждаме доста „близки“. Жена ти може и да се разтревожи, ако ги види в комбинация с онези отпреди осем години. Майка ти също. Не си й казвал за нас, нали?

Не. Той беше мъж — и това не бе извинение. Мъжете не се обаждат на майките си всеки път, щом спят с жена, особено когато майката е праволинейна, а въпросната жена е с десет години по-възрастна. Катрин никога не би могла да разбере какво го е привлякло в Лиз. Дори Крис не беше наясно навремето.

— Това изнудване ли е? — попита той.

— Няма да се стигне дотам. Знам, че ще постъпиш правилно.

Моли беше с родителите си в стаята на Робин, но почти не разговаряха. Сестрите влизаха и излизаха. Отби се и специалистът, който поддържаше респиратора. Чарли попълни формулярите, отнасящи се до продължаването на грижите за Робин. Катрин седеше мълчаливо, стиснала здраво ръката на Робин. Робин, която лежеше като бледа, красива имитация на живота. Ако можеше да избира, Моли би предпочела да е в разсадника или при баба си. И двете места й носеха успокоение, но беше егоистично да иска това. За Катрин нямаше утеха. И никаква — за Робин.

Когато Чарли предложи да обядват, тя тръгна с радост. Така щеше да прави нещо, а и отчаяно й се говореше. Седнаха на една маса в закусвалнята. Чарли — с малка порция пиле на грил, Моли — с чийзбургер.

Тя се втренчи за миг в чийзбургера, после се облегна назад и каза:

— Робин щеше да седи тук и да яде същото като теб. И щеше да ми обяснява колко мазнини има в един хамбургер. Много ги обичам. Дали да ям този сега?

— Гладна ли си? — попита я баща ѝ с непоклатима логика.

Тя си мислеше, че е така, но нещо в бургера я отблъскваше. Може би големината, макар че не беше от най-големите. Не беше и миризмата, нея наистина си я биваше. Нито това, че яде мазна храна. Осъзна, че проблемът е в чувството ѝ за вина. Робин не можеше да изпитва удоволствие като нея. Дори да пъхнеха тръба право в стомаха ѝ, пак нямаше да може да се наслаждава на храната.

Но Моли беше гладна. Стана от масата и се върна с вилница и нож. Свали горната половина на питката и нарязва бургера на парченца. Така беше по-добре.

— Ако се безпокоиш за фигурата си — обади се Чарли, докато хапваше от пилешкото, — по-добре недей. Хрумвало ли ти е, че Робин може да ти е завиждала?

— На мен? — удиви се Моли.

— Винаги си можела да ядеш каквото искаш, без да пълнееш. За такова нещо другите жени могат да те намразят.

— Робин никога не пълнееше.

— Защото тичаше. А когато не се тъпчеше с въглехидрати преди състезание, ядеше салати — той огледа бургера. — Холестеролът е друга история, но на теб ти е още рано да се тревожиш за това.

— И Робин си е мислела така.

— Нейният проблем не е в холестерола, а в огромното натоварване. Това би изтощило и най-здравото сърце.

— А това означава ли, че и ти имаш болно сърце? — попита Моли. — Но понеже не тренираш като нея, никога не си имал проблем?

— Сърцето ми е наред.

— Защо ядеш салати тогава? — тя никога не се беше замисляла върху това. Сега се запита дали причината не е сърцето на баща ѝ.

— Обичам салати.

— И това е всичко? — когато той я изгледа учудено, тя обясни: — Робин е споделила с лекарката си, че баща ѝ има уголемено сърце.

Намерих едно писмо. Пишеше го черно на бяло. Защо ще го казва, ако не е вярно?

Чарли се намръщи. Поклати леко глава, вдигна чашата с безалкохолно, но известно време гледаше сламката втрещено, преди да отпие.

— Там е проблемът — въздъхна тъжно Моли. — Просто не знаем. Робин не може да ни обясни. Нито да ни каже какво иска — тя хапна малко от бургера, после остави вилицата. — Какво да правим, татко? Как едно семейство може да реши нещо подобно? Как може изобщо да мисли за това? Мама е права. Не можеш просто да слушаш как лекарите казват, че в онази стая лежи само тяло, бездушна черупка.

— Без интелект — поправи я Чарли. Той също беше престанал да яде.

— Вярваш ли в това?

— Вярвам на лекарите, че мозъкът ѝ не функционира.

— А вярваш ли, че няма никакъв шанс да се възстанови?

В началото той беше говорил за чудо. Сега каза тихо:

— Вярвам, че са прави.

— Значи горе лежи само едно тяло?

— Сърцето още бие — изтъкна Чарли.

— А ще бие ли, ако изключат апаратите? — тя видя отговора, изписан върху лицето му, и почти разбра защо Катрин е толкова упорита. Не се държеше за надеждата, а за последните остатъци от живота на детето си.

— Ами душата ѝ? — попита Моли.

— Тя е на небето.

— Вече? — той кимна. — Не е ли още тук? Как можем да я усетим, татко? Как да разберем, щом Робин не ни дава никакъв знак?

Чарли хвана ръката ѝ.

— Робин е на добро място. Сега трябва да направим онова, което е добро за нас.

— Знаем какво иска мама — отвърна Моли, спомняйки си как Катрин държеше ръката на Робин. — Ами ти?

— Каквото иска майка ти.

Моли очакваше подобен отговор, но не това искаше да чуе.

— Съгласен ли си с нея?

— Няма значение. Искам каквото иска тя.

— Крис иска да изключим апаратите.

— А ти?

— Каквото иска Робин.

Той се усмихна тъжно.

— Само ако знаехме...

Това я накара да се замисли.

— Дали Робин би искала да лежи така месеци наред? Тя обича да е център на вниманието, но сега не може да спечели, а мрази да губи. Помниш ли Вирджиния Бийч? Тя беше най-вероятният победител, докато организаторите не включиха трима по-добри състезатели седмица преди състезанието. Робин предпочете да се оттегли, вместо да загуби.

— Това беше тактическо решение — обясни Чарли. — В онзи момент тя се нуждаеше от победа.

Моли беше наясно.

— Но ако сравним тогавашното положение със сегашното?

— Не може да става дума за сравнение. Сега трябва да избираме между живота и смъртта. В това няма нищо тактическо.

— Може би не, но Робин притежава гордост. Говорим за жена, която плаща двеста долара за подстригване преди всяко голямо състезание.

— Прави го за късмет.

— Прави го, за да изглежда добре — настоя Моли. — И аз щях да го правя, ако имах коса като нейната и съвършено оформен скалп.

— Какво му е на твоя?

— Не знам, не мога да го видя през цялата тази коса. Искях да кажа друго. Робин държи да изглежда добре. Щеше ли да иска хората да я виждат в това състояние?

— Само ние сме, скъпа — каза той тихо. — Това значи ли, че искаш да спрем апаратите?

— Искам каквото иска тя.

Чарли отмести поглед от нея. Тя се обърна и видя Ник. Не само че не го беше забелязала, ами се смая, че той има куража да се появи след телефонния им разговор предната вечер. Усети как я изпълва гняв.

Той изглеждаше притеснен. Това ѝ донесе известно удовлетворение. Всъщност беше ужасно блед. Когато ѝ хвърли смутен поглед, тя се приготви за отпор. Но Ник се обърна към Чарли:

— Господин Сноу? Съжалявам... искам да знаете колко съжалявам за Робин. Никой не го очакваше. Дано статията ми не е влошила нещата. Ще се постарая да няма други. Знам, че мълчанието в момента е важно, но ако има нещо, което мога да направя, нещо, с което мога да помогна, само кажете.

Моли се зачуди какво ли е намислил.

— Благодаря за предложението — отвърна любезно Чарли. И защо не? Той не знаеше каква змия е Ник.

— Бих искал да я видя... да си поговоря с нея — продължи Ник. — Възможно ли е?

— Не — отвърна рязко Моли, преди Чарли да успее да отговори. Малко по-спокойно, продължи: — Не е възможно.

— Не заради вестника. Заради мен.

Моли се усмихна.

— Не е възможно.

Ник отново се примоли на Чарли:

— Двамата имахме връзка. Не мога да го обясня.

Чарли изглеждаше объркан.

— В момента родителите ми преживяват кошмар — каза Моли. — Така не им помагаш.

Ник я погледна умоляващо, преди да си тръгне.

— Какво беше това? — попита Чарли.

Моли каза убедено:

— Може да не знам дали Робин иска да прекара години на командно дишане, но знам, че не иска този мъж тук — при тези думи стана, взе таблата си и се отправи към контейнера за смет.

Крис така и не се прибра у дома. След едночасово безцелно шофиране из града накрая отново се озова пред болницата и отиде да потърси Моли. Намери я в чакалнята и я дръпна в един ъгъл.

— Имаме проблем — каза с нисък глас. — Лиз заплашва, че няма да остави нещата така. Какво се е случило? Уволнението й окончателно ли е?

Моли изглеждаше ядосана, което бе лош знак.

— Да — отвърна. — Да не ти се е обадила да се оплаква?

— Останала е без работа и е притеснена — обясни той, опитвайки се да звучи нормално. — Има ли някаква възможност да се върне?

— Абсолютно никаква.

— Мама съгласна ли е?

— Ще се съгласи. Ако Лиз се върне, аз се махам. Мама едва ли ще го иска.

Крис се почувства притиснат. Сестра му го поставяше в доста неприятно положение.

— Влагаш лично отношение. Така не се ръководи бизнес.

— Това е семеен бизнес. Можем да го управляваме както намерим за добре. С какво ни заплашва?

Той се намръщи и отмести поглед.

— О, с глупости, но има голяма уста.

— Затова я уволних.

— Трябваше първо да говориш с мен. Двамата с нея се познаваме отдавна, чувствам се отговорен. Аз я запознах с майка ми.

— И мама я хареса. И двете я харесахме. Сигурно го е усетила, защото стана невъзможна. Държи се като примадона. Вижте ме коя съм! Никой няма да рони сълзи за нея.

— Може би трябва да ѝ предложим обезщетение — измърмори той.

— Може би трябва да я заплашим със съд — възрази Моли. — Онова, което е сторила, е на крачка от измамата.

— Преувеличаваш.

— Тя се възползва от семейната трагедия, Крис. Какво по-лошо от това?

— Добре — отстъпи той. — Избрала е лош момент.

— И продължава да го прави. Обажда ти се да се оплаква за пари, когато трябва да вземем решение за живота на Робин.

— Това трябва да го реши мама, не аз.

— Но ти си част от семейството. Как може Лиз да очаква точно сега да се занимаваш с нейните глупости?

— За нея това не са глупости — изтъкна Крис. Да, той беше част от семейството. Социалната работничка беше права. Почувства остра болка при мисълта за Робин. Това беше друга причина да иска да уреди

нещата. Търсейки компромис, каза: — Ами ако оставим Лиз да работи в „Сноу Хил“ само докато си намери друга работа?

— Ако го направим, тя ще използва времето да препише адресната картотека, да открадне клиентите ни и да ни злепостави пред всеки, който има желание да я изслуша. Права ли съм?

Права беше, за жалост. Лиз не бе лесна, когато се чувстваше засегната. Това беше една от причините Крис да скъса с нея. И да не се обръща назад.

Проблемът бе какво да прави сега.

[1] Американка с тежко мозъчно увреждане след прекаран инсулт. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минути след началото на часа в четвъртък Дейвид вече бе разбрал, че нещо безпокои Алексис Акерман. Тя избягваше да го гледа. Когато се опита да я включи в дискусията, сви рамене и впери поглед в учебника си. Би могъл да е по-настойчив: „Прочете ли текста, който ви дадох за домашно? Не искаш ли да споделиш мнението си?“, но Алексис изглеждаше прекалено уязвима. Не искаше да я насилва, още повече, че се чувстваше виновен.

Звънецът избръмча, но тя не помръдна. Когато стаята се опразни, той дойде до чина й.

— Добре ли си?

— Какво сте казали на баща ми? — сърдито попита момичето.

Нямаше смисъл да отрича.

— Казах, че се безпокоя за теб.

— Нарекохте ли ме анорексичка?

— Не. Но му казах, че ти прилоша.

Тя замълча, после рече:

— Не ми прилоша. Просто краката ми не ме държаха. Не биваше да говорите с него, господин Харис. Скара ми се.

„Защото си проявила слабост? — искаше да попита Дейвид. — Защото имаш проблем?“ Боже, колко добре я разбираше! Самият той бе израснал в семейство, за което успехите бяха най-важното нещо. Сърцето му се късаше за Алексис.

— Съжалявам — рече накрая. — Но се безпокоя за теб.

— Нищо ми няма — настоя тя, докато събираше учебниците си. — Храня се добре. Повече от достатъчно. И не съм по-слаба от останалите. Просто не знаете какво е да си балерина.

— Вероятно — отвърна той, правейки й път. Алексис тръгна към вратата и успя да измине цялото разстояние, преди да се свлече на пода. Щом той се озова до нея, тя отвори очи. Беше вдигнала главата си, но отново я отпусна.

— Чувствам се странно — прошепна тя.

Дейвид избута учебниците ѝ настрани. Вдигна ръка, за да ѝ попречи да се движи, и посегна към телефона на стената. Едва бе приключил с обаждането, когато тя направи нов опит да стане. Закрепи се на лакът, преди да падне отново.

— Добре съм, добре съм — шепнеше тя.

Изплашен, Дейвид седна на петите си. Искаше да я успокои, като я хване за ръка, но не беше позволено. Сексуален тормоз. Мразеше това. Ами нормалната човешка топлина?

Той заговори успокояващо:

— Сестрата ще дойде всеки момент.

— О, не! — възкликна момичето. — Не сестрата! Тя ще съобщи на баща ми — когато направи опит да се изтърколи, Дейвид все пак я улови за рамото. Не можеше да ѝ позволи да се изправи. — Вие не разбирате — очите ѝ бяха тъмни и тъжни. — Аз съм добра балерина. Нищо ми няма. Може би просто съм прекалила на тренировките вчера. Или е от училището. Изморявам се.

— Само ще те прегледат — увери я той.

— Ще загубя ценно време. Не мога да отсъствам от репетициите.

— Тук съм, Алексис — каза сестрата, която се наведе над нея, поемайки нещата в свои ръце.

Но щом Дейвид се изправи, момичето изпадна в паника.

— Не си тръгвайте, господин Харис — проплака умолително. — Вие може да им обясните. Да им кажете, че бях добре в часа. Нали? После ми стана нещо. Може би грип? — обърна се към сестрата, но жената беше заета да мери пулса ѝ.

— Слаб — установи обезпокоено. — Отиваш в болницата.

— Не-е-е...

— Баща ти е в Конкорд, а майка ти е в съда. Оставих им съобщения. Един от тях ще дойде в „Дикенсън-Мей“ — тя погледна към Дейвид, когато екипът на Бърза помощ пристигна, и измърмори едва чуто:

— Работата е сериозна.

Дейвид се качи в линейката. И без това предстоеше обедна почивка, а той нямаше други ангажменти следобед, освен извънкласните занимания, в които спокойно можеха да го заместят. Не че гореше от желание да се сблъска с Уейн Акерман в болницата, ала когато сестрата понечи да се качи, Алексис посочи към Дейвид:

— Вие. Моля ви — той можеше да измисли някакво извинение, но го спря мисълта за Робин Сноу. Още съжаляваше, че не я бе последвал в линейката. Ако беше показала някаква мозъчна дейност по време на пътуването, той щеше да разбере. Да, въпрос на нормално човешко отношение.

Тъй като от двете страни на момичето се беше настанил медицинският екип, Дейвид седна в краката ѝ. Усмиваше ѝ се ободряващо, когато поглеждаше към него, макар че през повечето време очите ѝ бяха притворени. В един момент усети, че телефонът му вибрира, извади го, погледна дисплея и отново го прибра. Не познаваше човек на име Никълъс Дюке. Мъжът вече го беше търсил веднъж, без да остави съобщение.

Когато линейката пристигна в „Дикенсън-Мей“, Дейвид слезе пръв, но видя, че Алексис го търси с поглед, отворила широко изплашените си по детски очи, затова закрачи редом с носилката, докато я вкарваха вътре. Попълни документите вместо родителите ѝ, тъй като нито един от двамата не се беше появил, и обясни на лекаря какво се бе случило вчера и днес.

После седна в чакалнята. Имаше само още двама пациенти; в „Дикенсън-Мей“ бяха известни с експедитивността си. Макар и облекчен, че Алексис ще получи помощ, Дейвид се опасяваше, че може да се е престарал. Щеше да си има проблеми, ако се окажеше само грип. Уейн Акерман нямаше да е доволен.

Лекарят излезе от кабинката на Алексис и тръгна към него.

— Родителите още ли ги няма?

— Не. Как е тя?

Очите на лекаря говореха повече от думите.

— Били сте прав да се тревожите. Има нужда от хоспитализация.

— Как ще я лекувате?

— Ще я храним интравенозно, докато направим още изследвания. Ако родителите предпочитат частна клиника...

— Алексис Акерман? — разнесе се висок глас.

Майката на Алексис носеше елегантен костюм и излъчваше авторитет. Дейвид я беше срещал по време на многобройните училищни прояви, последния път на родителската среща в понеделник вечерта. Седяла бе в неговата класна стая и го бе слушала да говори в

продължение на десет минути. Въпреки това не даде признаци, че го е познала, когато лекарят ѝ направи знак да се приближи.

Той се отдръпна и излезе навън. Огледа паркинга, да види дали бащата на Алексис е дошъл — директорът караше тъмносиньо BMW с подвижен покрив — когато забеляза Моли Сноу. Тъкмо си тръгваше от болницата.

Дейвид усети приятна топлина. Харесваше Моли. Дори в най-мрачните моменти тя излъчваше някакъв оптимизъм.

Но точно сега изглеждаше потисната. „И как няма да е — прошепна едно гласче в него. — Преживява трагедия, а ти ѝ напомняш най-лошото“. Все пак забърза към нея.

— Моли? — извика, щом я приближи достатъчно.

Тя вдигна поглед и го позна.

— Здравей, Дейвид.

— Как е Робин?

Тя сви рамене.

— В интензивното не могат да помогнат повече. Преместиха я в редовна стая. Жива е благодарение на респиратора.

Лош ден отвсякъде. Той се бе надявал на чудо.

— Съжалявам.

— И аз. Родителите ми са изправени пред ужасно решение. Всъщност всички сме изправени. Но майка ми има последната дума.

Дейвид се почувства отчасти отговорен.

— Може би щеше да е по-добре, ако не я бях открил.

Моли се прокашля.

— Това е едно от нещата, които майка ми каза през последните няколко часа. Депресирана е.

— Има право.

— Но в интензивното има и други пациенти в тежко състояние. Някои ще останат инвалиди за цял живот. За Робин подобно нещо би било равносилно на смърт. Може би е благословия — макар че майка ми не иска и да чуе. Всъщност не иска да чуе каквото и да било.

На паркинга се разнесе издайническо ръмжение на двигател — беше кабриото на Уейн Акерман. Мъжът излезе бързо от колата и се запъти към отделението за спешна помощ. Разпозна ясно Дейвид, щом очите му се спряха на него, но не го поздрави.

Моли гледаше как влиза в болницата.

— Познаваш ли го?

— Това е шефът ми — отвърна Дейвид.

Тя ахна.

— Онзи, чиято дъщеря има проблем?

— Аха — той ѝ разказа какво се е случило.

— Правилно си постъпил — одобри Моли. — Ако някой ни беше казал за състоянието на Робин, преди това да се случи, сега тя можеше да е добре. Наистина ли Акерман те е посъветвал да не се бъркаш?

— Индиректно. Но не съжалявам за днес. Съдейки от онова, което ми обясни мой приятел лекар във вторник вечерта, тя показва признаци на недोхранване, а това е срам за родителите ѝ. Разбира се, може да си загубя работата. Всеки път, щом доктор Акерман ме погледне, ще вижда човека, който е бил прав за детето му, за разлика от него. Интересно ми е какво ще направят двамата с жена му. Предполагам, че набързо ще изпратят Алексис в частна клиника в Масачузетс и ще кажат на хората, че взима уроци по балет в Сейнт Питърсбърг — той изсумтя. — В моя час. И двата пъти. Защо при мен?

— Защото момичето ти има доверие.

— О, не. Тя мисли, че съм я предал, като съм казал на баща ѝ — но въпреки това пожела да се кача в линейката. Това беше нещо.

— Постъпил си правилно — увери го Моли.

И това беше нещо. Изведнъж Дейвид се притесни. В момента Моли преживяваше голяма трагедия.

— Ти беше тръгнала нанякъде — той отстъпи назад. — А аз те задържам.

Тя се усмихна тъжно — често го правеше, осъзна Дейвид и предположи, че е от хората, които обичат да се усмихват, просто сега беше тъжна.

— Прибирам се вкъщи — обясни. — Трябва да си събирам багажа. Във вторник се местя — очите ѝ се насълзиха. — Ние се местим. Живея под наем със сестра си. Трябва да се изнесем, преди да дойдат майсторите. Връщаме се при родителите си, докато намерим друго подходящо място — отново тази тъжна усмивка. — Каква ирония. Прибираме се у дома. Робин — завинаги — гласът ѝ се пречупи. Притисна ръка към устата си и наведе очи.

Той я докосна по рамото.

— Съжалявам.

Тя кимна и подсмръкна.

Той нямаше кърпичка. Но имаше силни ръце.

— Искаш ли да ти помогна с багажа?

Тя докосна носа си с опакото на дланта. Дейвид тъкмо си мислеше, че сигурно няма кърпичка, което я правеше необикновена жена, когато тя го погледна с внезапен гняв.

— Не е от съжаление, нали? — попита рязко. — От години се грижа за Робин и мога да се справя и сама. Ако изпитваш вина заради нея, нямам нужда от помощта ти. Не ми е за пръв път мъжете да правят разни неща за мен заради чувствата си към нея.

— По-полека — Дейвид вдигна отбранително ръце. — Не изпитвам чувства към нея. Дори не я познавам.

Гневът ѝ я напусна също толкова внезапно, колкото се беше появил.

— Така е. Прав си.

— Ще се радвам, ако ми позволиш да ти помогна с багажа. Напоследък се чувствам безполезен.

— Нямах ли часове?

— Свърших за днес. Къде живееш?

Тя замълча.

— Сигурен ли си?

— Напълно — отвърна той.

Явно бе прозвучал достатъчно уверено, защото тя каза „Аз ще вода“ и тръгна към колата си.

Моли изпита същото приятно чувство, каквото я изпълваше винаги, когато се прибираше в къщата, но съзнанието, че ѝ остават само четири нощи, сега придаваше на удоволствието ѝ горчив привкус. Това беше една от причините да приеме предложението на Дейвид. Присъствието му щеше да я отклони от мисълта за това място, в което беше влюбена. А също и нуждата от дисциплина. Щом Дейвид беше тук да помага, тя не би могла да отлага повече.

— Наистина е чудесна къща — каза тя с извинителен тон, докато отключваше вратата. — Знам, че не изглежда кой знае колко добре с всички тези кашони, но всъщност е много уютна. Опитах се да намеря друго подобно място, но без успех — Моли остави ключовете и

пощата и разтвори няколко прозореца. — Баба ми винаги казваше, че нищо не е случайно. Може би причината да не намеря друго място е това, което се случи на Робин. Сега вещите ѝ бездруго трябва да отидат у дома — тя вдигна глава и се послуша. — Имам котка. Не я чувам.

— Как се казва?

— Още си няма име. Тук е отскоро — тя му хвърли виновен поглед. — От понеделник. Занимавах се с нея, докато Робин е гаснела в спешното.

— Щеше ли да се промени нещо, ако беше стигнала в болницата по-рано?

— Не. И все пак...

— Може би не трябва да мислиш за това — предложи той. — Както и аз не трябва да мисля, че ако бях тичал по-бързо, щях да стигна до нея по-скоро и да я спася.

— Ти си я спасил — изтъкна Моли.

— Какъв смисъл има?

Е, нищо не беше случайно. Не можеше да е.

— Ще разберем по-късно — отвърна тя и се запъти към кухнята. — Тази котка може да се окаже поредното потвърждение на теорията на Нана за съдбата. Робин не си падаше много по котки. За съжаление майка ми също не си пада и аз трябва да взема котката със себе си... освен ако ти не я искаш? — попита тя с надежда в гласа. Дейвид беше добър човек. Тя го бе усетила още в началото. — Имаш ли домашни любимци?

Той поклати глава.

— В договора за апартамента ми не се разрешават питомци. Но съм израснал с кучета.

— Къде? — попита Моли, докато отваряше хладилника.

— Вашингтон.

— Робин има добри спомени от Вашингтон. Обожава Маратона на морските войски. Изкарвахме си страхотно. Искаш ли нещо разхладително? Имам обикновена вода, плодова вода и безалкохолно. — Не му предложи шоколадово блокче „Скуби Ду“. Стори ѝ се много детско.

— Безалкохолно, благодаря — отвърна той.

Тя извади две диетични коли.

— Говоря за града Вашингтон. Ти оттам ли си, или от щата?

— От града. Всички други от семейството ми още са там. Аз съм черната овца.

— Значи ставаме двама. И защо така? Защото те са в издателския бизнес, а ти преподаваш?

— Не е само това. Те са вестникари. Аз не съм.

— И по-добре — заяви тя, мислейки за Ник, после осъзна как е прозвучало. — О, боже. Съжалявам. Не исках да кажа, че бизнесът им е лош.

Той отвори капачката на безалкохолното.

— Донякъде е така. Прекалено амбициозни са. За тях е много важно да са номер едно. Не и за мен. А ти защо каза, че си черната овца? Нали си в семейния бизнес?

— Поливам цветя. Почиствам ги от изсъхналите листа. Сменям им пръстта. Не мога да бъда пиар като баща ми или да водя сметките като брат ми. А Робин е лидер, като майка ми — тя отново усети тежест в гърдите. — Беше. И това ме кара да се чувствам по същия начин. Майка ми иска тя да остане на командно дишане, брат ми иска да изключат апаратурата, баща ми иска каквото иска майка ми. А аз... аз просто искам каквото иска Робин. — Но как да разбере какво е то? Беше като улица без изход. За да се откъсне от мрачните си мисли, предложи: — Искаш ли да ти покажа любимото си място? — И го поведе към стълбите в другия край на всекидневната.

— И на мен щеше да ми е любимо — каза той, когато се качиха на тавана. — Това растение какво е?

— Афеландра, или зеброво цвете. Родом е от Бразилия. Вехнеше в офиса на баща ми, затова го донесох тук. Не обича пряка слънчева светлина и се нуждае от сянка, когато спре да цъфти. След зимния сън обаче ще разцъфти отново, трябва му само няколко месеца силна светлина.

Дейвид се наведе да разгледа керамичната саксия на афеландрата.

— Красива е.

— От Рио е — обясни тя, доволна, че е забелязал. — Робин ми я купи, когато беше там. Винаги ми носи подаръци. Тази е от Валенсия — продължи, сочейки саксия с шефлер, после друга с палма. — А тази е от Хелзинки — изпълни се с носталгия. — Истина е, че Робин беше егоцентрична, но никога не се прибираше без подарък. Имам шнола от

Луксор и пуловери от Нова Зеландия и Корнуел. Винаги знаеше какво искам. Защо аз не мога да разбера какво иска сега?

Той се изправи.

— Защото е по-лесно да подбереш подарък за някого, отколкото да разбереш как би искал да умре.

Просто, но вярно. Тя дори не мигна при думата „умре“. Можеше да го изрече. Вече го бе приела. Робин умираше.

Но Моли не беше от камък. Не искаше да събира багажа от стаята на Робин. Там всичко ѝ напомняше за нея.

И все пак трябваше да го направи — имаше на разположение само четири дни. С Дейвид до себе си щеше да събере кураж да започне именно от стаята на Робин.

Тя го поведе надолу по стълбите към първата спалня. Там, на леглото на Робин, видя котката. Беше се изправила, с немигащи очи и наострени уши.

— Много е дребна — отбеляза Дейвид.

— И не е бебе, просто е била малтретирана. Горкичката. Не ѝ помагам особено — тя тръгна внимателно към нея. Котката не побягна и Моли се приближи още повече. Протегна ръка и се наведе към нея. — Спокойно, миличко — заговори ѝ ласкаво. — Знам, че си яла — когато се опита да я докосне, котката скочи от леглото и излетя през вратата.

Дейвид се обърна след нея.

— Ще останат ли белези от раните?

— Козината ѝ ще ги покрие. Но вътрешните белези? Времето ще покаже. В момента е много объркана. Не знае точно коя е — „Също като баба ми“, помисли Моли и почувства нужда да я посети отново. Въпреки казаното от Катрин, Марджъри се справяше с нещата според силите си, без да ги взема прекалено навътре. Като се остави настрана алцхаймерът, имаше за какво да ѝ завиди човек.

Моли се отпусна на леглото и погали кувертюрата с ръка.

— Хората наистина обичаха Робин. Тази кувертюра е изработена специално за нея от майката на една състезателка. Жената живее на остров край Мейн. Прави наистина изключителни неща.

Дейвид хареса кувертюрата, после се огледа наоколо с деликатно любопитство. Не бързаше да докосва нещата на Робин. Не се захласна по лавровия венец, който тя бе спечелила в Бостън. Не зяпаше леглото.

Моли се опита да види нещата през неговите очи. Би могъл да разбере доста за Робин, макар че не я бе познавал. Всичко в тази стая бе прекалено лично.

Това засили угризенията, които Моли вече изпитваше.

— Имам чувството, че е тук. Все едно бързам да я пратя в гроба, като събирам нещата й.

— Можеш ли да отложиш преместването?

Тя издърпа шнолата от косата си с отчаян жест, после я сложи отново.

— Два пъти звънях на хазяина. Добър човек, но не иска да отстъпи — изведнъж й хрумна нещо. Втурна се в кухнята и запрелиства местния телефонен указател. Върна се в стаята на Робин и позвъни. От другия край на линията отговориха след първото позвъняване:

— Дори е на телефона.

— Обажда се Моли Сноу.

Чу се ахване.

— О, боже, Моли. Толкова се радвам, че се обаждаш. Невъзможно е да се свържем с майка ти. Разбрах, че нещата не вървят добре.

— Така е — призна Моли. — А точно сега трябва да си събирам багажа. Помолих Терънс Филд да ми даде още няколко дни, но той настоява да се изнеса в понеделник, за да започнат ремонта във вторник. Знам, че ти си му агентката, и си помислих... Искам да кажа, може би ако му обясниш...

— Изчакай на телефона, миличка. Ще му се обадя по другата линия.

Моли чу бързо щракване.

— Агентката на хазяина — обясни на Дейвид. Като притискаше слушалката до ухото си, тя се пресегна към кувертюрата, за да я сгъне с останалото спално бельо и да използва матрака като поставка за нещата от шкафа. После забеляза рижи косми на доста места по нея. — На моята котка май й е харесало тук — тя оправи кувертюрата. После замълча. Дейвид вече бе видял стаята на Робин. Ако беше дошъл за това, сега можеше много удобно да си спомни, че има някакъв ангажимент.

Така беше направил Ник. При няколко си идвания тук той бе обикалял от стая в стая, отбелязвайки колко му харесва къщата. И, разбира се, точно тогава телефонът му започваше да звъни. Той беше най-добрият репортер във вестника и го търсеха постоянно.

Когато се връщаше назад, тя виждаше всичко с нови очи и осъзнаваше истината. Щом Ник разбереше, че Робин я няма, бързаше да си тръгне.

Но сега тя не изпитваше гняв, нито се почувства наранена. Просто облекчение, че е на едно мнение с майка си и сестра си.

С олекнало сърце поведе Дейвид към кашоните в коридора. В този момент от телефона на ухото ѝ се разнесе глас:

— Моли. Човекът е невъзможен. Казах му, че няколко дни няма да променят нещата. Предложих му да се обадя на Майк Дилей за ремонта, но Терънс не се съгласи. Обясни ми, че е трябвало да се изнесете преди две седмици. Да се обадя ли на Майк все пак?

Но Моли се беше примирила.

— Не. Благодаря ти, Дори. Истината е, че и след месец няма да ми е по-лесно.

А и Дейвид, навил ръкави до лактите, вече събираше кашоните, без да го е молила. Ако можеше да се вярва на Нана, причината за това бе, че Моли наистина трябва да се изнесе.

Върнаха се в стаята на Робин и започнаха да събират книгите от нощното шкафче, бележките от корковото табло, спортните шапки от закачалката. Опаковаха два рафта сувенири, преди Моли да отвори вратата на шкафа, при което Дейвид ахна.

— Чух те — каза тя тихо.

— Откъде ще започнеш?

Беше се питала същото вече няколко пъти, но сега чувстваше, че ще се справи.

— Донеси още кашони. Това е шкафът с „бойните трофеи“ на Робин. Ще го изпразня, без да сортирам нещата. Мама ще се погрижи за това, когато ги занесе вкъщи.

Само че работата не се оказа толкова проста. Спомените се рояха заедно с предметите. Докато Дейвид разплиташе кабели на слушалки, МРЗ плейъри и айподи, Моли сгъваше дрехи. Но всяка тениска ѝ напомняше за някакво събитие, затова тя го коментираше, а след това продължи с историите на почетните табли и купите, които се показеха,

щом дрехите бяха разчистени. Когато Моли предупреди Дейвид за мишки, той прегледа дъното на шкафа за изпражнения, но не намери нищо. Вече по-спокойна, Моли загреба с шепи компактдисковете от отдалечените ъгли. Двамата си говореха за музикалните вкусове на Робин, дори пуснаха един диск на „Ю Ту“, докато работеха. Когато Дейвид каза, че е гладен, Моли осъзна, че и тя умира от глад.

Благодари му над кутиите с корейска храна от близкия ресторант.

— Нуждаех се от това прекъсване. Ти ми действаш успокоително — освен това изглеждаше много добре, с тези сиви очи и тъмна коса. Но усмивката ѝ бързо се стопи. — Какъв човек трябва да си, за да се чувстваш добре, докато сестра ти умира?

— Нормален жив човек — отвърна Дейвид с разбиране. — Хей, та ти не купонясваш. Досега прибираше багаж. Имаш нужда да хапнеш нещо. Освен това е невъзможно да скърбиш нонстоп. А и не е нужно. Ти правиш всичко необходимо за Робин. Дори това, което свършихме току-що, беше за нея.

— Кажи ми какво научи? — оживи се Моли.

— За Робин? Или за теб?

— За Робин — макар че Катрин беше тази, която щеше да вземе решение какво да се направи, Моли продължаваше да се оглежда за някакъв знак. През цялото време, докато опаковаха, се надяваше да открие още нещо. Чудеше се дали ключът не е пред очите ѝ, затова реши да попита и Дейвид.

Той се замисли. После каза несигурно:

— Научих, че е спечелила много награди. Не бях осъзнал колко, докато не видях всички тези купи.

Дотук нищо. Моли чакаше.

— Научих колко много е вдъхновявала другите — продължи той. — Личеше си от писмата върху таблото, да не говорим колко от тях бяха натъпкани в купите. Наистина впечатляващо. Но тя е държала повечето купи в шкафа. За какво говори това?

— Че вече е имала достатъчно за показване.

— Може би говори, че се е смущавала от броя им.

Моли усети как я напушва смях.

— Робин да се е смущавала? Изключено. Тя обичаше да печели. Обичаше да знае, че тези купи са тук. Неслучайно ги наричаше „бойните ми трофеи“. Съзнанието за тях ѝ помагаше да побеждава.

— Е, това е последното, което научих. Бягането е било целият ѝ живот. Друго почти не е имало.

— Това разочарова ли те?

Той ѝ отпрати озадачена усмивка.

— А трябва ли?

Моли се поколеба за миг.

— Когато те видях за първи път, ти каза, че я познаваш. Дори я нарече идол на маратонците. Човек, който я смята за идол, би предложил помощта си само за да е близо до нея и нещата ѝ.

— Не и аз. Предложих да помогна на теб, освен това така помагам и на себе си. Винаги ще ми се иска да бях направил повече в понеделник вечерта. Познавам много хора като Робин, чиито постижения са невероятни. Но цената понякога е твърде висока. Мъчно ми е, че сестра ти не е намирала смисъл в друго.

Моли се замисли върху думите му и осъзна, че са верни. Винаги беше завиждала на Робин. Но сега чу и друга гледна точка за живота ѝ.

— Може би проблемът е, че не ѝ достигаше време — каза тя замислено. — Бягането я поглъщаше изцяло. Може би по-късно щеше да се занимава и с други неща.

— Кое то прави трагедията още по-голяма — отбеляза той, докато вадеше мобилния си телефон от джоба. Погледна дисплея.

Моли му направи знак да говори спокойно. Достатъчно ѝ беше помогнал. Той имаше свой живот, трябваше да се подготви за часовете си утре, възможно бе да се обаждат във връзка с болното момиче.

Дейвид се намръщи.

— Този човек не спира да звъни. Но аз не познавам никакъв Дюке.

Задавяйки се с последната глътка чай, Моли протегна ръка, взе телефона и погледна сама. Натисна ядосано бутона:

— Защо звъниш на този номер? — тишината отсреща ѝ даде възможност да продължи: — Да не си посмял да ми затвориш, Ник. Защо се обаждаш на този човек?

— Моли?

— Виж ти, позна ме! — гласът ѝ бе изпълнен с ирония.

— Откъде взе този номер?

— От училищния указател.

— Защо?

— С Дейвид Харис имаме нещо общо.

— Не, нямате. Той е честен човек. Ти не си.

— Моли...

— Ще затворя, Ник. А след това ще обясня на човека защо постъпвам така — тя прекъсна рязко връзката.

Дейвид изглеждаше объркан.

— Познавам Ник Дюке — обясни тя. — Той е водещ репортер на местния вестник и непрекъснато търси сензации. Като изключим времето, когато е зает да измисля начини да се добере до сестра ми. Известно време бяха гаджета, а когато тя скъса с него, той използва приятелството си с мен, за да остане близо до нея. Мислех, че ме цени като приятел. Робин беше разбрала що за човек е. Така че ако научиш нещо днес, то ще е, че сестра ми е по-умна от мен.

Тя му подаде телефона. Той го остави на масата.

— Защо ми се обажда?

Моли не знаеше, но възможните причини я накараха да изтръпне.

— Може да иска информация за Робин. Видя ме да говоря с теб онази вечер и искаше да знае кой си. Дадох му малкото ти име, но не и фамилията, и му казах, че идваш при болен. Ако знае, че ти си Добрия самарянин, трябва да го е разбрал от ченгетата.

— Няма как. Само ти знаеш.

— Значи и той не знае. Каза ми, че му изглеждаш познат, а той е много добър физиономист. Сигурен ли си, че не го познаваш?

Дейвид стана предпазлив.

— Амбициозен журналист ли е?

— Определено — кимна Моли, вече опитвайки се да говори делово. — Ню Хемтнър е само трамплин. Той казва, че е въпрос на връзки. Ще се махне оттук при първа възможност.

— Би ли се преместил във Вашингтон? — попита Дейвид със замислен глас.

— На секундата. Знае всичко за тамошните вестници.

— Тогава знае и за моето семейство. Баща ми е известен издател. Ако видиш негова снимка, все едно виждаш мен след трийсет години. Приличаме си като две капки вода.

Моли се облегна назад.

— Значи го е разбрал. Ако не ме беше видял да разговарям с теб, сега щеше да си в безопасност.

— Хей, не съжалявам. Освен това може и да не се обади отново.

— Не познаваш Ник. Внимавай. Той е използвач.

Дейвид изсумтя.

— Отвикнал съм от този тип хора — рече и блокира номера. — Ще продължим ли с опаковането?

Но Моли беше започнала да се притеснява за майка си. Щом се върна в болницата, намери Катрин сама с Робин. Благодарение на картините и двата удобни стола новата стая донякъде приличаше на нормална спалня. Макар че вентилаторът издаваше същите съскащи звуци, атмосферата вече не бе толкова делова.

— Къде е татко?

— Вкъщи.

— Крис появи ли се?

Катрин кимна.

— Имаш ли нужда от нещо, мамо?

Тя поклати глава.

— Ако искаш да се прибереш да поспиш, аз ще остана — когато Катрин не отговори, Моли отбеляза: — С Ник вече не сме приятели.

Майка ѝ я удостои с кратък поглед.

— Бяхте прави. Използвал ме е.

— И как се чувстваш сега?

— Облекчена. Беше ми омръзнало да споря с теб.

Без да каже дума, Катрин отново се обърна към Робин.

— Опаковах доста неща — Моли ѝ разказа за шкафа с „военните трофеи“. Не спомена Дейвид — не искаше да разстройва майка си, макар че Катрин беше изпаднала в някакъв особен транс. Усетила плътната сянка, която падаше върху всичко, вършено от самата нея, Моли дори не можеше да си представи каква мъка изпитва Катрин.

Нещо трябваше да ѝ помогне. Решена да открие какво, Моли се върна у дома и нападна следващия рафт в шкафа на Робин. След като прерови поредната купчина компактдискове, без да открие и следа от мишки, тя отново започна да се чуди защо бяха тези плашещи предупреждения. И тогава внезапно попадна на нещо.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Един диск. Погледнато със задна дата, това беше логичен ход. След като толкова години бе водила дневници, Робин едва ли би спряла ей така. Просто бе сменила формата. Вместо да използва книга, беше избрала компютъра, но не и някаква стара позната директория, тъй като Моли постоянно ровеше в тях и електронната ѝ поща. Ако искаше да пише лични неща, щеше да използва CD и да скрие диска някъде.

Този не беше точно скрит, но се намираше на място, където Робин бе смятала, че Моли няма да си пъха носа, понеже се страхува от мишки. Дискът беше пъхнат между тези на Нора Джоунс и Алиша Кейс, с нехайно надраскано заглавие. „Моят дневник“, прочете Моли и сърцето ѝ подскочи.

Отиде бързо в кабинета и пъхна диска в компютъра. Откъде да започне? Всяка директория имаше заглавие и се фокусираше върху отделно събитие от живота на Робин. Повечето се отнасяха до маратоните, в които бе участвала, като „Бостън 2005“, „Остин 2007“, „Талъхаси 2008“. Един бърз поглед във всяка от директориите показваше подробности за тренировките, събития, предшестващи състезанието, и самото състезание — предадени по същия сух начин, както в старите ѝ дневници. Имаше и отделни директории за речи, също подредени по място и дата. Моли отвори няколко, но вече ги беше чувала. Дори беше написала част от тях.

Но изведнъж забеляза нещо ново — директория, озаглавена: „Речи, които никога няма да произнесе“. Файловете в нея не бяха за вярване — заглавия от рода на „Защо мразя майка си“, „Писна ми да се състезавам“ и „Защо сестра ми греши“. Моли не беше сигурна дали иска да прочете последния. Знаеше, че греши; грешеше през цялото време. Не беше сигурна дали иска да прочете и „Защо мразя майка си“. В момента Катрин преживяваше истинска агония и мисълта, че Робин е мразела нещо в нея, бе ужасяваща.

„Коя съм аз?“ На Моли ѝ се прииска да прочете този заедно с „Имам ли нужда от психотерапевт?“.

Първо обаче се върна на една директория със заглавие „Мъже“. Може би й беше навик. Първият допир на Моли до срещите с момчета минаваше през тайничкото надничане в дневниците на Робин. Може би беше чисто любопитство или желание за нещо по-леко, преди да подхване по-тежките теми, но тя отвори бързо директорията.

Вътре имаше три файла: „Ник Дюке“, „Адам Херман“, „Питър Санторъм“. Робин ходеше с Адам преди Ник, но Питър Санторъм беше ново име. Тя кликна върху този файл.

„Какво ще направиш в деня, когато животът ти се промени завинаги?“ — зачете тя, моментално заинтригувана.

„Телефонно обаждане. Едно телефонно обаждане. Не мога да повярвам, че си бях у дома, когато дойде. Аз *никога* не съм си у дома. Тренирам. Пътувам. Мотая се в «Сноу Хил». Тичам в кафенето за кафе и оставам с часове, защото някой винаги иска да говорим. Как тогава е разбрал, че ще съм си у дома в *този* ден и в *ТОЗИ* час?

До Бостън остава един месец и аз се готвя за бягане на тринайсет километра. Безпокоя се за подколнените сухожилия, затова се разтъпквам навън — бягам по алеята до улицата и обратно. Има и още нещо. Ако телефонът беше иззвънял, докато бях на улицата, никога нямаше да го чуя. Там има работници, които се опитват да поправят пътя — доста глупаво, като се има предвид цялата тази кал — но те щъкат напред-назад, а багерът копае и вдига шум, достатъчен да заглуши пет телефона.

Нана вярва във феи. Казва, че те знаят съдбата ти и седят на рамото ти, насочвайки те, където трябва.

Затова съм близо до къщата, когато телефонът звъни, и си мисля да не отговарям. Не ми се говори точно сега. Но имам уговорка с мама за обед и трябва да знам къде. В момента любимото й място е «Гарет 121», но салатите им са отвратителни, затова, ако поиска да идем там, ще й предложи да идем някъде *другаде*.

Влизам вътре и поглеждам дисплея. Ако не е мама, няма да отговоря. После виждам името: Питър Санторъм.

Никога не съм го чувала, а си давам номера само на приятели. Но Сара ме беше попитала дали може да го даде на едно момче. Скъсах с Адам преди месец и започвам да се чувствам самотна. Питър е хубаво име.

— Ало?

Отначало не чувам нищо, после някакъв глас, който определено е твърде стар, за да е приятелят на Сара.

— Робин Сноу ли е?

— Да — отвърщам, защото следващата ми мисъл е, че това може да е човек от федерацията по лека атлетика, който иска да говорим за предстоящата селекция за олимпиадата. Моята добра фея ме е накарала да вдигна телефона.

— Казвам се Питър Санторъм — представя се той. Не му обяснявам, че вече съм видяла името. На възраст звучи като баща ми, който винаги се шокира, когато вдигна и кажа направо: «Здравей».

— Името говори ли ви нещо? — пита мъжът.

Бързо се опитвам да си спомня всички имена в управата на федерацията, но списъкът постоянно се променя, понеже влизат нови хора.

— Не мисля — казвам любезно.

— Майка ви не ви ли е говорила за мен?

Значи не е от федерацията по лека атлетика. Започвам да се боя, че това е поредният трети братовчед, който се обажда да ме моли за среща в своя град.

— Майка ви се казва Катрин, нали?

— Да. Но тя не е споменавала името ви — разтърсвам ту единия крак, ту другия. — Неин роднина ли сте?

— Роднина? Не.

— Тогава *познат*? — питам натъртено, защото губя търпение. Искам да побърза, чака ме тренировка.

— Познавах я. Преди много време. Значи не ви е говорила за мен?

— Не. Кой сте вие?

Спирам да подритвам и си мисля: «О, боже, поредният ненормалник».

Вече се каня да затворя, когато той казва:

— Не затваряй. Името на майка ти е Катрин Уебър, работеше в цветарски магазин в Бостън. Аз играех тенис там — пауза, после въздишка. — Надявах се да се сетиш за името, но май младите вече не ме знаят. Играех в големи турнири през седемдесетте и осемдесетте. Потърси в «Гугъл» и ще видиш. Наистина съм известен. Девет години участвах в турнира в Лонгуд. Това е в Честнът Хил, край Бостън.

— Знам къде е Лонгуд — отвърщам. Достатъчно съм бягала в Бостън и познавам района.

— Потърси го в «Гугъл». Ще видиш името ми. Отседнал бях в «Риц» — вече се казва другояче, а майка ти се занимаваше с украсата на фойето и взех името ѝ от хотела. Искях да изпратя цветя на един специален човек, затова отидох в магазина на майка ти. Харесахме се и прекарахме известно време заедно. Когато напуснах града, мислех, че всичко е приключило. Тя се обади няколко седмици по-късно и ми каза, че е бременна.

— И аз съм резултатът? — не знам защо продължавам този разговор. Твърдението му е абсурдно. Майка ми не си пада по мимолетни връзки. Тя не одобрява секса преди брака и ТОЧКА, макар че отдавна сме спрели да обсъждаме това.

Би трябвало да затворя. Само че този човек не ми прилича на луд. А освен това добрата фея е с мен, затова трябва да има причина да не го правя.

— Имам си баща — казвам. — Родителите ми са се оженили точно девет месеца, преди да се родя.

— Виж — настоява той, — едва ли са първите с подправено брачно свидетелство. Или първите с бебе, което се е родило няколко седмици по-рано. За бога, никак не ми е лесно. Повярвай ми. Не съм бил част от живота ти. Майка ти нито веднъж не се обади да ми поиска нещо. Аз

самият имам три деца. Малко по-малки от теб. Едното от тях е наследило моето заболяване, затова ти се обаждам.

Опа! «Едно от тях е наследило моето заболяване». Сега ще изплюе камъчето, мисля си, и питам:

— Как намерихте този номер? Не е регистриран.

— Познавам нужните хора — казва го съвсем естествено и аз разбирам, че не лъже. Мъжът продължава: — Преди няколко месеца открих, че имам сърдечен проблем. Нещо с артерията, но докато лекарите ме лекуваха, откриха, че страдам от уголемено сърце. Често се среща при атлетите, особено при топ атлетите. Вече не се състезавам, но продължавам да играя много. Затова диагнозата е обяснима. Но когато ми казаха, че е наследствено, осъзнах, че не засяга само мен. Бях на пет, когато баща ми почина. Беше на четиридесет и една. Получи инфаркт.

— Заради уголеменото сърце? — питам аз. Все още съм скептична, но не мога да го отрежа. Ако това е начин да ме спечелят, подходът е нов.

— Не знам. Но е възможно да съм получил заболяването си от него, а някое от децата ми да го е наследило от мен. Оказа се, че най-малката ми дъщеря го има. Тя е на двацет и играе волейбол в Първа дивизия. Товари се много. На игрището е по шест часа на ден. Няма нужда да променя това, понеже не показва симптоми, но е предупредена да внимава.

Аз все още чакам. Продължавам да мисля, че той има някаква специална молба, например да помогна на дъщеря му.

Вместо това мъжът казва:

— Щом разбрах, че тя го има, реших, че е редно да ти се обадя. Дори името ти не знаех, но се поразрових и го открих. *Голяма* изненада беше. Оказа се, че си известна състезателка по маратон. Но това означава, че си изложена на риск.

Не съм, мисля си аз, защото твърдението му е абсурдно.

— Благодаря за обаждането — казвам мило и тъкмо се каня да затворя, когато гласът му продължава настойчиво:

— На твое място и аз нямаше да повярвам. Някакъв човек се обажда изневиделица и твърди, че е биологичният ми баща. Затова искам да ти оставя номера си. Ще го запишеш ли?

— Разбира се — отново започвам да раздвижвам краката си, докато той изговаря цифрите. Дори ги повтаря.

— Записа ли го?

— Аха.

Той въздъхва.

— Добре. Сигурно не си го записала, но поне ще го има в телефона ти. Провери в указателя по номера и ще видиш името ми. Санторъм, Питър. Или иди при ченгетата. Нека те ме проверят. Ако още не ми вярваш, прегледай се при твоя лекар. Ако ти каже, че няма за какво да се безпокоиш, забрави за това обаждане. Но се наблюдавай. Ако се чувстваш замаяна или започне да не ти достига въздух, потърси помощ. Нали ще го направиш?

— Да — отвърщам и този път слагам край на разговора. Чакам да ми се обади отново. Ако е някой лунатик, ще го направи. И без това трябва да си сменя номера.

Не се обажда отново. Чакам десет минути, това е всичко, което мога да отделя за някаква откачалка. После пробягвам тринайсетте си километра, но през цялото време се чудя дали човекът наистина очаква да му повярвам. Чарли Сноу е един от най-достойните мъже, които познавам. Ако не съм негова дъщеря, значи този свят е ужасно сбъркан.

Бягането прояснява главата ми. Когато се прибирам, проверявам телефона и виждам, че той не се е обаждал повторно, и вече започвам да си представям как вдига рамене и казва: «Е, предупредих я. Нищо повече не мога да направя».

Чувствам се предадена.

Той е прав. Номерът му е в телефона ми. Изкушавам се да му звънна. Но ако е някаква измама, ще падна право в капана.

Търся Питър Санторъм в «Гугъл». Невероятно. Ако човекът, който ми се обади, е измамник, избрал е действително популярна личност. Питър Санторъм живее в Калифорния, което отговаря на кода на телефона, и аз си записвам номера му в моето блекбери. Казвам си, че е добре да го имам, в случай че реша да се обадя в полицията. Защото съм уверена, че Питър Санторъм е луд.

Разглеждам снимката му и не виждам прилика. Но аз не приличам и на татко, мама винаги казва, че приличам на нейната леля Роуз. За да съм още по-сигурна, изравям кутията със снимки. Ето я леля Роуз. Имаме еднаква коса, линията е същата, с шпиц по средата на широкото чело, същата остра брадичка. Приликата е забележителна.

Няма начин да е прав, мисля си. Тези снимки са доказателството. Семейни портрети, ваканции, други събития — в тази кутия е цял един живот. Майка ми не би ме подвела да вярвам в него, ако не е истински. Та аз съм на ТРИЙСЕТ, за бога! Достатъчно голяма, за да ми каже.

Но човекът не звучеше като някой луд. Затова проверявам за дъщеря му в мрежата. Тя е на дваисет. Играе волейбол за «Пен Стейт», Първа дивизия. Значи тази част от историята е достоверна. Има и нещо, което той не ми каза, но е отразено в биографията на дъщеря му. Нейната леля — неговата сестра — е Дебра Хау. Познавам добре това име. Жената е една от първите участнички в Бостънския маратон.

Цялата тази история с Питър Санторъм започва да ми се струва все по-реална. Мъжът не се хвалеше, когато ми се обади. Звучеше малко нервно, но това е нормално, при положение че за първи път разговаря с биологичната си дъщеря. Дори се усещаше, че не гори от желание да се обажда — просто искаше да постъпи правилно. Не помоли за нищо. Просто ме предупреди.

Трудно ми е да приема това. Ако не съм тази, за която се мисля, коя съм аз всъщност?

Има лесен начин да го установя. Мога да питам татко. Мога да питам мама. Но дали ще ми кажат истината след толкова време? Дали татко изобщо *знае*?

После осъзнавам, че има и по-лесен начин да разбера. Обаждам се на личната си лекарка. Тя ме приема на следващия ден и прави рентгенови снимки на гърдите ми, но резултатите не са категорични. Препраща ме на кардиолог, който ми прави ехокардиограма. И истината изскача.

Шокирана съм, ала само донякъде от откритието, че имам нещо, което би могло да ме убие. Повече съм шокирана от факта, че някакъв човек, когото не познавам, може да ми е дал живот. Мисля за феята на Нана и се чудя дали не е съвпадение, че е този мъж имаме едно и също заболяване.

Моето не е тежко. Не ми препоръчват лекарства, но ми обясняват подробно симптомите. Страхотно. Предупреждават ме да не прекалявам с натоварването, но не ми казват, че трябва да спра да бягам. Кое е добре. Това си е моето тяло, моят живот, а аз искам да тичам.

Не съм казала на мама за сърцето. Още не мога.

И не мога да я питам за Питър. Страхувам се, че ще ме излъже. И тогава вече няма да ѝ вярвам за НИЩО.

Вече мина седмица, а той не се е обаждал отново.

Има моменти, когато се чудя какъв е животът му и дали бихме си допаднали, ако се срещнем. Има моменти, когато си мисля да му се обадя. А мога просто да се появя на вратата му. Той притежава верига от елитни тенис школи. Знам къде да го открия.

После се чувствам така, сякаш предавам баща си — Чарли, дори само като си мисля за това.

Ами ако не кажа никому за намеренията си? Ако това си остане моя тайна? Щом този човек е моят биологичен баща, ще ми се да се срещна с него. Дали не бих могла да си създам цял един нов живот, като паралелна вселена?

В момента обаче това е само мечта. Твърде рисковано е. А може би просто съм ядосана. Опитвам се да свикна с идеята за болното си сърце и различния баща и това ме *вбесява*. Не мисля, че ще кажа на мама за сърцето си; щом тя е скрила името на баща ми, и аз мога да крия разни неща. Това е моето тяло, моето сърце, моят живот.“

Отначало Моли не усети гняв, когато свърши с четенето на дневника. Не можеше да повярва, че това е истина. Мисълта, че Робин е имала различен баща, беше нелепа. Тя беше Сноу. Винаги е била Сноу. Освен това шансовете Катрин да опази такава огромна тайна през всички тези години бяха нищожни.

Бедата беше, че Робин, изглежда, бе повярвала.

Нуждаейки се от опровержение, Моли отиде в стаята на Робин и намери кутията ѝ със снимки на дъното на шкафа. Седна на леглото, отвори я и започна да разглежда фотографиите. Робин беше права. Тук бе запечатан цял един живот — ето ги и снимките на леля Роуз с нейното сърцевидно лице, досущ като това на Робин. Сигурно е било много удобно за Катрин.

И все пак Моли не изпитваше гняв. По-скоро се чувстваше застрашена. Оказваше се, че всичко, в което е била възпитана да вярва, се е основавало на фалшиви принципи. Робин беше права. Ако не си този, за когото се мислиш, кой си тогава? Моли често си задаваше този въпрос през последните няколко дни.

Животът, който познаваше, се разпадаше.

В желанието си да задържи познатото, тя заспа с кутията — всъщност остави я на леглото, опряла ръка до грапавата повърхност. Събуди се с мисълта, че трябва да разгледа снимките заедно с баба си. Но беше твърде рано за старческия дом. А едва ли щеше да заспи отново.

Взе душ, после облече туника върху прилепналия клин. След като среса косата си и я прибра на тила с шнолата, която Робин ѝ бе донесла от Египет, пое към „Сноу Хил“.

Колата на Крис беше на паркинга. Обезпокоена, тя влезе в офиса му. Беше се отпуснал в кожения стол с висока облегалка и очите му гледаха уморено.

— Цяла нощ ли си бил тук? — поиска да разбере тя.

Той вдигна рамене.

— Да.

— Бих попитала какво има, но това е глупав въпрос, нали? Крис, името Питър Санторъм говори ли ти нещо?

Той ѝ отправи празен поглед.

— Трябва ли?

— Не. Просто се чудех — Моли си тръгна, преди да я попита защо.

Преди четири дни Моли може би щеше да издрънка всичко, но сега ѝ се струваше по-разумно да премълчи.

Разсадникът много ѝ помагаше. Тук не изпитваше чувство за загуба, а за възраждане, което се извършваше всеки ден на зазоряване.

Старческият дом беше нещо друго. Колкото ѝ да бе приятен, в него се усещаше някаква тъга. Едни и същи посетители паркираха отпред. Когато някоя кола престанеше да идва, това означаваше, че някой е умрял.

Баба ѝ привършваше закуската в малката трапезария на третия етаж. Навеждайки се над рамото на баба си, Моли я прегърна.

Марджъри вдигна изненадано очи.

— Здравей.

— Аз съм, Нана. Моли. Май си привършила с храненето. Какво ще кажеш да се поразходим? — тя помогна на баба си да стане и като пхна ръка под крехкия лакът на Марджъри, я поведе към вратата. Томас се беше втренчил в тях от съседната маса, но Марджъри сякаш не го забелязваше. Денят току-що започваше и тя все още не го беше срещнала.

Моли заговори тихо, докато вървяха по коридора.

— Днес изглеждаш много добре, Нана. Това да не е пуловерът, който мама ти подари за рождения ден? — беше бледосин, с фина плетка. Когато Марджъри не отговори, тя попита: — Добре ли спа? — после, щом стигнаха до верандата, отбеляза: — Какъв красив ден — щорите бяха вдигнати. Въздухът ухаеше на есен.

Моли настани Марджъри в един плетен стол с пъстри възглавници и придърпа друг за себе си. После се наведе напред и взе ръцете на баба си в своите.

— Чуй ме, Нана — започна тя, — това е много, много важно. Ще ти кажа едно име. Искам да ми отговориш дали ти звучи познато — тя гледаше Марджъри право в очите. — Питър Санторъм — в погледа на баба ѝ не трепна нищо. — Питър. Санторъм. Името говори ли ти нещо?

Марджъри наклони глава, но очите ѝ бяха празни. Миг по-късно се преместиха върху туниката на Моли.

— Приятен цвят.

— Люляков, любимият ти. Но това е важно, Нана. Твоята дъщеря е Катрин. Били ли са гаджета с Питър Санторъм? Той е играел тенис.

Баба ѝ се намръщи.

— Аз бягах — очите ѝ се оживиха. — Спечелих ли? Моли не се разтревожи от объркването на Марджъри.

Беше ѝ се случвало много пъти досега. Марджъри вадеше спомени от разхвърляния шкаф в главата си и си мислеше, че нещата се отнасят до нея. Също като нервните клетки в мозъка ѝ, и спомените ѝ бяха напълно объркани.

Името на Питър не беше между тях.

Моли опита друг начин.

— Ти имаш внучка на име Робин. Кой е бащата на Робин? Миналия път, когато бях тук, каза, че червеношийките идват рано. Твоята Робин рано ли се роди?

Марджъри доби разтревожен вид.

— Не знам дали стигнах до финала. Аз... аз не си спомням.

Моли се облегна назад, измъкна кутията от сака си и извади снимка на Робин. В стаята на Марджъри имаше други, но тази беше нова.

— Ето я. Спомняш ли си я, Нана?

Марджъри разгледа снимката.

— Тя стигна ли до финала?

— Да — потвърди Моли бодро, макар че усети как я пронизва болка. Имаше предвид въображаемо състезание — кое да е състезание — а не самия живот, и потвърждението само щеше да ѝ помогне. Като извади втора снимка, тя каза: — Това е Катрин. Тя е твоя дъщеря — Марджъри се загледа в снимката. Моли сложи двете снимки една до друга. — Катрин и дъщеря ѝ Робин. Питър Санторъм ли е бащата на Робин, Нана? Помисли пак. Спомняш ли си?

Марджъри местеше поглед от едната снимка към другата.

— Много е важно, Нана — настоя Моли. — Нужно е да знам дали този мъж е истинският баща на Робин, а ти би могла да знаеш. Ти си майка на Катрин. Тя би трябвало да ти е казала, че е бременна, преди да се омъжи. Помисли, Нана.

Марджъри изгледа Моли с тревожен поглед.

Моли стана от стола и обгърна лицето на баба си с длани. Ръцете ѝ бяха нежни, но тя беше на ръба на отчаянието.

— Трябва да знам, Нана. Помисли!

Очите на възрастната жена се напълниха със сълзи.

— Аз... Аз трябва да участвам в състезанието — тя се разплака.

Моли се почувства зле. Взе Марджъри в обятията си. Съжаляваше, че е била толкова настоятелна, съжаляваше, че е очаквала от баба си повече, отколкото бе в състояние да даде. Но най-много съжаляваше, защото осъзна, че щом нещо толкова шокиращо не бе успяло да събуди спомените на старата жена, нищо друго не би могло.

Това, което Моли съзнаваше в този миг, се простираше отвъд разумното приемане на бабината ѝ болест. Тя знаеше какво означава алцхаймер — достатъчно често беше използвала думата — но за първи път я заболя толкова. Състоянието на Марджъри се влошаваше необратимо, отнасяйки част от миналото на Моли със себе си. Загубата беше разтърсваща.

Тя се запита дали майка ѝ не се бе почувствала по същия начин. Може би затова сега ѝ бе трудно да идва. Томас беше извинение. Истинската причина беше болката от загубата.

Моли също би искала да я избегне, но не можеше просто да затвори очи и да се извърне. Това означаваше да отхвърли някого, когото обича. Баба ѝ я беше утешавала безброй пъти. Сега нещата се бяха обърнали и Моли беше тази, която трябваше да ѝ носи утеха.

Ключът, осъзна тя, докато държеше баба си в прегръдките си, е да се примири. Миналото си беше отишло. Тя не можеше да го върне. Реалността беше различна.

Колкото ѝ да бе тъжно това заключение, то ѝ донесе покой.

Моли искаше да сподели прозрението с майка си. Примирението не беше предателство, а по-скоро изчистена форма на любов. Но примирението означаваше приемане на реалността — а в случая с

живота на Робин, дали реалността включваше Питър Санторъм? Този въпрос трябваше да получи отговор.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катрин отпусна глава до ръката на Робин. Нямахте сили — не можеше да мисли, не можеше да слезе за обяд, не можеше да разговаря по телефона. Смътно си спомняше колко деен бе животът ѝ допреди четири дни. „Сноу Хил“ сякаш не съществуваше.

Чарли я докосна по косите. Тя с мъка отвори очи.

— Здравей — прошепна той.

Катрин опита да се усмихне в отговор.

— Искаш ли нещо? — попита Чарли.

Тя поклати глава.

— Няма ли да се прибереш вкъщи поне за малко?

Катрин отново поклати глава и притвори очи.

— Това не е хубаво, Кат — упрекна я меко той. — Не бива да си тук по цял ден. Не е здравословно — нито емоционално, нито физически. От четири дни не си мигнала.

— Не мога да спя.

— Значи е време да поговориш с някого. Терапевт? Свещеник? Ти избери.

— Може би утре — прошепна тя уморено.

— Кой от двамата?

— Ще ти кажа по-късно.

— Мама добре ли е? — дойде гласът на Моли откъм вратата.

Чарли отвърна:

— Разстроена е. Ще се съвземе. Влизай, скъпа. Може да ѝ олекне, ако поговориш с нея. В момента се самосъжалява.

Катрин не се впечатли.

— Има защо — промърмори.

За минута настъпи тишина. После Моли, която се бе приближила до нея, внезапно произнесе:

— Питър Санторъм.

Името стресна Катрин. Тя отвори очи. Вдигна глава и погледна най-малкото си дете.

— Какво каза?

— Кой е той? — попита Моли.

Катрин хвърли бърз поглед на Чарли, но той също изглеждаше стреснат. Моли чакаше с решително изражение.

— Откъде знаеш това име? — попита Катрин.

— От дневника на Робин. Записала го е на диск.

— А тя откъде го е чула?

— Той ѝ се обади. Научил, че има заболяване, което е наследствено — уголемено сърце. Искал да я предупреди.

Мислите на Катрин се объркаха. Опитва се да ги подреди.

— Кога е било това?

— Миналата пролет.

Преди година и половина. И Робин не ѝ беше казала нищо? Поразена, Катрин затвори очи. Внезапно годините се изтриха от съзнанието ѝ и тя се озова във времето, когато бе започнало всичко.

Не смяташе да има дете, когато срещна Питър Санторъм. Беше на двајсет и две, току-що бе завършила колеж и работеше в цветарски магазин в центъра на Бостън. Сред задълженията ѝ бяха цветни аранжировки за някои от най-скъпите хотели и ресторанти в града.

Питър беше тенисист, пристигнал в града за шампионата за професионалисти в Лонгуд. Свободното си време обикновено прекарваше в бара на хотел „Риц“. Впечатлен от фантазията, вложена от Катрин в аранжирането на фойето, той дойде в магазина, за да търси букет за последната си „тръпка“. Двамата с Катрин се запrikaзваха и излязоха да пийнат по пиетие. Неусетно стана така, че Катрин се превърна в последната му „тръпка“.

Всичко продължи една нощ. Когато откри, че е бременна, изрови телефона му от папките в магазина и опита да му се обади. Не беше лесно да се добере до него, беше никоя. Дори не знаеше защо се обажда. Нямаха много допирни точки. Той обичаше тълпите, тя обичаше цветята. Той обичаше да пътува, тя беше домашар. Някаква частица от нея може би се бе надявала, че Питър не я е забравил и че се е проявил като сваляч само защото не е успял да попадне на подходящото момиче.

Трябва да му се признае, че не се опита да отрече ролята си в зачеването на Робин. Ала не остана и очарован.

— Ако ми се обаждаш за пари — каза спокойно, — ще ги получиш. Адвокатът ми ще изготви някакво споразумение, но не смятам да се установявам никъде. Точно сега имам други планове.

Не стигна далеч в професионалния тенис, макар че след време създаде доходна тенис школа с клонове в няколко града. Катрин нито за миг не съжали, че е отказала предложението за пари. Тя имаше гордост, имаше и кариера. Освен това имаше родители, които я подкрепяха.

Тогава срещна Чарли. Също както и Питър, той просто влезе в магазина един ден, но сходствата свършваха дотук. Чарли не купуваше цветя за приятелка, а за своята секретарка, понеже улеснявала ужасния му живот. Обяснението бе произнесено с такава печална усмивка, че двамата се заговориха, но този път не скочиха веднага в леглото. През следващите три дни Чарли се отбиваше в магазина под един или друг претекст. После престана да се преструва и просто се отбиваше да види Катрин. Той бе директор на маркетинга на банкова групировка и наричаше магазина оазис след напрежението в службата. Говореха за работата му и за цветята. Той обичаше цветята и задаваше много въпроси.

Измина седмица, преди да събере куража — според собствените му по-късни признания — да я покани на среща. В този момент тя му съобщи, че е бременна. Той почувства кратко колебание — друго по-късно признание — докато се питаше дали търси сродна душа, или баща за детето си, преди да реши, че и в двата случая Катрин си заслужава. Когато просто се върна и я попита какъв вид храна ѝ понася, тя вече знаеше, че е срещнала подходящия човек.

От този момент двамата сляха живота си в печеливш във всяко отношение тандем. Тя му пристана на следващата седмица и след като проучиха района, както само един специалист по цветята и един специалист по маркетинга могат, се преместиха във Върмонт и създадоха „Сноу Хил“. Когато Робин се появи на бял свят седем седмици по-рано, никой не вдигна укорително вежди.

Катрин рядко се сещаше за Питър Санторъм през годините — все едно не бе съществувал никога. Беше приела, че така ще бъде винаги. Имаше всичко, което иска. Робин също имаше всичко, което иска — всичко, освен може би здраво сърце.

— Значи е истина — измърмори Моли. Емоциите, изписани върху лицето на майка ѝ, сред които и чувство за вина, не оставяха място за съмнение.

Катрин хвърли друг поглед на Чарли, преди да кимне, но този бърз поглед подсказа на Моли още нещо.

— Ти си знаел? — попита невярващо баща си.

— Да.

— Тя ти е изневерила!

— Не. Майка ти беше бременна, когато я срещнах.

Което означаваше, че Чарли е знаел тайната през всичките тези години. Внезапно някои неща придобиха нов смисъл — като обърканото свиване на рамене, с което Чарли посрещна въпроса ѝ за уголеменото сърце, смаяното повдигане на вежди, когато тя му каза какво е обяснила лекарката на Робин. Не беше излъгал. Но и не беше разкрил цялата истина.

Моли се почувства напълно объркана.

— Ти ли си моят баща? — попита, защото сега всичко изглеждаше възможно. Чарли ѝ хвърли пълен с упрек поглед. — Искам да чуя истината.

— Аз съм твоят баща. И на Крис. Майка ти е била с Питър Санторъм само веднъж. Резултатът е Робин.

— Което означава, че ми е само полусестра.

— Няма никакво „само“ — каза твърдо Чарли. — Биологичният ѝ произход не може да промени нищо.

Ала Моли беше потресена.

— Крис знае ли?

— Не, освен ако ти не си му казала.

— Нямаше да му кажете, ако не се бе случило това, нали? И ако Питър не се беше обадил на Робин, тя никога нямаше да разбере — Моли се обърна към майка си, готова да обсъжда честността и доверието — и почтеността — но Катрин гледаше Робин.

— Сигурно ме е мразила — прошепна отчаяно.

Поне говореше, осъзна Моли. Щом повдигането на въпроса за Питър я бе разтърсило и върнало към живот, значи състоянието ѝ не беше чак толкова безнадеждно.

— Щяхме да приемем по-лесно фактите, ако ни бяхте казали, докато бяхме малки.

Катрин отвърна с извинителен тон:

— Не можех, Моли. Когато Робин се роди, времената бяха различни. Или може би ценностите, в които бях възпитана. После годините минаваха и ставаше все по-трудно да ви кажа. Наречи ме страхлива, ако щеш, но аз съм просто човек. Робин е знаела от година и половина и също не ти е казала. Какво ти говори това?

Моли още не го беше осмислила.

— Може би е била объркана. Бояла се е, че ако разбере, няма да пера дрехите ѝ. Не знам, мамо. Написала е, че ако сподели с теб, може би няма да ѝ кажеш истината.

— Няма да ѝ кажа истината? — повтори автоматично Катрин. — Така ли е смятала? Може ли да видя този диск?

— Вкъщи е — това бе малка лъжа. Дискът беше в нейния компютър, който се намиреше в колата ѝ. Сега това беше нейната връзка със сестра ѝ. Имаше още неща за четене.

— Ще отидеш ли да го вземеш?

Но Моли не беше свършила с въпросите.

— Питър Санторъм твърди, че навремето е бил известен тенисист. Никога не съм го чувала.

Катрин ѝ отправи уморена усмивка.

— Ако си била в тениса, щеше да го знаеш. Беше за кратко на върха, малко преди да се родиш ти.

— Той ли беше причината да тласнеш Робин към спорта?

— Майка ти не я е тласкала — поправи я Чарли. — Робин го искаше.

Но Моли беше видяла достатъчно през всичките тези години, наблюдавайки отстрани инвестициите на майката в дъщерята.

Катрин беше покрусена.

— Искях да е блестяща.

— Защото е била незаконородена?

— Тя не беше незаконородена. Бях омъжена за баща ти, когато се роди.

„Техническа подробност“, помисли Моли, но внезапно си припомни десетките разговори за секса, възхваляващи въздържанието. И изведнъж да научи, че нейната праволинейна майка е била бременна преди брака?

— Защо не си се предпазвала?

— Не мислех — отвърна неловко Катрин, но Моли не я остави на мира. Представи си баба си, която Катрин критикуваше заради мъжа, с когото се държаха за ръце. Държаха се за ръце.

— Значи така: прави каквото ти казвам, а не каквото правя аз. Това е ужасно, мамо. Обичаше ли го?

— Беше само веднъж.

— Но вече си го познавала. Беше ли увлечена по него?

— Не. Стана, без да искам. Беше чаровен мъж. А аз бях млада.

— Казал е на Робин, че си му се обадила, когато си научила, че си бременна. Поиска ли от теб да направиш аборт?

— Не, но нямаше да го направя, дори да бе настоял. Тогава самотните майки не се приемаха добре, а и аз няхах много пари. Но исках бебето. Смятах, че все някак ще се справя.

— Затова си се омъжила за татко — заключи Моли, ядосана вместо баща си, но също и на него. Той стоеше мълчаливо край тях, както може би бе мълчал и тогава. Сигурно имаше какво да каже по въпроса.

— Омъжих се за баща ти, защото го обичах — отвърна Катрин. — А той обикна Робин от самото начало. Нито веднъж не прояви предпочитание към теб или Крис.

— Но ти проявяваше предпочитание към Робин. Отдаваше цялата си енергия на нея.

Катрин наведе глава и за част от секундата Моли съжали за атаката. Робин беше жива благодарение на апаратите. След часове — или дни, или седмици — щеше да е мъртва. Сега не беше време за обвинения или дребнави упреци, породени от ревност. Но я болеше твърде много, за да спре.

Катрин вдигна глава и въздъхна.

— Може би чувствах, че тя е започнала живота си неравностойно. Че трябва да ѝ дам нещо повече, за да го компенсирам. Може би съм смятала, че вие с Крис по рождение сте по-силни.

— По-силни? — изуми се Моли. — Шегуваш ли се? Робин винаги беше по-силната, по-добрата. Тя ти носеше най-голяма радост. Караше те да се гордееш.

— И с теб се гордея.

— Мамо — възрази Моли, — Робин печелеше състезания. Ако беше участвала в олимпиадата, щеше да спечели златен медал.

Думите увиснаха във въздуха — надежда, която нямаше да се осъществи. Робин нямаше да участва в олимпиадата. Никога. Трагедията се стовари с пълна сила върху Моли и при следващото поемане на дъх тя си помисли, че стените ще се срутят отгоре ѝ. Нуждаейки се от въздух, излезе в коридора. Беше се навела напред, с ръце на коленете, когато баща ѝ дойде при нея. Започна да масажира врата ѝ, докато тя отново възвърна самообладанието си и се изправи. Попита объркано:

— Защо нещата рухнаха толкова бързо? Сякаш животът ни е бил картонена къщичка?

— Не, скъпа. Просто сме късметлии. В повечето семейства кризите идват по-рано и се случват по-често.

Докато казваше това, баща ѝ беше спокоен. Тя го изглежда изпитателно. О, да, беше блед. Но определено спокоен.

— Как приемаш всичко това? — попита тя.

— Че Робин не е моя биологична дъщеря? За мен това никога не е имало значение.

— Защото си знаел от самото начало? — той кимна. — Искало ли ти се е да го споделиш с Робин?

— Не беше моя работа. Държах се както искаше майка ти.

— Не е ли имало моменти, в които не си бил съгласен с нея? Ами ако Робин беше стигнала до олимпиадата? Нямаше ли да си помислиш, че и Питър би искал да я гледа? — той вдигна рамене, сякаш казваше „Може би“. — Щеше ли да му се обадиш и да му кажеш?

— Майка ти би трябвало да го направи.

— Нямаше да го стори. Ами ако Робин го поискаше?

— Тя би могла да му се обади.

— Ами ако наистина го е искала, но се е бояла да не разстрои мама? — попита Моли. — А сега? Мислиш ли, че някой трябва да му каже какво се е случило?

— Майка ти ще му се обади, ако сметне за необходимо.

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че майка ти трябва да реши.

— Ами ако Робин го иска? — попита безпомощно Моли. Когато Чарли само поклати глава, тя каза: — Току-що се връщам от Нана. Мислех, че съм наясно, че съм приела болестта ѝ и съм се примирила. Нана няма да си спомни миналото. Приемам го. И не ме разстройва.

Никакви надежди повече. Това е положението. Но с Робин ми е трудно. Искам да го приема. Искам да се примиря. Но се усещам ужасно нестабилна. Кога всичко ще си дойде на мястото?

Катрин вдигна очи, когато Чарли се върна в стаята. Посочи към Робин.

— Знаела е. През всичките тези месеци. Как съм могла да не забележа? Нима не е имало гняв? Напрежение? Може би особен въпрос? Седя тук и се опитвам да си спомня; но се кълна, че не съм забелязала нищо. Толкова ли съм била обсебена с останалото, че да не видя?

Чарли я прегърна през раменете.

— Щом не си го видяла, значи тя не го е показала.

— Такова нещо — как е могла да го скрие? Сигурно ме е намразила. Не си представях, че ще го научи по този начин — тя махна с ръка, опитвайки се да обясни: — Бях го зачеркнала напълно от живота си. Щях да ѝ кажа в някакъв момент, може би когато се омъжи и има дете. Чарли, защо той не се е обадил първо на мен?

— Тя е на трийсет, Катрин. Достатъчно възрастна е.

— Но аз съм ѝ майка.

— Робин е голямо момиче.

Този път Катрин го чу. Наведе се напред и докосна лицето ѝ.

— Съжалявам, скъпа — прошепна през внезапно бликналите сълзи, които замъглиха бледите черти на Робин. — Не е трябвало да се справяш с това сама. Грешката е моя — взе кърпичката, която ѝ подаде Чарли, и избърса сълзите си. Пое си дъх с усилие; но не заради предишната летаргия, а защото организмът ѝ крещеше за сън.

Но първо попита:

— Моли добре ли е?

— Ще се оправи. Тя носи глава на раменете си.

— А Крис? Да му кажем ли?

— Аз ще му кажа — предложи той.

Катрин му беше благодарна. Не мислеше, че ще ѝ стигнат силите.

— Няма ли да се почувстваш неловко?

— Като бащата, който не съм? — усмихна се с укор той. — Хайде, Кат. Познаваш ме. Това никога не ме е притеснявало.

Да. Така беше.

— Но мен — да — каза тя уморено. — Майчинството е сложно нещо. Опитваш се да постъпваш правилно и вярваш, че е така, но в един миг всичко се разлетява на парчета. — Очите ѝ се върнаха на Робин. — Не знам какво да правя сега, Чарли.

— След време ще знаеш.

Тя въздъхна.

— След колко време?

„Защо мразя майка си“. Моли беше заинтригувана. Катрин и Робин изглеждаха като едно цяло. Моли беше тази, която се мятеше от любов към омраза, не Робин. „Защо мразя майка си?“

Поставила лаптопа си върху една маса във вътрешния двор на болницата, Моли отвори файла. Беше написан няколко месеца след като Робин беше научила за Питър Санторъм.

„Това е ново. Ако ме бяхте попитали преди два месеца, щях да кажа, че *обичам* майка си. И защо не? Винаги е била до мен в абсолютно всичко. Винаги съм я смятала за най-добрата си приятелка.

Но най-добрите приятелки не лъжат за основното нещо в живота. Е, може би тя не лъже. Никога не съм я питала дали моят баща наистина ми е баща — и защо да го *правя*? Хм, това е интересна мисъл. Ами ако го бях направила? Тя щеше ли да ми каже истината? Не. Истината щеше да ме отклони от целта, а майка ми не би го допуснала.

«Само така можеш да се справиш», повтаря винаги. «Съсредоточи се. Бъди добра в това, което вършиш. Не позволявай да те разсейват странични мисли».

Затова и не попитах. Всъщност тя не ме е лъгала. Но не ми каза истината, а това за разсейването *не я оправдава*. Човек има право да знае кой е баща му. Дали мама е

смятала, че няма да го понеса? Дали е смятала, че съм твърде крехка и това ще ме пречупи? Дали е смятала, че няма да обичам татко толкова? Дали е смятала, че няма да искам да съм с Крис и Моли? Като че ли имам къде другаде да ида. Като че ли този мой баща се обажда и ми праща подаръци, и иска да съм част от живота му.

Да-а-а. Мисля, че мама се е бояла от всичко това. Понеже ми е нямала доверие. Защо иначе ще контролира всичко, което правя? А и аз ѝ позволявам. Казвам си, че е хубаво някой друг да командва парада. Аз просто участвам в него. Искam да кажа, че никога не съм била умна като Крис или стабилна като Моли. Може би не мога да се справям сама в живота.

А може би мога. Никога няма да *узная*.

Но узнах друго. Обаждането на Питър Санторъм промени начина, по който гледам на нещата. Например спорта. Една от причините хората да ме мислят за толкова невероятна е, че не идвам от семейство на спортисти — сякаш просто съм имала късмета да се появя на бял свят с голям талант.

Ха-ха. Оказва се, че биологичният ми баща е атлет. А също и моята полусестра. А пък леля ми е състезателка по маратон. Не съм чак такъв вундеркинд.“

Моли спря да чете. Сега си спомни един разговор: Робин се чудеше дали от Чарли би излязъл добър състезател по голф — всъщност бе употребила думата „голям“ — ако играе по-често. „Не е ли странно, бе попитала тя, че аз съм единственият атлет в семейството?“ Моли бе приела думите ѝ просто като коментар по повод пътуването на Чарли и Катрин до Пебъл Бийч, за да гледат голф турнира за професионалисти и аматьори. Дали Моли не е трябвало да се замисли повече върху думите ѝ?

„Притежавам атлетични дадености благодарение на Питър. Оказва се, че уголеменото ми сърце също е от него. Но има и нещо друго. Та аз съм на ТРИЙСЕТ, за бога!

Нямам ли право да знам какво съм наследила? Мама пази тайните си, но не ѝ ли е хрумвало, че може би трябва да знам дали в семейството ми е имало рак на гърдата, или диабет, или *хипертрофична кардиомиопатия*?

След като разбрах коя съм, вече гледам на нещата по различен начин. Мама постоянно казва, че сама направлявам кариерата си. Какво значи «сама»? Кариерата ми се направлява от амбицията и упорития труд. А двигателят е мама.

Защо бягам? Защо се натоварвам толкова? Защо искам да печеля? Правя го, понеже това значи много за нея. А защо е така? Може би тя иска да МУ покаже колко добре се е справила *без него*?

Мразя я, че го прави, без да е споделила с мен. Чувствам се като *средство* — сякаш единственото, което крие от мен, е единственото, което я мотивира. Представя си как той вижда отзивите в «Спортс Илюстрейтед» и в «Пийпъл». И в двете списания има снимки с нас двете, а тя не се е променила много. Сигурно предполага, че той ще види колко съм голяма и ще си направи извода. Искан този мъж да знае, че тя ме е отгледала по-добре, отколкото той би могъл да го стори.

Добре, ами аз? Аз не съм ли човек? Нямам ли думата в случая? Кой живее моя живот в крайна сметка — мама или аз?“

— Моли?

Стресната, тя вдигна очи. Ник. Беше застанал от другата страна на масата и я гледаше над лаптопа. Носеше обичайната отворена на врата риза, но лицето му беше бледо, а очите — хлътнали. Нахакаността му — неговата запазена марка — се беше стопила и това би трябвало да я удовлетвори. Но в момента Ник ѝ пречеше. Тя затвори лаптопа и скръсти ръце.

— Мразиш ме — заключи той след минута.

Тя се престори, че обмисля думите му.

— Близко си.

— Съжалявам.

Тя чакаше.

— Това ли е? Искаш отново да бъдем приятели?

— Моля те, Ник. Излъжеш ли ме веднъж, срам за теб; излъжеш ли ме два пъти — срам за мен — това беше един от любимите изрази на баба й. Мисълта за Марджъри й поддейства успокояващо.

— Съжалявам, че те използвах. Направих грешка.

Тя отново зачака. Ник сякаш беше загубил дар слово.

Трябваше да му го признае — наистина изглеждаше нещастен. Но и преди си беше играл с нея.

— Обичам Робин. Трябваше да ти го кажа — той отмести поглед. Беше поставил длан върху телефона на бедрото и пръстите му помръдваха нервно. — Когато искаш нещо много силно, забравяш кое е редно и кое — не. Аз исках Робин да ме забележи. Исках да осъзнае, че няма да се предам. Исках да знае, че винаги ще й бъда верен.

— Значи си се преструвал на мой приятел, за да се сдобиеш с информация за нея? — запита саркастично Моли. — Не си ли помисли, че Робин ще усети?

Той погледна встрани.

— Както казах, човек забравя кое е редно и кое — не.

Моли си спомни какво беше прочела току-що: „сякаш единственото, което крие от мен, е единственото, което я мотивира“. Тук имаше прилика. Ник наистина изглеждаше нещастен. Приличаше на човек, който страда. На Моли й стана жал за него... но не достатъчно, че да се поддаде. Нуждаеше се от пълна откровеност. Дължеше го на Робин.

— Какво искаш? — попита тихо.

Пръстите му отново заиграха.

— Да я видя?

— Невъзможно.

— Искам да й кажа как се чувствам.

— Тя няма да те чуе.

— Аз ще се чуя.

Но Моли искаше да предпази Робин. И Катрин.

— Напиши го. Аз ще й го прочета.

— Няма да е същото.

— Никой, освен най-близките ѝ не може да я вижда, Ник. Нали си писател. Друг би се затруднил, но не и ти.

Той отвори уста, после я затвори и отмести поглед. След минута се обърна и се отдалечи — точно както беше направил на паркинга в сряда вечерта. Моли реши, че иска да се обади по телефона, но ако вярваше на това, което ѝ бе казал току-що, човекът беше смазан от мъка.

Останала сама, тя го съжали — и веднага се упрекна за това. Попита се какво би казала Робин. Отвори отново лаптопа си и този път кликна върху: „Защо сестра ми греши.“

„Моли е от хората, които ти се ще да разтърсиш. Не вижда какво става под носа ѝ.

По дяволите, и аз не виждах, докато не се случи това. Бях повярвала в заблудата. Смятах, че мама е забелязала таланта ми и ме е насочила в правилната посока.

Грешка. Тя е знаела откъде идва талантът ми. Имала е причина да ме поощрява. Бягането е единственото, на което съм способна. Наследила съм атлетичните умения. Не ме бива в нищо друго.

И тук идва Моли. Тя гледа във всичко да прилича на мен — винаги го е правила. Тя е моят малък асистент, продължението на мама, което ми помага. Вярно, понякога е голям инат. И импулсивна. И не може да пробяга и километър — наистина *не може* — макар че ме е гледала достатъчно, за да получи мотивация.

Нарича ме звезда. Но звездите светят и угасват бързо, докато Моли — тя е добрата земя. Тя е приземена. Тя се самозарежда.

Мама я приема за даденост, но какво бих правила аз без Моли? Тя намери къщата. Тя я поддържа в ред. Тя плаща сметките, защото и двете знаем, че ако остане на мен, никога няма да ги платя навреме. Освен това движи нещата в «Сноу Хил». Ако хората там имат проблем, не идват при мен. Отиват при нея. Аз имам измислена длъжност — директор «Специални събития» — но

заместничката ми върши всичко. Тя е *много* по-добра от мен. Затова мама я назначи.

Моли обича да казва, че разбира само от разсадници — как ли пък не! Мама разчита на нея. Мама я уважава. Мама не наднича през рамото ѝ, за да види как се справя. Мама не ѝ звъни постоянно, защото *знае*, че нещата ще бъдат свършени.

Как е възможно Моли да не вижда това? Тя предпочита да мисли, че е обикновена и я бива само да пресажда растения. Може би това е добър подход. Когато амбициите ти не са големи, лесно е да ги надминеш.

Завиждам на Моли за това. Тя ръководи собствения си живот. Аз не. Аз съм попаднала в някаква ужасна каша. Може би е заради тази история със сърцето. Какво ще правя, ако се прояви? Казаха ми да следя за учестено дишане, но по време на маратон само тези *в края на короната* не са с учестено дишане. Ами ако повече не мога да бягам? О, разбира се, мога да стана треньор, но хората ме искат само защото съм голям състезател.

«Дим в огледалата». Татко използва този израз, когато говори за работата, която е вършил, преди да срещне мама. «Целта на маркетинга е да създава илюзии», така казва той и точно така се чувствам аз. Сестра ми е реална. Аз съм илюзия. Мама не използва дим и огледала, но тя създаде илюзията, че мога всичко. Затова очакванията към мен са големи и ако не се справя, хората ще видят истината — а тя е, че аз върша само едно нещо добре. Бягам до финиша и го правя по-бързо от всички останали състезатели. Колкото до живота извън това — аз бягам от него. Не върша нищо в «Сноу Хил», защото знам, че ще объркам всичко. Не се срещам с мъже, които обичат реда, защото те искат жени като тях. Не готвя, защото съм ужасна готвачка. Не се справям с бебета, защото те не се интересуват как да пробягат и един километър, да не говорим за четиридесет и два.

Аз съм състезателка по маратон. Точка. А когато това приключи? Каква ще бъде тогава?

Чудя се дали на Питър му липсва славата. И дали се е почувствал неудачник, когато е спрял да се състезава. Чудя се дали е създал тенис школата, защото не е знаел какво друго да прави, и дали го намира за достатъчно. Чудя се какво очаква от дъщеря си.

Бих могла да взема Моли с мен, ако реша да се видя с него — все едно сме на сестринска екскурзия. Тя умее да пази тайна. Може би трябва да й кажа.“

Моли беше съкрушена, което напоследък ѝ се случваше постоянно. Нямаше представа, че Робин се е измъчвала. Беше възприела образа на жена, която е на върха и обича това, което прави. Дим в огледалата. О, боже, да.

Почти толкова трагично, колкото откритието, че Робин е страдала мълчаливо, беше и осъзнаването, че Моли не бе познавала достатъчно сестра си, за да разбере това.

Но можеше да узнае отговора на някои въпроси. Един телефонен разговор щеше да свърши работа, само че не отгук. От вкъщи.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моли наду радиото по пътя към вкъщи, като пееше с него и се заглеждаше през прозореца в абсолютно всичко, за да откъсне мислите си от онова, което смяташе да направи. На Катрин нямаше да ѝ хареса, но Моли мислеше за Робин. По отношение на Питър желанията на сестра ѝ бяха ясни.

Моли паркира под дъба, влезе в къщата и отиде право в кухнята. Блекберито на Робин се намираше на плота до телефона — точно където го беше оставила, когато бе излязла за тренировката в понеделник. Батерията му беше паднала. Естествено. Но зарядното устройство беше наблизко. След няколко минути Моли го зареди достатъчно, за да види номера на Питър.

На Западното крайбрежие беше предобед. Тя се опита да си го представи. Телефонът иззвъня два пъти, преди да чуе задъханото:

— Санторъм слуша.

„Затвори, Моли! Направиш ли го, няма връщане назад. На майка ти няма да ѝ хареса“.

Но Робин би го одобрила. Моли вярваше в това. Затова, пренебрегвайки колебанията си, каза:

— Аз съм Моли Сноу. Сестрата на Робин.

От другата страна последва кратка пауза, после любопитното:

— Сестрата на Робин? Как сте?

— Не съм добре — не знаейки точно как да започне, тя бързо изстреля думите: — Нямаше да ви се обаждам, ако случаят не беше спешен. Робин претърпя инцидент. Много е зле.

Изминаха няколко мига.

— Какъв инцидент?

— Масивен инфаркт. Проблемът, за който сте я уведомили. В понеделник вечерта е колабирала по време на тренировка. Един мъж я открил и ѝ оказал първа помощ, но не знаем колко време преди това е припаднала. Не дойде в съзнание.

— Какво означава „много зле“?

— Тя е в състояние на мозъчна смърт.

Той изохка, явно разстроен. Гласът му стана дрезгав.

— О, боже! Опасявах се... предчувствах го. Отишла ли е на лекар, след като ѝ се обадох?

— Да. Казали ѝ, че има това заболяване, но че е в лека форма. Никой не ѝ е казал, че не бива да бяга.

— Мозъчна смърт — повтори съкрушено той. — Изчакайте за минутка. В момента съм върху бягащата пътека. Трябва да я изключа. Не мога да мисля тук.

Тя чуваше гласове, звукът от някакъв апарат, после настъпи тишина.

— Така е по-добре — каза той. — Никаква надежда ли няма?

— Направиха всички изследвания. Жива е само благодарение на системите. Не можете да помогнете с нищо, ако дойдете, но се опитвам да си представя какво би искала тя. Единственото, което научих, е, че е искала да се срещне с вас.

— На командно дишане ли е?

— Да.

— Колко ще продължи? Какво смята да прави семейството ви?

— Не знам. Изминали са само ден и половина от последното изследване. Съкрушени сме.

— Съкрушени сте и не сте в състояние да вземете решение? — попита той за първи път по-грубо. — Ако очаквате да наклоня везните, отказвам. Не съм бил част от живота на Робин. Не искам да се произнасям за смъртта ѝ.

Моли чу само първите му думи. Изобщо не ѝ беше хрумвало, че той би могъл да участва във вземането на решение. И че самият той би могъл да отсъди. Това щеше да е истински кошмар, да не говорим, че Катрин нямаше да ѝ прости никога. Почуди се дали не бе направила огромна грешка, когато той каза:

— Няма да взема отношение. Разговарял съм с Робин само веднъж. Тя така ѝ не ми се обади. Това ми говори нещо.

Този път Моли го чу, но остана предпазлива. Не познаваше този човек, нямаше представа дали мисли каквото говори и дали няма да се обади на адвокат в мига, щом затвори телефона. Тя искаше да му стане ясно, че го чака сериозна битка, ако го стори.

Стараяйки се да звучи досущ като Катрин, каза:

— Никой не иска от вас да вземате отношение. Ние ще решим какво да правим. Семейството ми е много задружно. Винаги постигаме съгласие и винаги правим най-доброто за Робин — връщайки се към последните му думи, добави по-меко: — А Робин е искала да ви се обади. Но се е бояла.

— От мен? Не съм я молил за нищо. Внимавах много за това.

— Бояла се е да не нарани мама. Аз също се боя, защото това обаждане може да я разстрои.

— Кое то повдига интересен въпрос. Защо не ми се обади лично тя?

— Защото не е видяла дневника на Робин. Аз го прочетох. Робин не е знаела на какво да вярва, след като сте се обадили. Искала е да си мисли, че сте съчинили всичко, но е проверила информацията и това със сърцето се е оказало вярно. Мама нямаше представа, че Робин е знаела за вас. Робин не ѝ е казала и за сърцето.

Последва пауза.

— Това ме изненадва. Мислех, че са много близки.

— Бяха. Но това е различно — опита се да обясни Моли, без да zlepоставя Катрин. — Мисля, че когато Робин е научила за вас, тя е решила, че не контролира напълно живота си. Възнамерявала е да промени това.

Затова се обаждаше сега Моли, затова — действайки от името на Робин — имаше готов отговор, когато той попита тихо:

— Какво очаквате от мен?

— Да дойдете да я видите. Тя е искала да се срещне с вас.

— А майка ви иска ли го?

— Не знам. Но Робин го е желала. Само това има значение.

В мига, когато Моли затвори телефона, я изпълни несигурност. От всички импулсивни неща, които бе правила в живота си, това можеше да доведе до най-голямата катастрофа. О, тя не се съмняваше, че Робин го иска. Но Катрин може би нямаше да ѝ прости никога.

Питър щеше да вземе първия полет от Западното крайбрежие и да пристигне на другия ден призори. Вече имаше запазено място.

Търсейки уверение, че е постъпила правилно, тя отиде в спалнята на Робин. Стаята изглеждаше някак гола, но леглото беше

непокътнато, а котката се бе разположила върху кувертюрата и вдигна глава, щом Моли приближи. Гледа я втренчено в продължение на минута, после отново отпусна глава. Беше решила да ѝ се довери. Моли го прие като знак.

— Добрата фея — промърмори. Определено беше знак. Това, че се обади на Питър, бе правилно. Но какво да прави сега? Можеше да каже на Катрин или да не ѝ казва. Можеше да каже на Чарли или да не му казва. Можеше да съчини някаква леко налудничава история за това как Питър имал предчувствие и сам се обадил. А можеше и да не казва нищо.

Нуждаеше се от обективно мнение, но единственият човек, за когото се сещаше, беше Дейвид. Затова изрови картичката му и набра номера му. Неговото „ало“ беше приглушено.

— О, боже — осъзна тя. — Ти си в час.

— Наред ли е всичко? — гласът му остана тих, но в него се прокрадна тревожна нотка.

— Все същото. Ще ти се обадя по-късно.

— Не, аз ще ти се обадя. Дай ми две минути — каза той и действително се обади точно след две минути. Сега гласът му беше ясен, освежаващо успокоителен. — Часът свърши — обясни. — Трябваше да им дам домашното. Обикновено не държа телефона си включен, но нали има проблем с Алексис...

— Как е тя?

— Ще ти обясня по-късно. Питала е за мен, затова отивам в болницата. Ти къде си?

— Вкъщи, но бих искала да се посъветвам с теб за нещо. Може ли да се срещнем там?

Уговориха точен час, в който щяха да се видят. Доволна, тя затвори телефона и отиде в кабинета. След няколко минути беше запаметила файловете на Робин на собствения си компютър, а също и на нов CD.

Той беше за Катрин. Моли искаше оригиналния диск за себе си. Вярваше, че сестра ѝ беше оставила тези файлове за нея, и понеже не можеше да ги скрие от Катрин, майка ѝ трябваше да се задоволи с копие.

Срещнаха се на паркинга. Дейвид приличаше на истински прогимназиален учител — с риза, вратовръзка и джинси, с кожена раница, която бе оставил на земята. Топлата му усмивка говореше, че е била права да му се обади. Канеше се да му повери лична информация. Не знаеше защо — може би защото той не беше свързан със „Сноу Хил“ и не познаваше приятелите на семейство Сноу или може би защото майка ѝ го беше нападнала, а той не падна духом. Но Моли чувстваше, че може да му се довери.

Докато стоеше на паркинга, облегната на логото на „Сноу Хил“, изписано на, вратата на джипа ѝ, тя му разказа за Питър.

— Невероятно — отбеляза той, когато тя свърши. — И си нямала представа за това?

— Никаква. Всъщност спомням си разни дребни неща, които е споделяла с мен. Когато една от приятелките ѝ си осинови бебе, тя се чудеше как би се чувствал такъв родител, ако след време детето поиска да узнае кои са биологичните му родители. Освен това ми каза, че трябва да опитам да играя тенис и да се запиша за една седмица в някоя наистина добра тенис школа. Но как бих могла да знам защо говори всички тези неща? Ако Робин ми го беше сервирила миналата седмица, щях да ѝ кажа, че сигурно е превъртяла. Още не мога да повярвам, че му се обадох — коя съм аз да го правя?

— Ти си сестрата на Робин, а нейните желания са ясни.

— Но какво да правя сега? Той вече лети насам. Ако го бях помолила да изчака, сигурно щеше да го стори. Той иска да дойде. Обади ми се пет минути по-късно да ме уведоми за полета си. Май отидох твърде далеч.

Дейвид се замисли за миг.

— Аз бих постъпил като теб.

Може би това бе причината Моли да потърси именно него. Той беше съюзник в момент, когато тя имаше нужда от подкрепа.

— Дали семейството ми ще е доволно? Майка ми?

— Вероятно не веднага. Но след време — да. Робин го иска.

— Робин е тук само като дух. Майка ми е тук от плът и кръв. Трябва ли да ѝ кажа?

— Ти каза, че споменаването на името му я е извело от вцепенението. Това не е лошо, нали?

— Споменаването на името му е едно, а влизането му през вратата — друго.

— Долови ли враждебност към него?

Моли се замисли.

— Не. Но мама пази в тайна състоянието на Робин. В стаята могат да влизат само членовете на семейството. Нейна изрична заповед. Не позволява дори на най-близките приятели да идват в болницата. Може би смята, че той няма право да е тук.

— Дискът на Робин е у теб. Какво по-голямо доказателство от това?

Въпреки това Моли бе изпълнена със съмнения.

— Мама ще е бясна, че съм се обадила на Питър, без да я попитам.

Дейвид се усмихна тъжно.

— Това е дилемата със семейството. В очите на нашите родители ние винаги си оставаме деца. В кой момент порастваме? Те ни учат да се справяме в живота, но кога ни позволяват да действаме независимо?

— Никога — отвърна Моли. — Трябва да го направим сами. Ала как да разберем, че постъпваме правилно?

— Когато фактите говорят. Дневникът на Робин е достатъчно красноречив.

— Наистина би направил същото? — попита тя, нуждаейки се от потвърждението му.

— Да. Не че аз съм някакъв авторитет. Семейството ми не одобряваше постъпките ми. И макар че съпрузите Акерман едва ли са променили мнението си за мен, аз продължавам да мисля, че постъпих правилно.

Моли не усети инат. Не долови гордост. Това, което чу, бе убеденост, каквато изпитваше и тя по отношение на Питър.

— Мама може да откаже да го пусне при Робин.

— Би ли го направила, ако той вече е тук?

— Вероятно не. Но би могла да откаже да остане в стаята с него.

— И какво от това? Става въпрос за Питър и Робин. Погледнато по този начин, звучеше логично.

— Мислиш ли, че трябва да й кажа?

Той впери поглед в земята, после вдигна очи.

— Аз бих. Тя е преживяла толкова много. Редно е да е подготвена за това.

Моли се трогна.

— Невероятно е, че го казваш, като се има предвид как се отнесе тя с теб.

— Беше разстроена — той издаде неопределен звук. — Естествено, не бих искал да се повтори.

Мори долови някакво движение наблизо и се изправи.

— О, не — майка ѝ се приближаваше към тях. Изглеждаше изтощена, походката ѝ не беше решителна, както преди. Но очите ѝ не трепваха.

С приближаването ѝ Моли отново се превърна в плахата и неуверена дъщеря.

— Мамо, нали помниш Дейвид. Той е учител. Една от ученичките му е тук.

Катрин кимна, но не каза нищо.

— Госпожо Сноу — поздрави Дейвид почтително, но малко нервно, и се обърна към Моли: — По-добре да тръгвам.

Щом се отдалечи достатъчно, Катрин каза:

— Нашият Добър самарянин.

Както в походката, така ѝ в гласа ѝ липсваше нещо. В настъпилата пауза Моли успя да събере достатъчно смелост. Минало беше времето на полуистините.

Моли улови майка си за лакътя и я поведе към колата на Катрин.

— Загрижен е. Постоянно пита как е Робин.

— Можел е да се появи там по-рано.

— Не — изтъкна Моли, решавайки да не натяква на Катрин за предишната ѝ тирада, — направил ѝ е сърдечен масаж и е повикал помощ. Робин е можело да остане там с часове. Можело е да бъде ударена от кола в тъмното. Повярвай ми. Той страда, че не е могъл да стори повече.

Изведнъж Катрин спря.

— Двамата с него май доста разговаряте?

— Да, разговаряме — Моли я накара да тръгне отново. — Той е добър човек. Казах ти, че е учител.

Катрин сякаш се затвори в себе си. Когато стигнаха до колата ѝ, тя попита:

— Наистина ли се отнасях по-специално към Робин?

— Да.

— Не е било нарочно. Просто бягането й отнемаше много време. Но ти си човекът, на когото разчитам. Гордея се с теб.

Моли не беше убедена, особено като се има предвид какво се канеше да каже:

— Обадох се на Питър.

Катрин се стресна.

— Какво си направила?

— Той пътува насам. Прочетох по-голямата част от дневника на Робин — заяви тя и извади диска от чантата си. — Наистина е искала да се срещне с него.

Катрин сякаш се парализира. Втренчи се ужасено в диска.

— Прочети го, мамо — настоя Моли. — Някои неща няма да ти харесат, но ако търсим знаци, оставени от Робин...

Катрин вдигна очи.

— Помолила си Питър да дойде? — когато Моли не отрече, тя извика: — Как си могла? Винаги съм се старала да осигуря на Робин пълноценен и смислен живот без него. Той няма право да я вижда в това състояние.

— Искала е да се срещне с него, мамо.

— Не е вярно.

— Прочети какво пише в диска.

Катрин затвори очи и отпусна глава. Когато отново я вдигна, постави ръка на врата си.

— Кога идва?

— Утре сутринта.

— Можеш ли да го спреш? Да му обясниш, че сега не е време за посещение.

— Ако не сега, кога? Това е последният му шанс. Освен това е нещо, което Робин е искала.

— Тя не е предвиждала това — укори я Катрин. — О, Моли. Имаш ли представа как ще се почувствам, когато той се появи? Не помисли ли за това? Или как ще се почувства баща ти? Той е единственият баща, когото Робин е познавала. Идването на Питър тук за него е равносилно на плесница в лицето. Ами Крис?

— Крис ще се справи. Ако ли не, време му е да порасне. Толкова малко можем да направим за Робин. Трябва ли да ѝ отнемем и това?

— Тя не е искала да се види с Питър. Щеше да ми каже, ако е било така.

— Както ти каза за сърцето? — попита Моли и виждайки покрусения поглед на Катрин, омекна: — Прочети дневника ѝ, мамо — примоли се тя. — Робин е имала мисли и чувства, за които не сме предполагали, но нито ти, нито аз имаме вина. Правехме всичко по силите си, за да ѝ помагаме. Но тя не е била само Сноу. Била е себе си.

— Не искам да го виждам — каза Катрин, но Моли си помисли, че в това има нещо успокояващо.

— Не е нужно. Той може да дойде, когато не си тук.

— Не искам Робин да остава насаме с него.

— Аз ще бъда с нея през цялото време.

— Ами ако той реши да остане? Ако предяви бащински права и иска да участва в решенията?

— Няма. Заяви го категорично. Каза, че не е бил част от живота на Робин. И не е молил да идва тук. Аз го помолих, защото това би искала Робин. Права си, че тя може да не разбере, но ние ще знаем. Когато всичко свърши, искам да знам, че съм направила необходимото. Докато още диша.

Майка ѝ зарови в чантата си и извади ключовете.

— Ти не го ли искаш?

Катрин влезе в колата, но когато се опита да затвори вратата, Моли я задържа.

— Отговори ми, мамо.

— Какво да ти кажа? Беше мъчителна седмица, а най-лошото тепърва предстои.

Тя я изгледа толкова тревожно, че Моли пусна вратата. Щом отстъпи, изведнъж осъзна, че майка ѝ, която се справяше толкова добре в живота, сега беше изгубила контрол над нещата и това я ужасяваше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алексис Акерман се намираше в самостоятелна стая на скъпия етаж на болницата. Дейвид приближи малко плахо. Оказа се, че тя е сама — тъжно за нея, но много добре за него. Телевизорът ѝ работеше, но веднага го изключи, щом видя учителя си.

Той ѝ се усмихна и влезе в стаята, като остави вратата отворена.

— Изглеждаш по-добре — каза бодро, макар че беше по-скоро пожелание, отколкото истина. С тъмната си коса, опъната силно назад, тя беше по-бледа и крехка от всякога. Разбира се, той не можеше да ѝ го каже. Вместо това, опитвайки се да разведри обстановката, хвърли поглед на системата.

— Филе миньон с броколи и печени картофи?

Тя не се усмихна.

— Не ям говеждо — погледна край него, видимо облекчена, че е сам. — Искам да ви питам нещо, господин Харис. Какво говорят децата за мен?

Дейвид не беше сигурен дали изобщо са говорили. Тя сякаш не съществуваше за тях. Но не можеше да ѝ каже нито едното, нито другото, затова бързо съчини отговор:

— Мисля, че се тревожат.

— Сигурно са говорили, след като ме откараха с линейката.

— Повечето бяха на обяд — той се усмихна отново. — Избра добро време да припаднеш.

Тя пак не се усмихна.

— И без това мислят, че съм странна, но не искам да говорят неверни неща. Аз не съм анорексичка. Просто съм слаба. Балерините трябва да са слаби. Можете ли да им го кажете?

Дейвид нямаше да каже такова нещо. Алексис не беше слаба, тя беше изтощена. Върху лицето ѝ нямаше грам мазнина и въпреки това главата ѝ изглеждаше твърде голяма за тялото ѝ. Дори широката пухкава нощница, която носеше, не можеше да скрие щръкналата ѝ ключица.

— Може би сама ще им го кажеш — предложи той. — Знаеш ли кога се връщаш в училище?

Тя направи гримаса.

— Не искат да ми кажат. Изследват ме. Не знам колко време ще отнеме. Родителите ми настояват да ида някъде да си почина, но така ще пропусна много.

— Може би идеята е добра — каза той и като придърпа ремъка на рамото си, бръкна в раницата си. — Говорих с другите учители. Дадох ми домашните ти за седмицата.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво им обяснихте?

— Нищо, Алексис. Всичко, което знаят, всичко, което изобщо е известно, е, че си в болницата.

— Аз не съм анорексичка. Просто съм уморена. Ще им го кажете ли? Не искам да тръгнат слухове, господин Харис. Не искам всички да ме зяпат, когато се върна.

— Никой няма да те зяпа.

— Напротив. Ще си мислят, че имам хранително разстройство — което направо е смешно. Знаете ли колко от тях повръщат в тоалетната? Аз никога не съм го правила. Просто съм слаба. Но те ще ме сравняват с братята ми, които са огромни, понеже играят футбол. При момичетата е различно. Особено при балерините — тя сниши глас. — Искях да дойдете, за да се уверите, че съм добре. Може ли да го кажете и на останалите?

— Господин Харис? — зад него се чу авторитетен глас. Той се обърна. Беше майката на Алексис.

— Донесе ми домашните — обясни ѝ бързо Алексис. — Тъкмо си тръгваше.

Дона Акерман кимна.

— Пак ще дойда да те видя — каза Дейвид на момичето.

— О, аз скоро се връщам в училище. Чувствам се много по-добре.

Той се усмихна.

— Радвам се да го чуя. Ще кажа, на когото трябва — той излезе от стаята и беше стигнал до средата на коридора, когато Дона го извика по име.

Жената се приближи тичешком.

— Благодаря ви, че дойдохте. Тя питаше за вас.

— Безпокои се какво ще кажат другите.

— Аз също. Ако знаех, че не се чувства добре, просто нямаше да я пусна на училище. Щяхме да си спестим всичко това.

— Има ли причина да я държат тук?

Дона въздъхна драматично.

— Знаете ги какви са докторите. Винаги могат да ти открият нещо, ако решат. Алексис е анемична. Просто има нужда от малко по-силна храна. Щом я приберем у дома, ще вземем мерки.

Дейвид не виждаше как ще „вземат мерки“, ако си затварят очите пред проблема, но това беше работа на лекарите. Дали родителите на Алексис щяха да ги чуят, или не, беше друга работа. Засега той просто се радваше, че момичето е тук.

— Обадете ми се, ако мога да направя нещо — предложи той.

— Ще го направя — отвърна Дона и, като се обърна, тръгна към стаята на дъщеря си.

Той я проследи с поглед, мислейки за собствените си родители и проблемите на брат му с наркотиците, дори за Катрин Сноу и Робин. Самозаблудата е коварно нещо. Продукт на гордостта? Ако е вярно, той предпочиташе скромността. Може би на собствените му деца щеше да им е по-лесно.

Той взе асансьора до долу, питайки се какво ли прави Моли. Докато пресичаше фоайето, видя три познати лица — майка, баща и син. Бяха част от спомените му от годината, в която беше стажант-учител. Разтвори устни в усмивка и ги доближи.

— Да не би това да е същият Дилан Монро, на когото преподавах в първи глас? — пошегува се той. — Защото онова момче беше малко, а този тук е цял мъж.

Дебора Монро се усмихна в отговор и протегна ръка.

— Дейвид. Не си се променил. Дилан, нали помниш господин Харис? Научи те да четеш.

— О, не — поправи я Дейвид. — Денис Амелио го научи. Аз само му помагах, когато започна да мисли за пеење, вместо за книги.

Очите на момчето изглеждаха огромни зад очилата, които бяха дори още по-дебели, отколкото ги помнеше Дейвид.

— Вие обичахте Спрингстийн.

— И още го харесвам — потвърди Дейвид. — Ами ти?

— Дилан — отвърна ухилено момчето.

— Добър избор. Още ли свириш на пиано? — когато хлапето кимна, Дейвид се обърна към родителите му.

— Какво ви води толкова далеч?

Отговори таткото. Дейвид не можеше да си спомни името му. И двамата родители работеха — Дебора като лекар — но винаги тя беше тази, която идваше в училище.

— Марвин Ларок — каза мъжът. — Дилан има проблем с роговицата.

— И на двете очи — изтъкна момчето. Изглеждаше гордо, че посочва проблема. На Дейвид това му допадна.

— Марвин е най-добрият очен хирург в града — обясни бащата.

— Има още година-две до операцията — допълни майката, — но трябва да идваме тук от време на време. Бащата на Дилан живее наблизо. Това много ни улеснява.

— А и майката и братът на моето куче живеят с татко и Ребека.

— Ти имаш куче? — попита Дейвид.

Дилан кимна ухилено.

Дебора постави ръка на главата му и го обърна към асансьора.

— Можем дълго да си говорим, но имаме час при доктора. Радвам се, че се видяхме, Дейвид. Вярно ли е, че преподаваш в този район?

— Вярно е. На двайсет минути оттук. Късмет с доктор Ларок. Преподавах на сина му по-миналата година. Момчето му свири на акустична китара — той намигна на Дилан. — Малко вътрешна информация — вдигна ръка и проследи с поглед тримата, докато се отдалечаваха. Когато се обърна, видя ново лице.

Дейвид никога преди не беше срещал Ник Дюке и въпреки това името внезапно изплува в съзнанието му. Нещо в напрегнатите му очи го накара да си спомни хората, с които бе израснал. Мъжът беше горедолу на неговата възраст.

Оказа се прав в предположението си.

— Дейвид Харис? Аз съм Ник Дюке и съм тук да опровергаям казаното от Моли. Не съм възплъщение на злото — продължи, но малкото хумор, който се усещаше в гласа му, свърши дотук. Лицето му беше уморено и изпито.

— Тя не употреби подобна дума.

— Не, но съм сигурен, че подтекстът е бил такъв.

Дейвид не смяташе да обяснява какво му е казала Моли, а и Ник изглежда не го очакваше. Продължи без заобикалки:

— Виждал съм баща ви.

— Нима.

— Всъщност няколко пъти. Той е един от идолите ми.

— Дали ще се сети за вас, ако спомена името ви? — попита Дейвид, свикнал да разпознава натрапниците.

— Съмнявам се — каза Ник, без да се стресне. — Тогава нямах какво да му предложа. Сега имам.

— И какво е то?

— Биография на Робин Сноу. От известно време я пиша. Всъщност Моли ме окуражи. Нещо като четивата с продължение, които баща ви пуска във вестниците си. Ще му предложа изключителните права.

Дейвид не беше изненадан от предложението, а от скоростта, с която дойде. Ник беше самата деловитост.

— Защо не се обърнете към някой издател в Ню Йорк?

— Не познавам никого лично. От друга страна, в Ню Йорк ще видят какво публикува баща ви и ще ме забележат.

„Вярно — помисли си Дейвид. — И откровено.“

— Ами, обадете му се тогава.

— Както казах, моето име не му говори нищо. Надявах се, че вие ще ме препоръчате. Живеете тук. Ако четете местния вестник, сигурно познавате стила ми.

— Всъщност — каза Дейвид в пристъп на заядливост — слушам новините по телевизията. Днешните журналисти не пишат както едно време. Подминават основни проблеми. Наблягат на незначителните подробности, за да има драма.

Ник се усмихна самодоволно.

— Моята биография на Робин е различна.

— Робин знаеше ли, че вие работите върху биографията, докато бяхте гаджета?

— Аха. Моли ви е казала, че с Робин бяхме гаджета. Всъщност да. Знаеше. И й харесваше.

— Вниманието или биографията?

Самодоволната му усмивка изчезна.

— Нямаше възможност да прочете биографията — той преглътна. — Затова е толкова навременна. Искам да кажа, Робин сега се намира на границата между живота и смъртта. Тъкмо такива горещи истории харесва баща ви.

Така беше, но Дейвид се различаваше от баща си.

— А семейство Сноу?

— Както казах, Моли ми даде идеята. Освен това, авторизирана или не, аз имам повече информация от всеки друг. Ако баща ви не я иска, ще ида другаде, но мислех, че след като сте тук и познавате Моли, това е добър вариант. Вие как мислите?

— Мисля, че може и да не е — отвърна Дейвид с лекота. — Аз не се интересувам от работата на баща ми.

— Не е нужно да се интересувате. Трябва само да му се обадите. Или на братята си?

— Опитах в журналистиката, но инстинктите ми „куцат“. И те го знаят. Повярвайте ми, ако ходатайствам за вас, може по-скоро да ви навредя, отколкото да помогна.

— Искам само да споменете името ми. Кажете им, че имате приятел, който иска да им се обади. Веднъж да приемат телефонното ми обаждане, оттам нататък ще се оправя сам.

— Знаете ли какво — предложи Дейвид, мислейки, че Моли би проявила интерес към текста на Ник, — покажете ми какво имате. Ако ми хареса, ще видя какво мога да направя.

Ник се ухили.

— Дадено — вдигна очи и изведнъж доволният израз на лицето му се смени с разтревожен. — Крис! — извика и се обърна към Дейвид: — Познавате ли брата на Моли?

Дейвид позна Крис, видял го беше в интензивното, но дори да не беше, приликата между брата и сестрата бе очевидна. Ник ги запозна. Крис изглеждаше разсеян.

— Как е Робин? — попита Ник.

Крис сви рамене.

— Горест ли се качваш? Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Трябва да говоря с татко — кимна на Ник и се отдалечи.

Докато шофираше към болницата, Крис се беше съсредоточил върху собствените си проблеми. Когато обаче стигна до стаята на Робин, Чарли го заговори пръв и онова, което каза, измести проблемите на Крис.

Не че Крис се изненада много, когато научи за Питър. Това обясняваше емоционалното отношение на майка му към Робин. Не го прие лично, но знаеше, че с Моли е така. Запита се как ли се е почувствала, когато е разбрала истината.

Ала човекът, към когото имаше въпроси сега, беше баща му. Бяха се облегли един до друг на стената в стаята на Робин и разговаряха шепнешком, взирайки се в Робин, в апаратите, в цветята — във всичко друго, но не и един в друг. Така беше по-лесно.

— Знаел си от самото начало? — попита Крис.

— Без подробностите — отвърна Чарли. — Не ме интересуваха.

— Но си знаел името му.

— Разбира се. Още тогава четях първо спортната страница. Лонгуд беше голямо събитие в Бостън.

— Какво мислиш за факта, че мама е била със звезда?

— Било е само една нощ, Крис.

— Но е бил знаменитост.

— Майка ти не е имала представа колко е известен. Аз следях кариерата му повече от нея.

— Преди да си разбрал за мама и него?

— И след това.

— Заради Робин?

— Заради себе си. Обичам тениса.

Положението при Крис беше различно. Имаше период, в който бе едновременно с Лиз и с Ерин. Но Ерин не знаеше за Лиз. Почуди се как ли би се почувствал, ако научеше, че и тя е била с някого.

— Не те ли притесняваше, че си се появил след него? — попита тихо.

— Ако говориш за секса, по-добре да не го обсъждаме. Ако говориш за любов, в нея няма състезание. Майка ти не вехнеше по него. Тя обичаше мен.

— Ти си я спасил. Предложил си й брак. Подкрепил си я.

— Чакай малко — възрази бързо Чарли и най-после го погледна.

— Ако намекваш, че ме е използвала, грешиш. Тя ми каза за Робин,

преди да станем гаджета. Имах избор — да продължа или да се оттегля. Избрах да продължа. Майка ти и аз си допаднахме от самото начало и привличането беше взаимно. Тя ми отвърна със същото, каквото получи от мен.

— Но тя е носела бебето на друг!

— Е, и? Огледай се наоколо, Крис. Смесените семейства са нещо обикновено. Просто ние изпреварихме малко времето си.

— Добре. Но нейното вторачване в Робин. Не те ли дразнеше?

— Не. Разбрах го. И бях съгласен с нея. Робин се нуждаеше от повече помощ.

Крис направи гримаса.

— За какво?

— Ами например в училище. На Робин не й беше лесно.

Това бе ново за него.

— Печелеше всички награди.

— Всъщност — обясни Чарли с тих, но авторитетен глас, — ако се върнеш назад и се замислиш, наградите й не бяха за знания. Бяха за неща като усъвършенстване и добро поведение.

Онова, което Крис си спомняше, беше големият шум около всяка награда на Робин. Размисляйки върху думите на Чарли, той каза:

— Винаги е била много контактна. От баща си ли го е наследила?

— Аз съм нейният баща, Крис.

— Но ние бяхме по-затворени.

— Не и майка ти. Робин може да е наследила физическите качества от Питър, но характерът й е същият като на майка ти.

Кристофър не беше убеден. Според него поведенческите черти можеха да са вродени. Нима Клоуи не се беше родила със способността да се успокоява сама? Смучеше палеца си, търкаше края на одеялцето си, буташе играчките си, за да звънят. Вярно, наследила беше съобразителността от Ерин, но със сигурност не беше виждал майка й да смуче палеца си.

Ала той не искаше да спори с Чарли. Затова каза:

— Подразни ли се, че Робин е разбрала за него?

— Не. Макар че ми се иска да знаех. Щях да поговоря с нея за това. Но отношението й към мен изобщо не се промени, Крис. Тя знаеше, че я обичам.

Кристофър завидя на непоклатимата вяра на баща си. Прииска му се и той да беше сигурен за всичко, което върши.

— Имам проблем, татко.

— Заради това?

— Не. Лиз Токи. Заплашва да създаде неприятности. Бил съм с нея някога.

Отначало Чарли не разбра какво му казва Крис. После се стресна.

— Бил си...?

— Да — Крис пхна ръце в джобовете си. — Не точно една нощ, както мама и този мъж, ходихме около две седмици, горе-долу по същото време, когато срещнах Ерин.

— Лиз Токи? — повтори Чарли невярващо. На Крис също му се струваше невероятно.

— Бях студент последна година. Не съм го търсил, просто Лиз се появи. Нещо като финален флирт.

— Затова ли я доведе тук? — попита Чарли неодобрително.

Крис погледна баща си.

— Не. Приключих с нея още преди да завърша. Тя знаеше, че се срещам с Ерин. Знаеше дори, че сме се оженили, но продължаваше да се обажда. Когато поиска да напусне града, ѝ уредих интервю е мама. Беше ми стара приятелка. Никога не поиска повече от това, но сега се нуждае от оръжие. Фактът, че Моли я е уволнила, я побърква. Искан да я върнем на работа.

Влезе една сестра. Чарли улови Кристофър за лакътя.

— Ще бъдем пред стаята — каза на жената и щом вратата се затвори, измърмори: — Тя е въздух под налягане.

Крис си повтаряше същото, но Лиз го беше заплашила.

— Тя казва, че има снимки.

— Компрометиращи?

— Няма как да са компрометиращи. Не съм бил с нея, освен през онези няколко седмици, а тогава не сме правили снимки — той замълча, после продължи: — Връзката ми с Ерин тъкмо набираше скорост. Не исках тя да разбере.

— А разбра ли?

Той поклати глава.

— Лиз го знае. Това е козът ѝ.

— Какво смяташ да правиш?
— Да ѝ кажа да се разкара.
— Рисковано е.
— Нямахте да е, ако беше споделил с Ерин.
Крис въздъхна.
— Лесно е да се каже. Тя ще се разстрои.
— Обясни ѝ защо си го направил.
— Последен флирт преди завършването? — той изсумтя презрително.
— Трябва да ѝ кажеш нещо.
— Ние... ъ-ъ-ъ... имаме някои търкания напоследък. Тя ме упреква, че не говоря достатъчно.
— Може би наистина не го правиш.
— Ти никога не си го правил.
Чарли го погледна изненадано.
— Говоря достатъчно.
— Не съм те чул.
— А бил ли си в спалнята ни?
— Разбира се, че не.
— Родителите не говорят за всичко пред децата си — продължи Чарли. — Дватама с майка ти разговаряме вечер, когато сме сами. Тя винаги знае какво мисля.
— Смятах, че и с Ерин е така, но тя казва, че не е. Вие с мама работите заедно и не ви се налага вечер да разказвате как е минал денят ви.
— Ерин също може да работи в „Сноу Хил“.
— Не е там въпросът.
— А може би е. Тя доста ни помогна тази седмица. Бих предпочел нея пред някого другото. Може дори да взима бебето със себе си.
— „Сноу Хил“ не е място за бебета.
— Вие израснахте там. Но щом не искаш, намери друго решение. Хайде, Крис. Не гледай толкова мрачно на нещата.
— Тази седмица? — изсумтя той. — Трудна работа.
Баща му замълча.
— Животът продължава, Крис. Ти повдигна въпроса за Лиз. Той си остава, с Робин или без нея. Същото е с теб и Ерин.

— Ерин се държи неразумно. Какво като съм мълчалив. И ти си мълчалив. Мама няма нищо против. Ерин просто не иска да разбере.

— Не, Крис, ти си този, който не иска да разбере. Знам, че не е лесно да споделяш чувствата си. Ако срещнеш неодобрение от някого, чувстваш се обиден — особено ако този някой е човекът, когото обичаш. Но не бива да се затваряш в себе си. Майка ти щеше да страда, ако не изразявах чувствата си. Просто го правя по начин, който ми допада. Ти трябва да откриеш своя начин. Откажеш ли да го сториш, значи си страхливец. Можеш да започнеш, като кажеш на Ерин за Лиз.

Идеята не се хареса на Крис. Но това можеше да е единственият начин да неутрализира Лиз.

— Значи няма да гласуваш за връщането ѝ на работа?

— И да злепоставя Моли? Не.

— А ако ѝ дадем обезщетение?

Чарли се замисли.

— За четири седмици — може би. Ще направим компромис.

Крис не беше сигурен дали тя ще приеме и това го тласна към следващата стъпка.

— Тя ще спори с мен. Защо не се обадиш ти?

— О, не, моето момче — каза Чарли и се отдръпна от стената, защото сестрата излезе от стаята на Робин. — Проблемът си е изцяло твой.

Катрин седеше на леглото у дома с лаптопа в скута си. Джобовите на домашния ѝ халат бяха пълни с книжните кърпички, които бе използвала за сълзите си, докато четеше дневника на Робин. Радваше се, че е сама. Не можеше да бъде силна, просто не можеше. Бе истински лукс да даде воля на сълзите си, без някой да я чуе.

Моли беше права. Ако можеше да се вярва на написаното, Робин бе искала да се срещне с Питър. Но имаше и други желания, за които Катрин бе в пълно неведение. Написаното я накара да се вгледа в майката, която е била, и онова, което видя, не ѝ хареса. Може и да бе обичала прекомерно Робин, но не беше разбрала същността на дъщеря си. Предпочела бе да вижда Робин, отлята по неин калъп, отколкото

такава, каквато бе в очите на Питър, Чарли и дори Моли. Тази друга Робин бе истинско откровение.

Затова в края беше привлечена от „Коя съм аз?“ Копнеейки да научи отговора, отвори файла.

„Аз съм измамница — започваше Робин, но явно се бе сепнала, защото веднага добавяше: — Може би това е преувеличение. Да кажем, че съм актриса. Играя ролята на звезда и се справям доста добре. Обичам ли да произнасям речи? Не. А рязането на ленти ме отегчава до смърт.

По отношение на бягането обаче съм истинска. Тук не мога да измамя. Но за това трябва да благодаря на майка си. Тя ми дава нужната мотивация, когато на мен ми липсва.

И тъй, аз съм *състезател по маратон*. И още какво?

Бих казала *дъщеря*, макар че не правя много за родителите си. Те обаче правят всичко за мен. Същото е и със *сестра ми*. За един ден Моли прави за мен повече, отколкото аз за нея за месец. А най-гадното е, че дори не съм напълно *Сноу*.

Коя съм тогава?

За да бъдеш някой, трябва да притежаваш страст. Моли я притежава. Тя *обича* своята оранжерия и своите котки. *обича* къщата, въпреки че аз непрекъснато откривам недостатъци. *обича* да пътува, което може да не е очевидно, защото също така *обича* да си стои вкъщи. Но само когато е с мен на състезанията, виждаме истински града, в който се намираме. Ако съм сама, просто влизам и излизам. Може да е Далас, може да е Тампа, може да е Солт Лейк сити. Едва ги забелязвам.

Имам много приятели. Значи съм *приятел*. Но те не са тук посред нощ, а и освен това са по-скоро антураж, отколкото група приятели. Щом престана да се състезавам, сигурно няма да имаме нищо общо.

Каква *искам* да бъда? Искam да съм всичко това, което вече казах, само че нямам време. Е, добре, не мога да

отделя време. Защото съм твърде заета да играя ролята на състезател по марафон, който е толкова зает да трупа победи, че *няма* представа какво иска да бъде.

Когато бях малка, Нана знаеше как да ме укроти. Обичаше да ме взема в прегръдките си и да ме държи, без да говори много. Когато опитвах да се измъкна, тя казваше: «Просто се отпусни, миличка. Просто се отпусни!».

Мисля, че ако мога да направя това, ще мога да реша каква искам да бъда.

Бих искала просто да се *отпусна*, поне за малко. Нана вече не ми казва тези думи, но напоследък често си ги спомням. Сигурно е заради нейната фея.“

Катрин отново се разрида, високо и неудържимо — този път за Марджъри. Майка ѝ и липсваше. Марджъри щеше да ѝ каже нещо земно и мъдро за случилото се с Робин. Или може би просто щеше да го отдаде на съдбата. Но не беше ли казал и Чарли, че нищо не е случайно?

Мъчейки се да осмисли всичко това, Катрин остави лаптопа и слезе долу. С пълните с храна съдове върху плота, оставени едва тази сутрин, кухнята изглеждаше така, сякаш се подготвяше някакво парти. Фризерът също беше пълен. Във всяка стая имаше букети с цветя и нито един от тях не бе донесен от болницата.

Подготовка за бдение? Не. Катрин беше излязла от фазата на цинизма. Подаръците целяха да ѝ помогнат да преживее този ужасен момент.

Тя имаше приятели, макар че не беше сторила кой знае какво, за да ги спечели. Имаше успешен бизнес, макар че успехът му всъщност се дължеше на по-голям екип. Имаше майка, която бе изоставила, и семейство, в чието мнение не се вслушваше. А Робин наричаше себе си измамница?

Сега, когато животът я бе подложил на това изпитание, Катрин нямаше представа коя е всъщност. Нито можеше да види бъдещето.

В този момент на абсолютно изтощение идеята просто... да се отпусне... звучеше добре. Само дето първородната ѝ дъщеря беше на командно дишане в очакване на техния съдбоносен избор, Чарли се

въздържаше от мнение, Моли спореше с нея, Крис мълчеше, Марджъри отсъстваше, а Питър щеше да пристигне след часове.

„Съсредоточи се“, нареди си тя. Но върху какво?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В събота сутринта Моли си облече рокля с презрамки. Искаше да изглежда добре като пратеник на Робин. Преди да излезе от вкъщи, потърси снимки на Питър в интернет, за да го разпознае на летището.

То беше малко, а самолетът — частен. Мъжът се появи от терминала сам, с една-единствена чанта на рамо, и изглеждаше точно като на фотографиите — същото стройно тяло, същото поло и памучни панталони, същото загоряло лице.

Разпознаването бе лесната част. Трудната беше какво да каже. Справи се добре с поздравите: „Как пътувахте? Имате ли друг багаж? Били ли сте в нашия край преди?“ Щом се качиха в колата обаче, тя вече не беше сигурна какво се очаква от нея. Не беше сигурна и в собствените си очаквания към него.

— Извинете за неудобството — смути се Моли, когато той с мъка намести крака. — Нямаме лимузина.

— Добре съм. Това фирменият джип ли е? — попита той е любезен тон.

— Моят джип. Логото е за реклама.

— С реклама ли се занимаваш?

— Не. С растенията.

— С растенията? — попита той и Моли не разбра дали се шегува, или наистина проявява интерес.

Прие, че е второто, и отвърна:

— Грижа се за оранжерията. Растенията не подвеждат. Опознаеш ли ги веднъж, няма изненади.

Той имаше бърза мисъл. Реагира мигновено:

— Изненади като мен?

— И Робин, и майка ми. И двете са знаели, но са го пазели в тайна.

Той замълча. После каза:

— Не знаех, че Робин Сноу ми е дъщеря, докато не се наложи да го науча. Не съм поддържал връзка с майка ти. Дори не знаех дали

бебето е момче, или момиче.

Моли си представи как би се почувствала Робин от думите му.

— Не бяхте ли любопитен?

— Не исках да знам. Не исках да чувствам нищо.

— И не сте чувствали нищо, така ли?

— Може би. Понякога.

Тя му хвърли бърз поглед. Изглеждаше сериозен.

— Колко деца имате?

— У дома? Три. Едното ме обича, другите две ме мразят. Не е голямо постижение. Робин е имала късмет с баща ти.

Докато чакаха на светофара, Моли го разгледа по-добре.

— Робин не прилича много на вас.

— Това добре ли е?

— Всъщност не — отвърна с леко раздразнение Моли. — По-добре да беше наследила чертите ви, а не сърцето — светлината се смени. Тя потегли.

— Ти ме помоли да дойда — напомни й той. Забележката беше уместна и Моли омекна.

— Съжалявам. Чувствам се странно.

— Майка ти знае ли, че съм тук?

— Знае. А съпругата ви?

Той изсумтя презрително.

— Коя от всичките? Жена номер едно, две или три?

— Три ли са?

— Всъщност — четири, само че последната избяга с финансовия ни съветник и няма представа къде съм. Нито останалите три.

— Защо?

— Уважавам тайната на Робин. Тя разказа ли ти за мен?

— Не.

— Толкова по въпроса.

Моли се усмихна кисело.

— Брат ми използва този израз. Той е счетоводител.

— Значи нямаме нищо общо — отбеляза Питър, но с шеговит тон. — Той знае ли за мен?

— Баща ми му каза снощи.

— Значи баща ти знае.

— О, от самото начало. За ваше сведение — продължи тя, държеше да подчертае това, защото ѝ се струваше, че е нещо като Юда, който предава семейството си, водейки Питър при Робин, — сестра ми не би могла да има по-добър баща. Той я обожава. Моля ви, не казвайте, че сте искали да ѝ бъдете баща, когато влезете при нея. Тя си има прекрасен баща.

— Хей — възкликна той, този път с упрек в гласа, — ти ме покани тук.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Прав сте. Просто се тревожа. Преживяхме ужасна седмица. Не смятам да усложнявам нещата, просто искам Робин да знае, че сте дошли.

Той би могъл да отбележи, че Робин няма как да го разбере. Когато не го стори, се издигна в очите ѝ. Моли каза:

— Вашата сестра е състезател по маратон. Знае ли за Робин?

— Не знае, че Робин ми е дъщеря. И никое от другите ми деца не знае. Заради Робин.

— Заради Робин или заради вас?

Той трепна.

— На колко години каза, че си?

— Двадесет и седем. Просто характерът ми е такъв. Ако Робин седеше зад мен, щеше да срита облегалката — тя замълча. — Ако беше тук, щеше сама да задава тези въпроси.

— Щастливка е, че има сестра като теб.

— Аз съм щастливката. Тя беше истински еталон. Говоря за постоянството и самодисциплината ѝ. Никога не бих могла да бъда като нея.

— Опитвала ли е да те запали по маратона?

— Разбира се. Маратонците са мисионери. Просто не успя.

— С какво друго се занимаваше Робин, освен с маратона?

— Ядеше кисело мляко и пиеше билков чай — каза Моли с любов. — И произнасяше речи. Вдъхновяваше момичетата, които искаха да станат като нея. Благодарение на нея са събрани милиони за благотворителност. И всичко това дължи на мама. Тя научи Робин на истински добродетели.

Питър се замисли. После я погледна.

— Разкажи ми за майка си.

— Тя много обича татко — поясни Моли, държеше той да го знае.

— Значи е щастлива?

— Много. Досега. Случилото се я съкруши.

— Ще я видя ли?

Моли му хвърли бърз поглед и за един кратък миг двамата се почувстваха като заговорници.

— Никой не може да каже. Скоро ще разберем. Почти стигнахме.

Катрин нямаше желание да вижда Питър. Ако трябваше да търси виновник за това, което се случи с Робин, той беше подходящ кандидат. Робин беше наследила заболяването си от него. Ала дъщеря ѝ беше припаднала, докато бе под нейните грижи. Грешката беше нейна и нямаше място за гордост. Да се изправи срещу Питър означаваше да се изправи срещу собствената си вина, че е пропуснала симптомите за заболяването на дъщеря си.

Алтернативата беше да го остави да види Робин сам. Разбира се, щеше да има човек от семейството вътре, но не беше същото. Катрин бе предпазила Робин от всичко друго в нейния живот. Не можеше да се откаже сега.

Тази мисъл доведе до поредната почти безсънна нощ. Събуди се отпаднала и дори продължителният душ и трите чаши кафе не ѝ помогнаха особено.

Пристигна рано в болницата, раздвижи ръцете и краката на Робин, както я бяха инструктирали лекарите — въпреки че вече не я караха да го прави — но очите ѝ непрестанно се връщаха върху лицето на дъщеря ѝ. Робин винаги бе имала хубава кожа и това не се бе променило през тези четири дни. Катрин се почуди дали щеше да се промени след седмица. Почуди се дали ще се промени след година. Други неща определено щяха да се променят — например мускулният тонус. Тя не си спомняше миг, в който Робин да не е била със стегнато и силно тяло. Когато я гледаше да бяга, все едно гледаше чистокръвен състезателен кон.

Сърцето я заболя от парадокса — същият спорт, който бе направил Робин олицетворение на здравето, я беше погубил.

Вратата се отвори и въпреки дванайсетте часа, прекарани в безпокойство, отначало тя взе Питър за някой от болничния персонал. Робин може и да беше виждала по-новите му снимки, но не и Катрин. Тридесет и две години по-късно той изглеждаше различно.

Сигурно го бе погледнала с празни очи, защото той ѝ се усмихна тъжно.

— Някой друг ли очакваше? — попита той. Гласът му, с прелъстителния и привлечен изговор от Южен Тексас, я върна назад в годините.

Тя се изправи.

— Не. Просто тук влизат много хора от болничния персонал.

Той затвори вратата.

— Толкова ли съм се променил?

Тялото му не беше. Питър бе все така висок и мускулист, както когато се бяха срещнали за първи път, и тялото му бе еталон за атлетична красота. Само дето тогава бе имал няколко бръчици, а сега бяха много. И обратно — тогава бе имал много коса, а сега бе малко.

— Представях си те както едно време — обясни тя.

— Не си ли ме виждала оттогава? — той притисна ръка до сърцето си. — Нараняваш ме. Все още съм в новините понякога, а уебсайтът ми е пълен със снимки.

Но Катрин не беше влизала в сайта му. Последния път, когато бе видяла Питър Санторъм, той бе чисто гол. Току-що бяха правили секс и тя се обличаше, за да си тръгне. Опита се да възстанови някаква реплика или жест от техните двадесет и четири часа заедно. Но не можеше да си спомни друго, освен секса.

„Съсредоточи се“, каза си тя и се обърна към Робин.

— Искаше да го видиш и той дойде — каза нежно, после към Питър: — Нали е красавица? — Робин наистина беше красива. И съвършено неподвижна. Съзнанието за трагедията отново я разтърси.

Той не беше помръднал от вратата.

— Знам го от снимките ѝ. Прилича на майка си. Изглеждаш добре, Катрин.

— Едва ли. Беше кошмарна седмица. Почти не съм спала.

— И все пак изглеждаш добре. Годините са били благосклонни към теб.

Раздразнена, понеже това не беше парти и комплиментите звучаха абсурдно, тя отвърна:

— Бих се отказала от всяка от тези благосклонни години, ако можех да върна часовника назад. Бих продала душата си на дявола, ако това би съживило мозъка на Робин.

Очите ѝ се преместиха върху Робин, но някак разсеяно, сякаш готови да се отклонят всеки миг, ако ги провокират. Изведнъж Катрин осъзна, че той се бои. Вече не ѝ изглеждаше такава голяма заплаха.

— Ела по-близо — подкани го тя.

Питър предпазливо пристъпи към леглото на Робин.

— Не си представях моята първа среща с дъщеря ми така.

— Не. Искане ми се да я бе видял по време на състезание.

— Видях я — отвърна той за изненада на Катрин. — Няколко месеца след като ѝ се обадох, тя участва в маратона в Сан Франциско. Гледах я от Ембаркадеро^[1], точно до кей 39 — той се усмихна. — Имах късмет, беше в първата група. Трябваше да стана призори, за да я зърна за четири секунди. Бих нарекъл това бащина гордост.

Катрин би го нарекла любопитство — страхливо любопитство. Този ден Робин беше поставила собствен рекорд, нареждайки се на второ място сред жените.

Гордост? Не съвсем.

— Никога ли преди не си мислил за нея? — попита тя.

Той не трепна.

— Какъв щеше да е смисълът?

— Тя беше твоето дете.

Той вдигна възпиращо ръка.

— Има огромна разлика между теб и мен, Катрин. Не съм я носил под сърцето си девет месеца. Отказах се от родителските си права, преди още да се е появила на бял свят. А и ти не би искала да се бъркам в живота ѝ.

— Така е.

— Толкова по въпроса.

Катрин изсумтя.

— Звучиш като сина ми.

— И Моли каза така.

— Понякога ѝ е трудно да си държи устата затворена. Какво още ти каза?

— Че имаш страхотен брак, че съпругът ти е бил прекрасен баща на Робин, че си щастлива.

— Така е. Наистина съм щастлива.

Той махна с ръка.

— Ние сами градим щастието си. Въпрос на правилни решения.

Но Катрин беше научила достатъчно за себе си през последните няколко дни, за да се съгласи с него.

— Не знам дали решенията, които съм вземала, винаги са били мъдри. Когато се случи нещо подобно, започваш да преосмисляш живота си.

— И какво има да преосмисляш? Отгледала си дъщеря чудо. Сестра ѝ също е умна, а още не съм виждал сина ти.

„Не си виждал и Чарли“, помисли си Катрин, защото в момента съпругът ѝ бе по-стабилният родител от тях двамата.

— Моли е добро момиче — отбеляза тихо. — Твърдо е решена да направи каквото иска Робин, затова ти се е обадила.

Питър заобиколи леглото. Облегна лакти на отсрещното перило и се вгледа в Робин.

— Част от мен иска да не го беше сторила. Не ми е лесно.

Катрин му хвърли изпепеляващ поглед. Той разбра.

— Нали знаеш, някои хора не са особено силни — каза отбранително. — Аз играя тенис. Ръководя школи. Не ставам за семейство. Всяка от жените ми — извинявай, бившите ми жени — може да го потвърди. Затова се занимавам с по-леки неща, може би е въпрос на характер. Но баща ми почина, когато бях дете, и знаех, че мога да умра млад — дори преди да науча за сърцето си. Никога няма да разбера със сигурност дали баща ми е починал от това, той беше фермер и работата му беше физическа. Всъщност друго исках да кажа. Не се занимавам с неща, в които мога да се проваля. Аз съм такъв, какъвто съм. Играя тенис. Това мога да правя.

Катрин притисна сърцето си с ръка. Имаше чувството, че продължава да чете дневника на Робин. Просто трябваше да замени израза „играя тенис“ с „бягам“. Тя се бе натъжила, когато прочете признанието на дъщеря си. Сега, чувайки го и от Питър, изпита същата тъга.

— Просто приемам нещата каквито са — продължи той.

— Хората имат „таван“.

— Но не трябва ли да се стремят да го „вдигнат“?

— Да. Затова съм тук.

Тя нямаше какво да отговори.

— Ала това едва ли ще ме промени — каза той мрачно.

— Ако тогава се бях оженил за теб, щях да познавам Робин, да, но всички щяхме да сме нещастни. А виж се сега. Щастливо омъжена за един и същи човек през всичките тези години. Знаеш ли колко рядко се случва това?

Тя знаеше. Взе ръката на Робин и я притисна към гърлото си.

— Радвам се, че Моли ми се обади — каза той, докато се изправяше. — Добре е, че съм тук. Ако бях научил за това по-късно, щях да се почувствам още по-зле — той замълча, поглеждайки към апаратите. — Много са потискащи.

— Свиква се. Свиква се с всичко. Минаваш от вцепенение към сълзи и обратно.

— Какво смяташ да правиш? — той изговори думите така, че да стане ясно какво има предвид.

Тя поклати глава.

— Не ме питай за това — и стисна ръката на Робин. После се прокашля. — Значи още обичаш да играеш тенис?

— Аха. И още ме бива.

— Липсват ли ти състезанията? — любопитства тя, защото Робин си бе задавала този въпрос.

— Липсва ми тръпката да печелиш. Загубите не ми липсват. Когато започнеш да губиш повече, отколкото печелиш, разбираш, че е време да спреш.

— Имаше ли чувството, че си се провалил, когато спря да играеш?

— Ако се бях замислил за това, сигурно щях да изпитам такова чувство, но аз вече бях създал школите. Обгради се с хлапета, които мислят, че светът започва и свършва с теб, и няма да изпитваш чувството, че си се провалил.

— Случвало ли ти се е да искаш да правиш нещо друго?

Той направи гримаса: „Кой, аз ли?“.

— Предлагал ли ти е някой да се заемеш с друго? — попита Катрин, чудейки се дали е трябвало да прави предложения на Робин.

— Съпругите ми. Всевъзможни идеи за правене на пари.

— Ами майка ти? Жива ли е?

Лицето му омекна.

— Да, жива е. Тя иска да съм щастлив.

— И аз исках Робин да е щастлива — произнесе замислено Катрин. Дневникът на Робин не излизаше от главата ѝ.

— А не беше ли?

— Само когато се състезаваше. Но се притесняваше, че маратонът е единственото, в което я бива — поне така е написала в дневника си. Постоянно се е сравнявала с нас и е мислела, че трябва да прави повече.

— А ти принуждавала ли си я?

— Не. Но винаги съм я свързвала с маратона. Никога не съм я насочвала към други неща. Може би в това е проблемът. Робин е започнала да мисли, че не може да върши нищо друго, тревожела се е какво ще се случи, когато спре да се състезава. Ако знаех притесненията ѝ, щях да ѝ кажа, че пет пари не давам какво ще прави, стига да е щастлива.

— Това иска всяка майка — детето ѝ да е щастливо.

— Не ми се удаде възможност да ѝ го кажа. Тя не сподели тревогите си с мен.

— Нужни ми бяха години при психотерапевта, преди да започна да споделям.

„Тя е трябвало да говори с теб“, помисли си Катрин и чувствайки вина за липсата на контакт между тях, подкани Питър:

— Защо не ѝ кажеш какво си научил от психотерапевта си? Тя ще те чуе. Наистина е важно — внимателно остави ръката на Робин. — Сега ще те оставя сам с нея, Питър. Моля те, кажи ѝ каквото сподели току-що с мен.

Моли чакаше пред вратата. Чарли и Крис също бяха там, но никой от тях не искаше да се натрапва в стаята на Робин. Чарли се обезпокои, когато Катрин излезе, но Моли се почувства още по-зле. Тя беше тази, която доведе Питър тук.

Катрин направи знак на Чарли, да му покаже, че е добре, и се обърна към Моли.

— Не можах да мигна заради това — каза с упрек.

Сърцето на Моли се сви.

— Съжалявам. Просто Робин много го е искала.

Катрин въздъхна дълбоко. Облегна се на стената до Моли, скръсти ръце и каза:

— Е, какво мислиш за него?

Сега упрекът в гласа ѝ едва се усещаше. Облекчена от това и поласкана, че я питат, Моли отвърна:

— Струва ми се свестен. Как се държа с Робин?

— Добре. Мислиш ли, че тя ще го хареса?

— Не и колкото татко — отвърна Моли, внимавайки да не засегне баща си.

Чарли сигурно бе усетил нуждата им да останат сами, защото се отдалечи неусетно с Крис. Моли му беше благодарна. Стигаше ѝ това, че разговаря с Катрин за Питър. Присъствието на Чарли правеше нещата още по-трудни.

— Дали тя ще разбере? — попита Катрин.

Моли се позабави с отговора.

— Дали ще разбере това, че си била с Питър? О, боже, да. Ти може и да се чувстваш виновна, че си била с друг преди татко, но не и моето поколение. Той изглежда добре дори сега и притежава чар. Не те виня, че си била с него, мамо. Беше шок — тайната ти, имам предвид — понеже ти винаги си била строга с нас по отношение на мъжете.

— Но сигурно вече разбираш защо? — попита Катрин с умолителна нотка в гласа.

— Да. Сега. Ако знаехме за Питър, може би щяхме да го разберем по-рано.

— Как можех да ви кажа — и да се опитам да ви предпазя от това, което сторих аз — без да излезе, че Робин е грешка? Тя не беше грешка, Моли. Аз също израснах с феите на Нана. Зачеването на Робин не беше случайно. То осмисли живота ми. Подготви ме да обичам баща ти.

Робин със сигурност бе вярвала в тези феи.

— Значи си чела диска? — попита Моли.

Катрин кимна.

— Не беше забавно. Но е поучително. Никога не съм знаела.

— Никой от нас не знаеше. Не бива да се кориш за това.

— Някои от нещата, които е чувствала, ги чувства и той.

— Че да се състезаваш, е гадно?

Катрин се усмихна и я хвана за ръката.

— Аха. Както и това, че може да прави само едно нещо добре. И двамата са еднакво неуверени.

Моли се почувства прекрасно, когато майка ѝ я хвана за ръката. Този жест намекваше за прошка, дори за одобрение. Егоистичното ѝ сърце се изпълни с доволство, независимо от мрачната ситуация.

— И как се справя той?

— Не се задълбочава. Примирил се е да е добър в едно и неспособен в друго — Катрин вплете пръсти в тези на Моли и се намръщи. — Приема се такъв, какъвто е.

— А ти приемаш Робин такава, каквата е.

— Дали? Не ѝ позволявах да мисли за други неща — очите ѝ потърсиха тези на Моли. — Може би не съм я обичала достатъчно.

— О, боже, мамо. Разбира се, че я обичаше.

— Тя казва, че не съм ѝ имала доверие. Може би е така.

— Ти я караше да прави това, в което е най-добра.

— Може би просто съм била амбициозна.

— А тя щеше ли да прави нещо друго, ако не беше ти?

— Може би не, но щеше да има избор. Аз се грижих само за бягането ѝ, а може би е трябвало да се грижа за самата нея. Да я оставя да решава сама и да я обичам за всичко, което прави.

— Аз се чувствам така по отношение на Нана — каза неочаквано Моли. Катрин я погледна обезпокоено, но страстта, с която бе изречено това, не би могла да се пренебрегне. — Тя е това, което е, и е различна от преди. Когато не мисля каква искам да бъде и я обичам каквата е, се чувствам спокойна.

— Нана е друго.

— Не е така — възпротиви се Моли. — Тя е най-милият човек на света, а е затворена някъде между този живот и следващия. Ти седиш при Робин с часове, макар че според изследванията нея вече я няма. Ами Нана? Тя все още е тук. Все още е твоя майка. Защо идваш при Робин, а не отиваш при нея?

Катрин пусна дланта на Моли и скръсти ръце.

— Сега не мога да говоря за това.

„Не насилвай нещата“, крещеше една част от Моли, но другата не искаше да слуша. Сега беше моментът.

— А кога? Нана има мигове на просветление. Да чакаме да изчезнат съвсем? Мозъкът ѝ все още не е напълно мъртъв, мамо.

Катрин тъкмо се канеше да възрази, когато Питър излезе от стаята. Тя се изправи и се обърна към него. Моли не виждаше лицето ѝ, но виждаше това на Питър. Той изглеждаше разстроен.

— Каза ли ѝ? — попита Катрин.

Той кимна.

— Не знам дали ме е чула.

— Няма значение. Поне си поговорил е нея.

Той кимна. Втренчи се за миг в Катрин, после в Моли. Катрин все още стоеше със скръстени ръце.

— Познаваш дъщеря ми — тя посочи с брадичка Чарли и Крис, които приближаваха. — Съпругът ми. Синът ми.

Мъжете стиснаха ръце.

После всички замълчаха неловко. Какво да правят сега? Чувствайки се отговорна, Моли се обърна към Питър.

— Искате ли да ви покажа как е живяла сестра ми?

Той изглеждаше облекчен.

— Да. Бих искал.

Моли беше довольна от себе си. Робин би искала да разведе Питър наоколо.

Тя остави родителите си в болницата и пое към къщата. По пътя му показва училищата, където бе учила Робин, клуба, където се състезаваше, маршрута, по който тренираше. Разгледаха отдалече „Сноу Хил“, но не го покани вътре.

— Ще ни разпитват за Робин — обясни тихо.

Той, изглежда, разбра.

После Моли подкара към къщата, където бяха живели двете с Робин. Когато свиха от пътя, тя очакваше възклицания от рода на „О, страхотна е!“, но дори и да бе забелязал розите, хортензиите или дъба, той не го показва. Беше се умислил. Може би преживяваше случилото се?

Разведе го из стаите. Остави тази на Робин за последно, но когато стигнаха до нея, той започна да киха. Оказа се, че е алергичен към котки.

„Значи не е толкова съвършен“, помисли Моли, макар че той побърза да се извини. Питър обаче настоя да разгледа стаята и тя се почувства виновна, че толкова много от нещата на Робин бяха опаковани. Предполагайки, че Питър може да иска нещо от нея за спомен, тя му посочи кутия с кърпички и отиде в кухнята. На плота до блекберито на Робин лежеше чантичката ѝ за кръста, която Робин бе носила в понеделник вечерта, а сега беше у дома, след като бе стояла известно време на пода в интензивното отделение.

Съдържаше кредитна карта, две касови бележки от магазина, карта за здравна застраховка. Тук бяха също членската ѝ карта от асоциацията по лека атлетика и шофьорската ѝ книжка. И на двете имаше снимки. Тази върху шофьорската книжка беше едва от година и бе красива, каквито бяха повечето снимки на Робин. На нея сестра ѝ изглеждаше безгрижна — определено изражение, което би се харесало на Питър.

Моли тъкмо се канеше да последва шума от кихането му, когато забеляза малкото сърце, определящо Робин като донор на органи.

Донор на органи. По собствено желание.

Сърцето ѝ заби учестено, докато пъхаше книжката в джоба си. Вместо това взе членската карта от асоциацията по лека атлетика и я даде на Питър. Той я разгледа — изглеждаше искрено трогнат — и ѝ благодари. Миг по-късно двамата отново бяха навън до джипа.

— Ами... мисля, че това е всичко — заключи Моли. — Искате ли... пак да видите Робин?

На Катрин можеше да не ѝ хареса, но Моли не знаеше какво друго да каже. Тя го беше поканила тук. За какво? Едночасово посещение?

Той кихна за последен път и си издуха носа.

— Не. Но мисля да поостана в града още ден-два — след като напъха носната кърпичка в джоба си, той попита предпазливо: — Колко дълго... Майка ти каза ли какво смята да предприеме?

— Не иска да го обсъжда — но Катрин не беше видяла знака върху шофьорската книжка на Робин. Беше непреклонна, когато лекарите споменаха даряването на органи във вторник сутринта. Но ако разбереше желанието на Робин, това можеше да се промени.

— Запазих си стая в хотел „Хановер“ — каза той с леко носов изговор. — Можеш ли да ме закараш дотам?

Моли му махна да се качи в колата и подкара към хотела, който се намираше наблизко. Макар и нетърпелива да покаже книжката на майка си, тя не искаше да го остави сам. Допускайки, че така би се чувствала и Робин, му предложи да обядват заедно.

Питър си поръча голям домашно приготвен бургер. Робин сигурно щеше да го упрекне, че се храни нездравословно. А Моли? Тя не знаеше какво да каже, но не беше сигурна дали Питър изобщо я забелязва. Изглеждаше умислен. По-голямата част от обяда мина в мълчание.

Когато свършиха, той извади една визитка и надраска някакъв номер на гърба ѝ.

— Това е мобилният ми телефон. Нали ще се обадиш, ако се случи нещо?

Тя взе картичката и се взря в номера. Майка ѝ можеше да се разстрои. Възможно бе да мисли, че Питър няма право на продължителен контакт. Но Робин би взела картичката.

Моли я пхна в джоба си и подкара към болницата. Завари Катрин сама. Изглеждаше така, сякаш бе плакала отново.

Моли се поколеба, чудейки се дали знакът за донорство върху шофьорската книжка ще помогне, или само ще влоши нещата. Но не можеше да не го покаже. Като извади малката пластмасова карта от джоба си, тя я подаде на Катрин.

[1] Името на крайбрежния път по бреговата линия на залива Сан Франциско. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На Катрин ѝ бе нужна минута да се съсредоточи върху нея. И преди беше виждала шофьорската книжка на Робин. Озадачена, погледна Моли, която посочи малкия знак. Сърцето на Катрин заби учестено, когато осъзна значението му.

Необяснимо изплашена, тя попита:

— Ти знаеше ли за това?

— Разбрах едва днес. Извадих книжката, защото си помислих, че Питър може да иска някакъв спомен от Робин. Тогава видях знака.

Катрин отново го разгледа.

— Още нещо, което не знаех — измърмори и вдигна очи: — Не е ли трябвало да говори със семейството си, преди да подпише?

— Това е нещо обичайно, мамо. Приятелите ѝ сигурно са направили същото.

— А ти? — попита Катрин.

— Не, но аз не съм на кисело мляко и билков чай — отвърна тихо Моли. — Това е добра практика, като протестите срещу използването на кожи от животни или отказването от телешко. Аз съм природозащитник, що се отнася до растенията, но не и за останалото. Не ме питай защо.

Отговорът беше очевиден за Катрин.

— Отказваш да го правиш, защото го прави Робин — тя отново се вгледа в знака. — Искаше ми се да ми беше казала.

— Сигурно е мислела, че ще те надживее.

— И аз мислех така — промълви Катрин и отново я прониза чувство за несправедливост. В гнева си каза: — Наистина ли си смятала да дадеш това на Питър?

— На Робин вече няма да ѝ трябва, мамо.

— Но това не значи, че можеш да раздаваш нещата ѝ.

— Той е тук сега. Изминал е целия този път. И няма да остане дълго.

— Той ли ти го каза?

— Не. Но знае, че не е желан.

— Не че не е желан — отвърна Катрин, опитвайки се да формулира точно какво изпитва. — Радвам се, че дойде. Беше права да го повикаш. Робин го е искала. Освен това така кръгът се затвори. Просто не искам още емоции — очите ѝ отново се върнаха на знака, после се преместиха на Робин. Все още диша. Все още е жива. Все още е тук — нейната дъщеря, нейното дете. Как да сложи край? — Не знам какво да правя.

— Може би трябва да научим повече за това. Искаш ли да се поинтересувам?

Катрин бързо вдигна глава.

— За какво?

— Донорството на органи. Да разбере в какво се изразява.

— Още е твърде рано.

— Не да го направим, мамо. Само да попитаме.

— Никой няма да може да използва сърцето ѝ.

— Има и други органи. По-добре да проучим вариантите.

Но всеки вариант означаваше изключване на командното дишане. Катрин пое дъх с усилие.

— Трудно ми е да мисля за това.

Моли видимо се притесни.

— Съжалявам. Мислех, че може да помогне.

— Защото ни казва какво иска Робин?

— Защото това ще е нещо добро.

Но Катрин се ужасяваше да не направи грешка.

— Ами ако Робин е имала нещо съвсем друго предвид, когато е подписала да стане донор на органи? Ами ако е мислела за внезапен инцидент от рода на автомобилна катастрофа, когато човек си отива за миг? Или, не дай, боже, убийство? — въздъхна Катрин уморено. — Само ме чуй: „Не дай, боже, убийство?“ Като че ли автомобилната катастрофа не е достатъчно лоша. Всяка майка се бои от това, особено когато нейното дете шофира за първи път. Но убийството е най-големият кошмар за една майка. Или поне тя мисли така — Катрин погледна Моли. — Ала това е дори по-лошо. Това решение. Как може да го понесе една майка? — тя не очакваше Моли да знае отговора, но се изненада от нейното мълчание. — Няма ли да кажеш нещо? — попита с тъжна усмивка. — Къде остана желанието ти да спориш?

— Трудно е да се спори за това.

— Да не е от роклята? Изглеждаш много зряла.

— Чувствам се много зряла. Когато се случи нещо подобно, всички се чувстват възрастни. Съгласна съм с теб, мамо. Това е лошо. Просто се опитвам да помогна.

Катрин се вгледа в най-малкото си дете — тревожни кафяви очи, пясъчноруса коса, измъкнала се от шнолата, широка тъжна уста. Тя беше не по-малко привлекателна от Робин, но по свой начин. Въпреки меките си черти Моли имаше доста остър език, което я правеше доста различна от Робин. Но Катрин не се оплакваше. Тя взе ръката на Моли и каза:

— Помагаш ми. Ти и Робин сте като двете страни на една и съща монета. Тя ми казва каквото искам да чуя, а ти — каквото не искам. И от двата вида отношение има нужда. Може би просто е било по-лесно да слушам нея.

— Трябва да се науча да се владее. Понякога говоря, без да мисля.

— Но казваш верни и мъдри неща. Като това за баба ти — Катрин постави ръката на Моли върху бедрото си и изпъна назад глава. Колкото ѝ да болеше, трябваше да бъде изречено. — Имаш право. Просто не мога да се заема с това сега.

— Мислех си, че ако подновиш връзката си с Нана, това ще ти помогне да се справиш със загубата.

— В моето съзнание баба ти също олицетворява загубата.

— И все пак ми действа успокояващо.

— Тя? Или спомените за нея?

— Утехата си е утеха.

— Същото е и с Робин — изтъкна Катрин. Тя затвори очи и опря буза в ръката на Робин. Припомни си миризмите, които свързваше с детето си — следи от масажен крем или потни ръкавици, мирис на сандвичи с фъстъчено масло, които Робин отдавна бе престанала да обича. Радвайки се на възможността да намери убежище, Катрин се отдаде на спомените за катерушки и люлки.

Крис беше на детската площадка с Ерин и Клоуи. Често идваха тук през уикендите, защото Клоуи обожаваше да гледа децата. В този

съботен следобед площадката бе пълна с играещи малчугани. Клоуи беше заинтригувана. Докато Крис я люшкаше в бебешката люлка, погледът ѝ се местеше напред-назад, следвайки едно момиченце в не толкова бебешката люлка до нея.

Ерин дойде по-близо и каза тихо:

— Разкажи ми повече за него.

Крис не искаше да обсъжда Питър. Не искаше изобщо да мисли за Робин. Беше се надявал да си отдъхне на детската площадка.

Но Ерин беше попитала. А него го обвиняваха, че не иска да говори. Затова каза:

— Изглежда свестен.

Тя го смени на люлката.

— Странно ли беше да го видиш до майка ти?

— Само когато се замислях за това.

— Тя по-различно ли се държеше с него?

— Например да му пъхне любовна бележка в ръката?

Когато Ерин замълча, той ѝ хвърли бърз поглед. Беше се намръщила.

— Нямах това предвид — обясни едва чуто. — Чудя се как се е почувствала, когато го е видяла за първи път след толкова години.

— Не каза. Поне не на мен. Може би е споделила с Моли. Двамата с татко се бяхме отделили в коридора.

— Не мога да си представя, че е възможно да живееш с подобна тайна и със страха, че може да бъде разкрита.

— Баща ми е знаел.

— Но Робин не е. Как мислиш, че се е почувствала, когато е получила това телефонно обаждане?

— Изненадана?

— Ти беше изненадан. Тя сигурно се е почувствала... ами шокирана, изплашена, дори разгневена. Не мога да си представя да крия нещо подобно от Клоуи.

— Ти не си майка ми. Не си била на нейно място. Понякога обстоятелствата ни заставят да вършим неща, които бихме предпочели да не правим. — Колко вярно беше това.

— Какво развитие на нещата само! — възкликна Ерин и отново засили люлката. — Как ли се е почувствал баща ти, когато го е видял

тук? Искам да кажа, едно е да срещнеш човек, когото жена ти е познавала, но мъж, с когото е имала връзка? Сигурно е унизително.

Крис ѝ хвърли неспокоен поглед. От приказките ѝ реши, че тя знае за Лиз и сега го предизвиква да изплюе камъчето.

— Какво? — попита тя невинно. Той поклати глава и спря люлката.

— Време е за пясъчника — каза на Клоуи, докато я вдигаше от седалката.

Ерин повтори:

— Какъв беше този поглед?

Той отнесе Клоуи до пясъчника, пусна я долу, отмъкна една кофичка, сложи ръчичката на детето около лопатката и му помогна да загребе от пясъка.

— Кажи ми, Крис — настоя Ерин.

— Тук е детска площадка. Не е място за сериозни разговори.

— Аз не критикувам майка ти. Просто се опитвам да разбера. Сигурно не ви е лесно.

— Не знаеш и половината — измърмори той.

— Ами кажи ми тогава — подкани го Ерин. Като отъпка пясъка, той го изравни и каза:

— Гледай как го правя, Клоуи. Гледай какво прави татко — бързо обърна кофичката и я повдигна по-бавно, но пясъкът беше твърде сух, за да издържи. — Опа-а-а! Трябва ни вода — погледна към близката чешма.

— Коя половина не знам? — попита Ерин, но той взе кофичката и отиде при чешмата. Секунди по-късно се върна и посипа с вода срутилата се купчинка пясък.

В следващия миг видя как Ерин става и се отдалечава. Не си помисли нищо, докато тя не подмина детската количка, излезе от вратата на площадката и пое по улицата.

Смаян, той пусна кофичката и грабна Клоуи, която моментално започна да плаче. Опита се да я успокои, докато я слагаше да седне в количката. Когато нежните думички не помогнаха, той измъкна отзад една бутилка. После забута количката колкото може по-бързо. Ерин се беше отдалечила доста по улицата и вече завиваше зад ъгъла, когато я настигна.

— Какво ти става? — попита, щом най-сетне се изравни с нея.

Тя се обърна и го изгледа гневно. Той вдигна ръка, сякаш да предотврати гнева ѝ, но бързо я свали. Тя не беше виновна в случая.

— Имам проблем — промълви.

— Не ми казваш нищо ново.

— Познавах Лиз Токи, когато бях в колежа.

Ерин се сви.

— Какво означава това?

— Познавах я.

Тя пребледня.

— Искаш да кажеш, че... че си имал връзка с нея?

— Продължи само няколко седмици и приключи, когато с теб започнахме да се срещаме. Но имаше малко застъпване в началото.

— Спал си и с двете?

— Не. Скъсах с нея, преди да спя с теб.

Ерин преглътна.

— Никога не си ми го казвал.

— Какво има за казване? Минала работа.

— Лиз Токи? Тя може да ти бъде майка!

— Само десет години е по-голяма от мен.

— И си намирал това за страхотно?

Той посегна да я улови за ръката, но тя я издърпа рязко. Не без известно отвращение към себе си Крис продължи:

— Беше забавно. Бях поласкан. Бях последна година студент и ми се лудуваше. Не се гордея с постъпката си, Ерин. Затова и не ти казах.

— Но си я довел в „Сноу Хил“.

— Не, не съм. Тя искаше да напусне големия град. Чула от един от доставчиците ни, че търсим дизайнер озеленител. Обади ми се. Уредих да се срещне с майка ми. Това е всичко.

— Но си казал добра дума за нея.

— Не съм. Тя сама получи работата. Имаше хубави препоръки.

— Как си могъл да работиш с нея? — възкликна Ерин изумено.

Крис бе постъпил съвършено наивно или просто безотговорно. И двете обяснения бяха жалки, затова не желаше да ги обсъжда с човек, на когото държеше толкова много; но нали баща му го беше предупредил, че не е лесно да споделяш чувствата си? „Ако някой не е съгласен с теб, ти се чувстваш обиден, особено ако този някой е

човекът, когото обичаш. Но това не означава, че трябва да се затвориш в черупката си“.

Затова той преглътна неохотата си:

— Честно, помислих си: „Това е някой, когото познавам — стара приятелка, и ако може да върши работата, защо не?“. Никога не е имало нещо между нас, след като скъсахме. Просто не съм мислил за нея по този начин.

— Какъв е проблемът тогава?

Крис се наведе напред. Клоуи беше заспала, а наполовина изпитата бутилка се търкаляше в скута ѝ. Той се изправи и погледна жена си.

— Проблемът е, че Моли я уволни и тя търси отмъщение. Казва, че ако не я върнем обратно на работа, ще използва връзката ни.

— И как точно ще я използва?

— Ще ме скара с теб. Ще ти покаже снимка от тогава и една от тазгодишната конференция по озеленяване и ще намекне, че сме били заедно.

— Снимка от тазгодишната конференция?

— „Сноу Хил“ имаше павилион там, а аз съм Сноу. Направиха снимки с мен, Тами, Диърдри, също и с Гери. По дяволите, всичките са окачени на таблото до офиса на мама, а тази с Лиз е като всички останали. Не съм бил с нея, Ерин. Ти си моята жена. Избрах те, защото те обичам. Обичам Клоуи. Обичам живота си. Лиз Токи е неудовлетворен човек. Явно животът ѝ не е потръгнал както е очаквала.

Ерин го изгледа — продължително и изпитателно. Накрая застана зад количката и я забута. Крачката ѝ беше отмерена.

— Е? — попита той, влизайки в ритъма ѝ.

— Какво „е“?

— Добре ли си?

— Разбира се, че съм добре — отвърна тя сърдито. — Да не си очаквал, че ще правя сцени и ще искам развод само защото си бил с някоя друга преди мен? Ядосана съм, че ти е трябвало толкова време да ми кажеш, това е всичко. Толкова ли беше трудно?

— Да. Чувствам се мръсник.

— И с право. Сбъркал си. Но аз не съм неразумен човек, Крис. Ако ми беше казал за нея, когато се запознахме, сега нямаше да се

превръща в драма.

Ерин забута количката по-бързо. Той също ускори крачка. Тя изглеждаше ядосана. Това го изнерви. След малко жена му позабави темпото. Той продължаваше да я поглежда.

— Лиз не означава нищо за мен — когато Ерин кимна, каза: — Вярваш ли ми?

— Като се има предвид проблемът ни с общуването и това, което току-що събра сили да ми кажеш, да, вярвам ти — тя му хвърли остър поглед, но пхна ръката си под неговата.

Почувства се достатъчно облекчен, за да сподели още:

— Ти беше права. Нещата се промениха, след като се оженихме. Но също и проблемите — продължиха да вървят. Мълчанието й го подканяше да говори. — Аз съм добър счетоводител и мислех, че общувам както татко вкъщи. Изглежда не съм знаел как се държи той — ръката й се уви по-плътнo около неговата, но тя продължаваше да мълчи. Затова той каза: — Излиза, че с мама са разговаряли, когато са сами. Откъде можех да знам? Дипломата по финанси не включва курсове по това как да общуваш с жена си. Не че не искам да знаеш нещата, Ерин. Просто не обичам да говоря.

— А не се ли чувстваш по-добре, когато го правиш?

Чувстваше се. Като спря количката, той привлече жена си към себе си и я прегърна силно.

— Кажи го — подкани го тя.

Но облекчението от разрешения проблем с Лиз отприщи други чувства:

— Сестра ми умира. Не знам какво да правя.

Ерин потърка гърба му.

— Тя беше добра сестра — продължи той. — Не харесвах всичко, което прави, но тя ни обичаше. Помниш ли тоста, който вдигна на сватбата ни? Помниш ли как прекъсна пътуването си, когато се роди Клоуи? Клоуи дори няма да я познава — гърлото му се сви. Известно време остана безмълвен. Ерин, изглежда, го разбра. Продължи да го държи в прегръдките си, независимо че бяха застанали по средата на тротоара. Той не се сещаше да се отмести.

— Мисля, че трябва да изключат апаратите. Но може би греша. Ако Клоуи лежеше така, бих искал да я задържа колкото може по-дълго.

— Ако не страда.

— Робин не страда. Добре е. Знам, че звучи ужасно, но това ни дава нещо. Ако всичко беше свършило миналия понеделник, нямаше да знаем за Питър, Моли нямаше да е толкова стресирана, че да уволни Лиз, Лиз нямаше да ме заплаши и двамата с теб нямаше да разговаряме — като се отдръпна от нея, той измърмори: — Не знам какво да правя.

— Тук си. В „Сноу Хил“. Това е достатъчно.

Той вдигна глава.

— И ти си в „Сноу Хил“. Татко иска да започнеш работа при нас.

— А ти?

— Ако това е, което искаш.

— А ти искаш ли ме там?

— Ти искаш ли да си там?

— Крис.

— Да, искам те там. Това е семеен бизнес, а ти си от семейството. И си добра.

— В какво?

— Във всичко, което е свързано с дипломация. Тактична си.

Ерин се прокашля.

— Невинаги. Поздравих Моли, когато уволни Лиз. Какво ще правиш с нея, Крис?

— Ще ѝ се обадя. Обсъдих го с татко. Не я искаме обратно. Ще ѝ предложи щедро обезщетение.

— Може би не бива ти да се обаждаш?

Крис със сигурност не искаше. Но беше съгласен с баща си.

— Аз оплесках нещата. Аз трябва да ги оправя. Това е мое решение. И тя трябва да го знае.

След като се прибраха у дома, Крис намери номера ѝ в указателя на компанията и се обади.

— Много се забави — заяви Лиз, когато чу гласа му. — Дано чакането да си е струвало. Знаеш ли, че сестра ти е сменила бравата на офиса ми? Бях там рано сутринта и не можах да вляза! Искам нов ключ.

Дори Крис да не бе обсъждал ситуацията с Моли, Чарли, а сега и с Ерин, арогантността в гласа на Лиз щеше да реши въпроса.

— Никакъв ключ, Лиз. Никакво връщане на работа.

— Моля? — възкликна тя със същия надменен тон.

— Ще ти дадем заплата за един месец и ще платим здравната ти осигуровка за два месеца.

— Вие ще ми дадете това? — тя се изсмя. — Явно не си ме разбрал. Мога да те унищожа, Крис.

— Не можеш да го направиш — Крис изпита удоволствие да го каже. — Цялото ми семейство знае, че с теб сме имали връзка. Също и жена ми. И, честно казано, на никого не му пука. Заплата за един месец и два месеца здравна осигуровка.

Последва мълчание.

— Готов ли си да видиш снимките във вестника?

Той отдръпна слушалката от устата си.

— Снимки във вестника? — повтори високо, за да го чуе Ерин. — От конференцията по озеленяване в Конкорд? — започваше да се забавлява. — Това ще е добра реклама за „Сноу Хил“, не мислиш ли? — отново заговори в слушалката. — Страхотна идея, Лиз. В момента жена ми замества татко — знаеше ли, че тя има диплома за пиар? Ще дадем историята на вестника в понеделник сутринта заедно с още няколко снимки. Тях може да не ги публикуват. Но идеята е добра. Благодаря ти за предложението.

Телефонът на Дейвид иззвъня. Беше се облякъл за джогинг, но се помайваше. Не беше излизал да тича от понеделник вечерта.

— Ало?

— Уейн Акерман е. Там ли си?

— Ъ-ъ-ъ, разбира се, доктор Акерман. Алексис добре ли е?

— Точно за това искам да поговорим. Идвам след десет минути — той затвори, преди Дейвид да може да му обясни къде живее. Разбира се, домашният му адрес беше в училищната картотека.

Апартаментът му бе малък и разхвърлян. Съзнавайки, че не може да направи кой знае какво за десетина минути, той отвори вратата, слезе по стълбите и се запъти към паркинга. Беше там, когато чу звука на BMW-то по улицата.

Акерман паркира и излезе от колата. Носеше кафяв панталон и черна риза.

— Благодаря. Знам, че е събота.

Дейвид махна с ръка.

— Как е Алексис?

— Била е изтощена, оттам и припадъкът. Вече се чувства значително по-добре. Има някои проблеми, които ще трябва да решим, но се надявам да ни помогнеш.

— Ще направя каквото е необходимо. Алексис е страхотно момиче.

— Искаме да намалим максимално стреса, а точно сега тя се безпокои най-вече какво говорят хората. Официалната диагноза е изтощение. Товарила се е повече, отколкото може да издържи. Ще отсъства от училище седмица-две, да си почине и възстанови. Нали нямаш нищо против да питаш колегите за домашните и да ми ги предаваш в офиса в края на всеки ден? Или още по-добре — да ги носиш вкъщи, когато тя се прибере? За нея ще е добре да поддържа връзка с някого от училището.

Дейвид знаеше, че всъщност онова, което Акерман цели, е училището да знае, че негов представител посещава Алексис. Това освобождаваше всички останали от необходимостта да идват и може би да разберат истината. С Дейвид, като единствения посветен, щеше да се неутрализира и малкото информация, която би могла да изтече навън.

На него не му харесваше да бъде използван по този начин. Това го поставяше в ужасна ситуация. Но имаше ли избор?

— Мога да го направя — съгласи се любезно.

— Ти ще си нашият говорител. Хората ще се обръщат към теб, ако искат да разберат как е.

— Аха.

— Ако имаш някакви въпроси, просто ми се обади. Целта е да мислим в аванс и да направим връщането на Алексис в училище колкото може по-безболезнено.

— Добра цел — отбеляза Дейвид. Отстъпи назад и изчака, докато директорът потегли. А после отиде да тича. Бягаше бързо и без почивка, сякаш се самонаказваше, че е бил такъв страхливец; но когато се върна на паркинга, вече беше претеглил фактите. Едно влошаване на отношенията с доктор Акерман щеше да се отрази на Алексис. Тя осъзнаваше, че Дейвид знае истината. В по-късен момент може би

щеше да я сподели и със съучениците си. Засега обаче той щеше да играе по правилата.

Вече бе пред вратата, все още погълнат от мисли за Алексис, когато чу звука от автомобилен клаксон. Беше Ник Дюке, който не разполагаше с училищната картотека, за да види домашния му адрес, но все пак го беше научил.

Потен и мрачен, Дейвид застана с ръце на хълбоците и изчака Дюке да се приближи. Журналистът държеше голям кафяв плик.

— Ръкописът, който обещах — обясни, подавайки плика на Дейвид.

— Много сте бърз.

— Пиша го вече година. Не е пълен. Но ще ви даде представа какво правя — гласът му се сниши. — Някакви новини за Робин?

Дейвид поклати глава.

— Още ли е на командно дишане?

— Доколкото ми е известно. Вижте, не знам дали мога да направя нещо за вас. Нямам решаващ глас в семейния бизнес.

— Някой друг посещава ли Робин — приятели, други състезатели?

— Не знам.

— А вие посетихте ли я?

— Не. Защо питате? — Дейвид нямаше намерение да го улеснява.

Ник впери поглед в чакъла, после в дърветата.

— Не мога да ям, да спя, да работя... — вдигна очи към Дейвид. — Обичали ли сте някога?

— Не, поне в този смисъл.

— Ужасно е — произнесе с болка, която придаваше искреност на думите му. — Как си представяте да мислите за някого през цялото време? И да ме убият, не мога да спра да мисля за нея. Гадното в случая е, че май не бяхме един за друг. И двамата обичаме да побеждаваме. Смъртоносна комбинация, ако се бяхме събрали. Но се надявах, че щом спре да се състезава, всичко ще е наред. И изведнъж — мозъчна смърт. Не мога да го преживея.

Ник изглеждаше така, сякаш всеки момент ще заплаче. Дейвид не искаше да присъства на това. Всъщност не можеше да повярва, че човекът е искрен.

Но Ник Дюке, застанал до него и борещ се с емоциите си, наистина изглеждаше откровен.

Омеквайки малко, Дейвид отвърна:

— Вижте, ще прочета какво сте написали. Мога ли да ви се обадя?

Ник сякаш дори не се зарадва. Остана погълнат от мъката си.

— Разбира се. Номерът ми е вътре — погледна към дърветата, после отново към Дейвид. — Няма причина да ме харесвате. Няма причина да ми се доверите. Познавате вестникарите. Но това не е за вестника. Не съм бил в редакцията от два дни. Дори не знам дали ще се върна. Все ми е едно. Само ви умолявам, ако чуете нещо за Робин — ако настъпи някаква промяна, да ми се обадите. Ще го направите, нали?

Дейвид кимна утвърдително.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Моли следеше редовно откритията в градинарството. Винаги имаше нови болести, ново лечение. Тя вярваше, че осведомеността ѝ ще ѝ помогне, ако растенията ѝ се разболеят.

Сега се чувстваше по същия начин по отношение на донорството на органи. Запознаването ѝ с процеса щеше да улесни нещата. Катрин не беше в състояние да мисли още за това; но когато настъпеше моментът, Моли трябваше да е готова да помогне.

Ако не беше събота, щеше да се обади на жената от социалната служба, която бе присъствала на срещата в четвъртък. Вторият човек, на когото се спря, бе една от медицинските сестри, които се грижеха за сестра ѝ, нейна любимка. Жената беше приятно закръглена и излъчваше топлина и сигурност. Когато Моли попита дали може да поговорят, сестрата я отведе в една празна стая.

— Интересува ме донорството на органи — обясни ѝ Моли, но побърза да я предупреди: — Моля ви, не го споменавайте пред майка ми. Още не е готова за това. Минаха само два дни, откакто стана дума за този вариант — тя погледна колебливо сестрата. — Колко време отнема обикновено?

— Зависи от човека. Майка ти и сестра ти са били изключително близки.

Моли кимна в знак на съгласие. „Изключително близки“ беше меко казано.

— Майка ти не е пожелала да се види със свещеник — отбеляза сестрата.

— Колебанията ѝ не са от религиозно естество. А лични. Не е готова да се раздели със сестра ми. Не че аз съм — добави Моли бързо, — но Робин е подписала съгласие за донорство. Можете ли да ми кажете как става това?

— Разбира се. Всъщност е много лесно. Щом моментът настъпи, вие ни уведомявате. Ние се свързваме с банката за органи в Нова Англия, която изпраща свои представители за среща с вас. Те ви

обясняват процедурата и получават съгласието ви. Имат опит в това, Моли. И дават съвети на семейството как да се справи с емоциите си.

— От какъв характер?

— Ох — въздъхна жената, — от всякакъв. Понякога членовете на семейството се гневят; не желаят да правят това. Понякога страдат, че друг ще живее, а техният любим човек си е отишъл. Повечето просто са съкрушени от загубата на близките си. Донорството на органи може да им донесе утеха. Някои хора искат да знаят всичко за приемника, други не желаят да научават нищо.

Моли беше самото любопитство.

— А ще ни дадат ли имена?

— Не. Нарушава се правото за неприкосновеност на личността.

— Но аз съм виждала клипове по телевизията за приемници, които се срещат със семейството на донора.

— Ако приемникът поиска да благодари на семейството на донора, банката за органи може да ги свърже, но само при положение, че и семейството на донора е съгласно. Представителите от банката за органи могат да кажат единствено: „Имаме седмина пациенти в Бостън, чакащи за сърце, шестима, чакащи за бъбрек“ и така нататък, но не дават подробности.

— Значи приемниците ще са от Нова Англия?

— Не е задължително. Местната банка е включена в националната мрежа за доставяне на органи на най-подходящите приемници. Ако те са от Западното крайбрежие, органът отива там.

— Имаме ли право да определим приемника? — попита Моли, защото си помисли, че ако Катрин чуе историите и види хората, чакащи за трансплантация, това би могло да я подтикне в тази посока.

Но сестрата се усмихна едва забележимо.

— С изключение на случаите, в които донорът и приемникът имат родствена връзка, това не се прави. Можеш ли да си представиш каква каша ще се забърка — обвинения в лични предпочитания, съдебни дела за дискриминация? Понякога чуваш как известна личност минава най-отгоре в списъка, но обикновено това са само слухове. Банките за органи спазват съвестно правилата.

Всъщност така беше добре, реши Моли. Робин би искала нейните органи да направят възможно най-голямо добро.

— Колко скоро след смъртта на донора се прави това? — поиска да знае тя, преминавайки за първи път отвъд границата на възможното решение. Беше длъжна да попита и все пак въпросът я накара да потръпне.

Сигурно неохотата ѝ бе проличала, защото сестрата я прегърна през раменете.

— Веднага щом е възможно. В случаи като този със сестра ти, щом се вземе решението да се изключат апаратите, колелото започва да се върти. Уточняват се приемниците и се хоспитализират, преди да бъде изключено командното дишане. Щом смъртта се потвърди, лекар изпълнява процедурата. Представителите на банката за органи веднага отнасят органа при приемника.

Всичко беше ясно и добре организирано — но не и когато се отнасяше до Робин.

— Щом изключат апаратите, колко време ще мине, преди...

— Преди сърцето ѝ да спре? — довърши сестрата с разбиране в гласа. — Без мозъчна дейност? Не много.

— Ще страда ли?

— Не. Тя не усеща нищо.

Моли преглътна. Краят изглеждаше толкова близо.

— Значи, щом се случи... щом сърцето ѝ спре... ще бъде изнесена от стаята.

— И вкарана в операционна.

— А след това? Искам да кажа, например по време на бдението, ще видим ли нещо?

— Имаш предвид следите от хирургичната намеса? — попита проникателно сестрата. Или беше свикнала е този въпрос, или просто прочете мислите на Моли. — Не. Работи се много внимателно. Любимият човек трябва да изглежда непокътнат.

Моли кимна. Очите ѝ срещнаха тези на сестрата.

— Щом на мен ми е трудно да разговарям за това, представям си как ще се почувства майка ми.

— Тя е силна жена. Просто трябва да стигне до това по свой начин.

Катрин знаеше, че няма много време. Нищо, абсолютно нищо в състоянието на Робин не се беше променило и все пак дъщеря ѝ си отиваше. Тя среса с пръсти кестенявата коса на Робин и това възстанови донякъде дейния ѝ вид на атлет, но челото на Робин беше твърде хладно, клепачите ѝ — гладки. С всеки изминал ден тя все по-малко приличаше на онази Робин, която Катрин бе отгледала.

А може би промяната беше в главата на Катрин. Опитваше се да го приеме. Част от нея се боеше от това. Облягайки лакти на леглото, тя взе ръката на Робин в дланите си и като я целуна, се взря в лицето на дъщеря си.

— Обичам те — прошепна. Искаше да каже още нещо, но гърлото ѝ се сви. Мислеше, че вече е изплакала всичките си сълзи, но очите ѝ се напълниха отново.

Чарли я докосна по ръката.

— Хайде да се поразходим — предложи нежно.

Катрин продължаваше да гледа Робин. Не ѝ говореше. Робин вече не я чуваше. Майка ѝ приемаше това, макар че мисълта предизвика нови сълзи. Тя ги попи и се изправи. Ръката на Чарли ѝ беше солидна опора, докато вървяха по коридора.

Повеждайки я към фойето, той посочи навън. Далече вляво беше реката, но по-близо, на една поляна, се виждаше плакат: „Молим се за теб, Робин“. До плаката група приятели на Робин бяха насядали в кръг.

— И други нейни приятели са тук — обясни той, — но това е групата, която е избрала най-доброто място. Връщам обажданията от пресата. Засега успявам да удържа нещата.

Молим се за теб, Робин. Катрин отново се разплака. Притисна лице към ръката на Чарли и остана така, докато се успокои.

— Това ми е толкова неприсъщо — прошепна накрая.

— Да плачеш? — попита той и я прегърна.

— Да се предавам.

— Държиш се, както би се държала всяка майка. И си напълно изтощена.

— Съсипана съм. Финалът никога не е бил толкова близък, както е сега. Какво да правя, Чарли?

— О, скъпа. Не мога да реша вместо теб.

Тя изведнъж осъзна, че това не е честно.

— Началото на живота, край на живота — защо винаги трябва да е избор на майката? Когато забременях за първи път, се налагаше да реша дали да бъда самотна майка, или да абортирам. Питър не изказа мнение. Изборът беше мой.

— Поне си имала такъв.

— И двете възможности бяха плашещи. Да избереш да абортираш е болезнено, дори когато го правиш с добри намерения. Щях да страдам с години и никога нямаше да познавам Робин. Този избор е дори по-лош.

— Това е цената да имаш живот, който си заслужава. Изборът е лесен, когато нямаш какво да губиш. Би ли предпочела да водиш друг начин на живот? — Тя се чувстваше достатъчно наранена да каже „да“, когато той добави: — Не би могла да направиш това, Катрин. Не е в природата ти. Винаги съм харесвал твоята решимост — отдадеността, с която вършиш всичко.

— Но сега се предавам — в гласа ѝ прозвуча самобичуване. Това беше плашещата част от приемането на случилото се. Предаването беше предателство.

Чарли реагира с изненадваща страст:

— Не, Катрин. Ако някой се е борил през тези няколко дни, това си ти. Не става въпрос за предаване — гласът му омекна, — а да я оставиш да си отиде. И го казвам в най-положителния смисъл. В един момент ще решиш, че няма какво друго да се направи. Забавянето носи само още сълзи.

— Ти стигнал ли си този момент? — попита Катрин.

Той замълча, очите му бяха тревожни.

— Искам да започна да си спомням Робин такава, каквато беше преди. А то може да стане само когато се сложи край.

— Това ли е единствената причина да спрат командното дишане?

— Не само. Не.

— Коя причина би била достатъчна? — тя се огледа за нещо. Нещо конкретно. Причина, която да ѝ дава утеха в бъдеще.

— Да се примириш със ситуацията.

Това не беше конкретно, реши тя. Беше мъгляво. Ала казано от Чарли, я накара да се замисли.

— Но тя не изпитва болка — изтъкна отчаяно. — Не страда. Сигурно има причина за това, че можем да оставим сърцето ѝ да бие

безкрайно дори когато мозъкът ѝ е мъртъв.

— Някои хора го правят, за да спечелят време, докато се открие чудодейно лекарство.

— Ти вярваш в чудеса — напомни му тя, питайки се дали някаква частица от него не иска да чака. Би могла да се улови за това.

— Разумни чудеса — каза той. — Когато нещо се случи въпреки обективните обстоятелства, ние го наричаме чудо. Но в този случай не е така. Порових се в интернет, Кат. Говорих с приятели, които познават лекари. Никой от медиците не смята, че с резултати като нейните има шанс за възстановяване. Да, печелим време, но това е заради нас, не заради Робин.

— Заради мен — измърмори Катрин. — Робин беше най-важната част от живота ми. Не мога да си го представя без нея. Щом това... това бдеше свърши, щом престана да идвам тук всеки ден, в живота ми ще се отвори огромна празнота.

— Ще се затвори. Ще я запълниш с други неща.

Тя не можеше да мисли за това. Умът ѝ отказваше да работи.

Слънцето вече слизаше ниско над реката, но приятелите на Робин си оставаха там.

— Някой трябва да им благодари.

— Моли е при тях.

Катрин опита да я види, но очите ѝ бяха твърде уморени.

— Тя настоява за даряване на органи.

— Не настоява — поправи я нежно Чарли. — Просто казва, че Робин е проявявала интерес.

А това Катрин не можеше да пренебрегне. Ако беше научила нещо за отношенията с дъщеря си през тези няколко дни, то беше, че им е липсвала честност. А това беше честност. Тя не можеше да отрече знака върху шофьорската книжка, както не можеше да отрече съдържанието на дневника на Робин.

— Онова, което каза преди малко — обърна се тя към Чарли, — да си я представяме каквато е била... Ще можеш ли да го направиш, ако вземат част от нея?

— Разбира се, че ще мога — отвърна той уверено. — Нали помниш майка ми — колко страдаше, преди да умре, колко слаба и посивяла изглеждаше след толкова операции? Вече не я виждам така. Представям си я каквато беше, преди да се разболе. И с Робин ще

стане така. Колкото до органите ѝ, истината е, че ако ги запази, скоро ще се превърнат в прах. А ако се използват от други хора, ще удължат живота им — това беше утешителна мисъл.

— Значи си за даряването на органите ѝ?

— Да. Но това може да се направи следващата седмица или следващия месец. Не е нужно да стане днес.

Катрин се загледа в брезовата горичка отвъд поляните, която вече бе започнала да жълтее, и прошепна:

— Все се надявам — знам, че звучи ужасно — надявам се някой от апаратите да се повреди, звънецът да не се задейства и никой да не се втурне в стаята; и тогава решението няма да зависи от мен. Означава ли, че съм ужасна майка?

— Не, скъпа. Ти си човек. Изборът е труден.

Тя искаше да попита кога ще стане по-лесно, но той вече ѝ беше отговорил. Ще стане по-лесно, когато се примири със ситуацията. Вече се приближаваше към това. Но колкото повече се приближаваше, толкова повече се страхуваше.

Припомни си ясно онзи момент, в началото на бременността с Робин, когато бе осъзнала, че всъщност бебето ще трябва да премине през невъзможно малък отвор. Часове преди Робин да се появи на бял свят, тя беше усетила същата неистова паника.

Сега, с приближаването на смъртта, изпита същото.

Моли не беше планирала да седи с приятелите на Робин. Беше скитала по поляните, за да убие времето до пристигането на Дейвид, и изведнъж ги видя да ѝ махат. Докато се усети, вече я прегръщаха и я караха да седне при тях. Когато се пригответи за неминуемите въпроси, не последваха такива. Тези приятели знаеха положението.

Вместо това се фокусираха върху спомените, а те бяха добри. Моли дори се смя с тях, докато разказваха разни истории.

Но когато видя Дейвид във вътрешния двор, тя побърза да си тръгне. Имаше задача.

— Това сигурно ти действа добре — каза той, поглеждайки към плаката.

— Така е. Успя ли да се свържеш с твой приятел?

Като направи знак е брадичка към сградата и я докосна леко по ръката, той я насочи обратно към болницата. Етаж нагоре и после по коридора към кабинетите, където я запозна с Джон Хардиган. Лекар в администрацията, Джон беше около четиридесетгодишен. Дейвид бе преподавал на сина му преди две години. Двамата мъже си бяха допаднали и понякога ходеха да тичат заедно.

Джон ги поведе към малка приемна. Когато вратата зад тях се затвори, той предупреди:

— Донорството на органи е много личен въпрос. Какво по-точно искате да знаете?

— Всичко, което можете да ни кажете — отвърна Моли.

Докторът хвърли поглед към Дейвид.

— Всичко — настоя Моли. — Моля ви.

Това бе достатъчно за мъжа, за да разбере, че намеренията ѝ са сериозни.

— Донорството на органи е онова, което дава плът на мечтите — започна той. — В буквалния смисъл. В една година може да има 4000 души, чакащи за 2000 дарени сърца, и 4000 души, чакащи за 1000 дарени бели дробове. Черен дроб? Вероятно 18 000 души чакат, 6000 ще получат, а други 2000 ще починат, докато чакат. Бройката е още по-голяма, когато става дума за бъбреци — 60 000 души чакат, 15 000 получават, 4000 умират, докато чакат. Впрочем степента на оцеляване след трансплантация е внушителна, често достига 85 процента.

Моли не каза нищо. Не можеше да обсъжда цифри като тези.

— Точно сега в „Дикенсън-Мей“ — продължи той — имаме жена с белодробна фиброза, вероятно резултат от възпаление. Тя е на тридесет и пет — млада за подобно заболяване, и има две деца. При белодробната фиброза в алвеолите се образува съединителна тъкан и затруднява дишането. Това обрича пациентката на заседнал живот, което пък ще доведе до други проблеми по-нататък. Един бял дроб ще ѝ донесе нов живот. В момента имаме и още един пациент, двайсетгодишен мъж, заразен с хепатит при кръвопреливане още докато е бил дете. Има хронично възпаление на черния дроб, което изисква хоспитализация няколко пъти в годината, но въпреки това успя да завърши Дартмътския университет миналия юни. Мечтае да се занимава с медицински изследвания. Нуждае се само от половин черен

дроб. Друг пациент може да използва втората половина и така и двамата ще оцелеят.

— Половин черен дроб? — смая се Моли.

— Само половин — потвърди лекарят. — Черният дроб е щедър орган. Горе има деца, сред които и седемгодишно момиченце, което страда от кистозни бъбреци. Няма нужда да ви обяснявам какво означава един бъбрек за него — лекарят продължи да говори за случаи, при които даряването на сърце, панкреас и дори на черва бе спасило нечий живот. Разказа за донори и семейства на донори и за тестването на нови възможности.

Когато свърши, Моли вече бе чула достатъчно, за да разбере защо Робин се е регистрирала като донор. После Дейвид ѝ каза за Дилан Монро.

— Страхотно дете — увери я той. Вече бяха във вътрешния двор на болницата и довършваха вечерята си. Часовете за посещение почти бяха минали и имаше съвсем малко посетители. — Музикален гений — може да изсвири една песен само по слух. Вярно, че другите предмети му куцат. Малко трудно усвоява, но с повечко труд се справя. Същото е и със спорта. Доста е тромав. Причината е в зрението му, затова е толкова музикален. Ушите му служат по-добре от очите. Носи очила с голям диоптър, но заради състоянието на роговицата вижда нещата като в мъгла. Когато порасне достатъчно, ще му направят трансплантация. Дотогава трябва да се труди двойно повече от останалите деца. Не е въпрос на живот и смърт. Дори не е трансплантиране на орган, защото роговицата е само тъкан. Но ако можеше да видиш как това малко момче се старее да е като приятелите си, това щеше да ти сломи сърцето.

— Майка ми сигурно би се трогнала — отбеляза Моли.

— Можеш ли да ѝ кажеш?

— Не. Но ще се наложи. Никой друг няма да го направи — като избута остатъка от пилето настрана, тя остави вилицата. — Странно — колкото Робин бе себична по отношение на някои неща, толкова беше всеотдайна в други. Обичаше да ръководи тренировки, обичаше да работи с хлапета, които имат нужда от допълнителна помощ. А даряването на органи? Прав си. Нуждата на момчето от трансплантация на роговица може да не е въпрос на живот и смърт, но тя би му съчувствала.

Дейвид се облегна назад в стола и се усмихна.

— Какво? — вдигна вежди тя.

— Помниш ли четвъртъка, когато ти помогнах да опаковаш багажа и ти ме попита какво съм разбрал за Робин? Всъщност научих повече за теб. Това, което току-що сподели, го доказва. Ти си обичала сестра си. Виждала си недостатъците ѝ, но си се възхищавала на упоритостта ѝ. Всичко, което стори тази седмица, доказва любовта ти.

— След като я изоставих — напомни му Моли. — Никога няма да си го простя.

— Ще си простиш — увери я Дейвид и взе таблата ѝ, за да я отнесе заедно със своята до контейнера.

— Защо си толкова сигурен? — попита тя, когато Дейвид се върна.

— Защото си практична.

— Практична? — тръгнаха обратно към болницата. — Аз? Аз съм емоционална. Губя контрол. Действам, без да мисля.

— Но щом се успокоиш и си дадеш сметка какво си направила, ставаш практична. Заемаш се е нещата, с които другите в семейството не желаят да се нагърбят, но все някой трябва да ги свърши. Ти ще кажеш на майка си какво научи за трансплантацията, защото това ще ѝ помогне да вземе правилно решение. Ще си простиш, че не си придружила Робин на онази тренировка, защото тя щеше да получи инфаркт, независимо дали си била там, или не — както щеше да се случи дори да се бях появил по-рано — той отвори вратата.

Моли мина през нея.

— Значи ли това, че си си простил?

— На ниво логика — да. Но на ниво чувства — още не.

Очите му срещнаха нейните.

— Горе ли се връщаш?

Моли кимна.

— Трябва да говоря с мама — тя влезе в асансьора. — Ти прибираш ли се?

Той погледна часовника си и влезе при нея.

— Има още пет минути, преди да свърши времето за посещения. Искам да мина покрай стаята на Алекс. Ако родителите ѝ са там, ще продължа по коридора. Не съм мазохист — той натисна копчето за

етажа, на който Моли трябваше да слезе, а после и за етажа, където беше стаята на Алекс. Вратата се затвори.

— Благодаря — каза Моли тихо.

— Асансьорите са лесни.

— Не. Благодаря ти, че ме свърза с твоя приятел. Благодаря ти, че изслуша хленченето ми и ми помогна да опаковам багажа и да си върна самочувствието. Ти беше моят светъл лъч в тази мрачна седмица — което беше меко казано.

— Чувството е взаимно — отвърна той и разтвори ръце.

Да прегърне Дейвид за Моли беше толкова естествено, колкото да се събуди под лъчите на слънцето, да полива растенията, да гали котките. Вече не мислеше за него като за Добрия самарянин, който беше намерил Робин. Двамата преживяха толкова много заедно. В един невероятно кратък и напрегнат период той се беше превърнал в най-близкия ѝ приятел. Това я караше да се чувства добре, наистина добре.

Асансьорът спря. Вратата се отвори с плъзгане.

— Моят етаж — обяви той.

Тя го гледаше усмихната, докато вратата се затвори. Когато се отвори отново, на етажа на Робин, усмивката ѝ беше изчезнала.

Дейвид наистина мислеше онова, което каза на Моли. Вървеше по коридора, готов да подмине стаята на Алексис, ако родителите на момичето са вътре. Едва когато се увери, че е сама, влезе и се изправи до вратата. Тя вдигна поглед и устните ѝ се разтвориха в усмивка.

— Здравейте, господин Харис. Влизайте — надигна се на възглавниците. — Последна възможност. Утре сутринта се прибирам вкъщи.

— Така ли? — попита той, докато приближаваше леглото. — Това е страхотна новина. Как се чувстваш?

— Дебела — отвърна тя, потупвайки се по корема. — Карат ме да поглъщам огромни количества храна. Но това ще свърши веднага щом се прибера у дома. Просто съм имала нужда от малко почивка. Лекарите искат да си почивам и вкъщи. Настояват да не започвам с балета веднага. Но родителите ми не мислят като тях.

Точно от това се опасяваше Дейвид. Но дори и да пренебрегнеше факта чия дъщеря беше Алекс, той бе достатъчно добър педагог, за да

знае, че трябва да избягва противопоставянето между родител и дете.

— Наистина се радвам за теб, Алексис. Ще те уведомявам за домашните, а ако има още нещо, което мога да направя...

— Кажете на всички колко добре изглеждам. Нали изглеждам добре?

Той се вгледа в лицето ѝ. Сенките под очите ѝ бяха един тон по-светли.

— Мисля, че изглеждаш отпочинала — отвърна.

— О, изглеждам много по-здрава. Моля ви, кажете на децата. Лекарите смятат, че съм напълно здрава. Това беше съвсем излишна тревога. Но аз не ви виня, господин Харис. Сестрата беше тази, която ме прати тук. Тя се престара.

Дейвид би могъл да изтъкне, че лекарите я бяха приели в болницата за два дни. Но не го направи.

— Винаги е добре човек да си направи изследвания — отбеляза той. — Нали ще ми кажеш, ако имаш нужда от нещо?

Тя се усмихна и кимна.

— Благодаря ви, господин Харис. Оценявам помощта ви.

Дейвид се почувства зле, напусайки стаята на Алексис. После забеляза Дона Акерман. Беше се облегнала на стената недалече от вратата на дъщеря си, със стиснати устни и ръце в джобовете. От начина, по който се изправи, му стана ясно, че го е чакала.

Когато я приближи достатъчно, тя попита:

— Каза ли ви, че утре се прибира вкъщи?

— Да. Това е добра новина, госпожо Акерман.

Но жената поклати глава.

— Отива в специализиран център.

Дейвид скри изненадата си.

— Тя сподели, че лекарите са казали хубави неща.

— Не са. Чува каквото ѝ се ще да чуе. Вие знаете, че има проблем.

Той се поколеба. Но изглежда Дона очакваше истината. Затова каза тихо:

— Да.

— Благодаря ви. Много сте тактичен. Едва ли ви е било лесно — това беше най-голямата критика, която можеше да си позволи по адрес на съпруга си. — Този проблем не може да се реши бързо. Алексис

вероятно ще остане в центъра няколко седмици, а терапията ще продължи и след това. Но тя ви харесва, Дейвид. Вие сте нейната връзка е училището. Ще има нужда от помощта ви.

— Разчитайте на мен — кимна Дейвид.

— Добре. Защото аз не знам как да ѝ съобщя новината — каза направо жената. — Отгледала съм четири момчета. Никога не съм имала подобен проблем. Вие умеете да разговаряте с тийнейджъри. Тя не знае какво я чака.

— Може и да знае — отвърна предпазливо Дейвид. — Онова, което ми каза, може да е просто за заблуда. На тази възраст децата са прозорливи. Чувал съм Алексис да използва думата анорексия доста често. Ще бъде откровен е нея. Твърде умна е, за да я заблуждавам.

Дона замълча. После въздъхна.

— Боях се, че ще го кажете — промълви и като сви отново устни, отиде да види дъщеря си.

В мига, щом Моли влезе в стаята на Робин, знаеше, че няма да отвори дума за даряването на органи. Катрин явно беше разстроена. Гледаше Робин от прозореца, с ръце, вкопчени в перваза зад нея. Премести невиждащ поглед върху Моли. Свали едната ръка, но бързо я върна, сякаш се нуждаеше от опора. Очите ѝ се насочиха към леглото.

Изплашена, Моли също погледна натам.

— Случило ли се е нещо?

— Не — отвърна пресипнало Катрин и се прокашля. — Не. Няма промяна.

— Зле ли ти е, мамо?

Катрин премести ръцете си отпред и ги скръсти плътно пред гърдите си.

— Не, скъпа.

Беше плакала. Моли виждаше ясно следите. Със зачервените си очи и следите от умора по лицето майка ѝ изглеждаше много крехка.

— Не биваше да викам Питър — съжали Моли. — Това те натовари.

— Не е той, друго е — отвърна Катрин, без да вдигне поглед. — В един момент съм добре, а в следващия ме изпълва паника. Сякаш времето изтича.

— Никой няма да спира апаратите...
— Времето изтича — повтори Катрин. Моли се разтревожи.
— Къде е татко?
— Изпратих го у дома. Беше изтощен.
— И ти си изтощена. Защо не се прибереш, мамо? Утре сутринта всичко ще е същото.
— Всяка нощ е ценна.
Моли опита друг подход.
— Робин живееше ли при теб? Не, не искаше да спи под носа ти. Може би и сега иска да спи сама.
Очите на Катрин се просълзиха.
— Престани с това какво би искала Робин — извика тя и притисна пръст към устните си. След миг отпусна ръце. — Аз искам да остана, Моли. Освен това — добави тя — не мисля, че съм в състояние да шофирам.
— Аз ще те откарам — предложи Моли. В този момент мислеше повече за майка си, отколкото за Робин. — Татко ще те върне утре сутринта.
За миг Моли видя как майка ѝ омеква и си помисли, че е спечелила битката. Но Катрин само поклати глава.
— Не. Никъде не искам да ходя.

Минути след като Моли излезе от стаята, Катрин промени решението си. „Не е вярно, че не искам да ходя никъде — помисли тя. — Искам да отида при майка си“.

Мисълта я стресна, но не можеше да я пропъди. Нуждаеше се от Марджъри — искаше да си излее сърцето и да поплаче в обятията ѝ. Нямахше значение колко голяма или колко независима бе Катрин. Тя се нуждаеше от майка си.

Взе чантата си от стола и зарови за ключовете. Гребенът ѝ падна на земята. Докато го вдигаше, се препъна в стойката на системата. Сграбчи я, за да се задържи на крака, и, слава богу, системата продължи да капе.

Най-сетне с ключовете в ръка, целуна Робин по бузата.

— Ще се върна скоро. Само отивам да видя Нана — беше ѝ позволено да направи това.

Отби се в сестринската стая, за да ги предупреди, че Робин е сама. Може би щяха да я наглеждат по-често. Докато слизаше надолу с асансьора, си мислеше, че е добре в стаята да има видеокамери. Доколкото ѝ бе известно, май вече никой не влизаше. Можеха да следят апаратурата от стаята си.

Вратата на асансьора се отвори. Вече се канеше да натисне копчето и да се върне обратно, когато отново си помисли за Марджъри. Нуждаеше се от майка си. Това, разбира се, беше почти ирационална потребност. Марджъри нямаше да ѝ каже нищо, което да ѝ помогне. Нямаше да разбере за какво говори Катрин. Нямаше дори да я разпознае.

Въпреки това Катрин продължи към паркинга. Вече беше тъмно, но големите лампи над главата ѝ осветяваха колите. Отне ѝ минута да си спомни къде я бе оставила сутринта. Зарови в чантата, но изпусна ключовете и се наведе да ги вдигне. Най-сетне отвори вратата и когато влезе в колата, усети как се задушава. Не ѝ достигаше въздух.

Беше разстроена. Беше уморена. Беше изплашена.

Свали прозореца, пое си дълбоко дъх и запали мотора. Даде заден и излезе от паркинга. Пътят беше тъмен. Едва когато една кола изсвири остро и отмина, оставяйки я в тъмнина, тя осъзна, че не е включила светлините.

Пропускът я разтърси. Майка ѝ имаше алцхаймер. Ами ако това бе ранен признак, че и тя е болна от същото? Не, не можеше да бъде, не и след всичко, което се случи тази седмица. Господ не би могъл да е толкова жесток.

Изтощена, тя се разплака. Когато зрението ѝ се замъгли, намали скоростта, стиснала здраво кормилото, но въпреки това се озова на сантиметри от голяма пощенска кутия с формата на цвете. „Отбий и спри“, посъветва я вътрешният ѝ глас, но тя зави твърде бързо и рязко. Колата излезе от пътя и заора в меката пръст. Все още с крак на газта, Катрин се опита да поправи грешката. Вместо това напълно загуби контрол и се удари в едно дърво.

Катрин се задушаваше. Мина минута, преди да вдигне глава, и още една, преди да раздвижи крайниците си. Никъде не я болеше.

Колата обаче не бе имала такъв късмет, съдейки по шума, който издаваше. В желанието си да спре звука тя изключи двигателя, но когато се опита отново да запали, моторът отказа да работи.

Единият от фаровете все още светеше. Тя се измъкна изпод ниските клони и използва светлината му, за да види какво бе направила. Врязаната в дървото предница се беше нагънала в странни чупки. Нямаше пушек, само смесена сладникава миризма на антифриз и трева.

Изведнъж коленете ѝ омекнаха. Върна се с несигурни крачки при колата и поседя минута, за да дойде на себе си. Бедата можеше да е много по-голяма — за нея, за колата, да не говорим, ако имаше и пътник — но тя някак си не можеше да се почувства благодарна. Просто го възприемаше като капак на всичко останало.

„И каква е великата причина за тази катастрофа, Чарли? — попита се тя. — Или може би е твоята фея, мамо?“

Поне не плачеше. Това беше нещо.

Тъкмо вадеше мобилния си телефон, когато видя една кола да профучава, без да спре, и осъзна, че е нормално: намираше се поне на шест метра от пътя, а оцелият фар светеше в обратна посока. Преминаващите шофьори не можеха да я забележат. Огледа се наоколо, но от мястото, където се намираше, не видя никакви къщи. Спомни си обаче за пощенската кутия с формата на цвете.

Някой трябваше да я измъкне оттук. На кого да се обади? Никой не беше пострадал, друга кола не беше замесена. Но ако дойдеше полицията, щяха да задават въпроси, а тя не беше в настроение да отговаря. Понечи да се обади на Чарли, но не ѝ се обясняваше и на него. Осъзна, че единственият човек, когото иска в момента, е Моли. Момичето вдигна още при първото позвъняване.

— Мамо?

— Къде си?

— Току-що се прибрах вкъщи. Случило ли се е нещо?

Катрин беше на косъм да се изсмее истерично. Откъде да започне?

— Можеш ли да дойдеш да ме вземеш?

— Разбира се.

— Не съм в болницата. Стана лека катастрофа. Ще трябва да се оглеждаш за колата.

— Катастрофа? — възкликна тревожно Моли.

— Добре съм. Ударих се в едно дърво.

— Мамо!

— Добре съм, Моли. Наистина. Мога да ходя. Нищо не ме боли.

В настъпилото кратко мълчание тя си представи как Моли опитва да се успокои.

— Каж ми къде си — гласът ѝ звучеше на пресекулки, изглежда вече се беше запътила навън.

— Намирам се на Саут Стрийт, на около четири минути път от болницата. Знаеш ли онази пощенска кутия с формата на цвете?

— Да.

— Подминах я точно преди да изляза от пътя. Единият от фаровете още свети. Паркирай отстрани на шосето и ще ме видиш.

— Вече се качвам в колата. Сигурна ли си, че си добре? Обади ли се на полицията?

— И да започнат да ме разпитват?

— Добре — отвърна Моли. Двигателят ѝ заработи. — Обади ли се на татко?

— Не. Той сигурно спи. Мисли си, че съм в болницата.

Докато Чарли успее да дойде от вкъщи, Моли вече щеше да е тук. Освен това тя се нуждаеше от Моли.

Катрин обаче не каза на дъщеря си какво иска — не и докато Моли не прегледа колата ѝ, не изключи единствения светещ фар и не помогна на Катрин да се качи в джипа. Едва тогава Катрин попита направо:

— Ще ме откараш ли в старческия дом да видя Нана?

Тъмнината не успя да скрие изненадата на Моли.

— Сега?

— Нали искаше да ида?

— Да, но през деня. Вече е почти единайсет часа.

— Мислиш, че може да е в леглото с онзи мъж? — предположи Катрин.

— Безпокоя се, че може да е заспала — отвърна Моли протичко.

— Ще идем там рано сутринта. Тя наистина спи сама, мамо. Томас си има собствена стая в другия край на коридора.

Думите ѝ поддействаха успокояващо на Катрин.

— Просто ми е много трудно да разбера.

— Знам, мамо. Сигурно и неговото семейство се тревожи. Но те са просто две деца, които се срещат за първи път всеки ден. Не си спомнят какво е било преди и няма „после“. Живеят тук и сега.

— Тя се радва много, като го види — отбеляза Катрин. Благодарение на тъмнината ѝ беше някак по-лесно да обсъжда това. Или може би беше заради удара в дървото, който отприщи дълго трупани емоции.

— Така изразява удоволствието си. Дали е той, аз, ти, сандвич към чая — за нея е без значение. Тя не знае защо нещо я кара да се усмихва.

Отново бе казано просто и ясно. Катрин се замисли върху това, когато Моли рече:

— Искаш ли да те закарам у дома.

— Не. Не у дома — тя беше напуснала болницата, защото се нуждаеше от майка си, но щом това трябваше да почака, ѝ се искаше да направи нещо друго. Да действа беше в природата ѝ. Цяла седмица се беше чувствала прекалено безпомощна.

— Тогава ела при мен — предложи Моли. — В къщата на Робин.

Къщата на Робин звучеше добре. Като кимна в знак на съгласие, Катрин се облегна назад в седалката. След минута започна да се отпуска. Хубаво беше някой да те вози, хубаво беше някой да поеме отговорността вместо теб за известно време.

Но въпреки че беше много уморена, не заспа. Вдигна глава, щом отбиха от шосето. Алеята към къщата беше тъмна, но тя можеше да помирише дърветата, цветята, сочната пръст. Точно от такива успокоителни се нуждаеше.

Моли все още мислеше къщата за такава, каквато беше, преди да започне да събира багажа — обзаведена просто, уютно и удобно. Виждайки я сега, докато отваряше входната врата, започна да се извинява:

— Съжалявам за бъркотията.

Катрин сякаш изобщо не я забеляза. Разгледа стаята, докосна перваза на прозореца, една лавица за книги, канапетото. Моли я наблюдаваше изплашена. Беше усетила, че майка ѝ трепери, докато ѝ помагаше да се качи в джипа. Сега изглеждаше по-стабилна, но това не

означаваше, че е добре. Възможно бе да е получила мозъчно сътресение. Възможно бе да има вътрешно увреждане. Можеше да се свлече и да си отиде за секунди.

След Робин всичко изглеждаше възможно.

Но Катрин не изглеждаше наранена. Подскочи изненадана, когато котката на Моли напусна убежището си зад кашоните и хукна по коридора.

— Същото ли е, за което си мисля?

— Да — Моли побърза да обясни: — Била е малтретирана. Аз я спасих.

— Но ти се изнасяш в понеделник — изтъкна майка ѝ, звучейки съвсем като предишната Катрин.

— Не съм виновна, мамо. Ветеринарят ме помоли да я взема. Животинчето се нуждае от тихо място без други домашни любимци, а това беше единственото, за което се сетих.

Катрин се вгледа в нея.

— Защо ми се струва, че ветеринарят не е трябвало да те моли дълго? — изрече накрая по-скоро уморено, отколкото с упрек. — Сестра ти не ми каза, че имаш котка.

— Тя не знаеше. Взех я в понеделник. Затова се прибрах по-късно къщи. Клетото създание е живяло в ад. Много е наплашено.

— Това никак не е добре. Може никога да не се оправи.

— Ще се оправи. Виждам го. Вече не се крие толкова, колкото в началото. И обича леглото на Робин.

Катрин се прокашля.

— Ами след другия понеделник?

— Няма да е проблем, мамо. Вече съм го измислила. На котките не им трябва много пространство. Ще живее в стаята ми, докато намеря друго място.

— Може да не стане скоро.

Изведнъж Моли осъзна, че ще търси без Робин.

— Не — отвърна тъжно. — Само аз съм. Лесно ще намеря по-малка къща — но тя нямаше да има очарованието на сегашния им дом. — Все се надявам, че господин Филд ще се смили — Катрин не я слушаше. — Сигурна ли си, че нищо не те боли, мамо?

— Сигурна съм.

— Какво ще кажеш за една топла вана?

— Не. Бе само един малък инцидент. Просто не гледах къде карам.

Моли си помисли, че е било повече от това. Изглежда, че чувствата все пак бяха надделели. Това, че майка ѝ искаше да види Марджъри, говореше достатъчно.

— По-добре да се обадя на татко и да му кажа, че си тук, преди някой да намери колата и да съобщи, че липсваш.

Катрин не я спря и тя се обади. Чарли звучеше много уморено, докато не чу думите „ударила колата“.

— Дай ми майка ти — нареди изплашено.

Катрин махна с ръка, че не иска да говори, но Моли настоя, знаейки, че баща ѝ няма да се успокои, докато не чуе гласа на Катрин.

— Ето — пошегува се тя, когато родителите ѝ свършиха разговора. — Видя ли, че не е толкова страшно — когато Катрин я погледна, тя предложи да направи чай.

Катрин се канеше да откаже, но спря.

— Това е добра идея.

Моли ѝ посочи един стол, ала когато тръгна към кухнята, Катрин я последва. Поне тук нямаше кашони, което означаваше, че щеше да опакова до късно през нощта в понеделник. Засега обаче кутиите с чай на Робин все още стояха нахвърляни безразборно в шкафа.

Катрин се усмихна тъжно.

— Сестра ти обичаше чай.

— Имам най-различни, все се надявах, че мога да я стигна — след като огледа кутиите, Моли взе една. — Ще ти направя чай от жасмин и лайка. Пие се при стрес.

— Аз не се чувствам стресирана.

— Стесирана си.

— Не и в момента. Ти няма ли да пиеш?

Моли сложи вода в чайника.

— Не. Опитвах, мамо, но чаят не ми е по вкуса. Не съм Робин.

— Няма нужда да си Робин.

— Но ти я обичаш.

— Обичам и теб.

— Не както обичаш Робин.

— Вярно е — призна Катрин, без да трепне. — Никоя майка не обича децата си по един и същи начин. Всяко е различно.

— Робин има толкова много плюсове.

— Имаше — поправи я тихо Катрин.

Това беше отрезвяващ момент за Моли, знак колко далече е стигнала майка ѝ. Употребата на минало време от Катрин беше признаване на реалността. Една мъничка част от Моли се канеше да се възпротиви, ако Катрин не беше продължила:

— И ти имаш своите плюсове.

— Мислиш ли? — в един момент Моли го вярваше, в друг — не.

— Робин виждаше силните ти страни. Завиждаше ти. Нали видя какво е написала?

Моли беше прочела „Защо сестра ми греши“ много пъти. Не беше онова, което бе очаквала да намери в дневника на Робин, и беше безкрайно тъжна, че Робин я няма, за да спори с нея.

Тя пусна пакетчето чай в голяма чаша, но когато го заля с врящата вода, Катрин се беше отдалечила. Моли чу слаб, неясен звук. Тръгна към стаята на Робин, където завари Катрин да хлипа със затисната уста. Моли я прегърна.

— Кой би могъл да помисли... — преглътна Катрин между две хлипания.

Моли изчака майка си да се успокои. Тя си пое дъх и едва сега забеляза котката, която стоеше с наострени уши в средата на леглото и я наблюдаваше предпазливо.

Катрин също я загледа.

— Тази котка има ли си име?

— Не. Нарекох я Фея.

— Нали знаеш, че щом ѝ дадеш име, вече е твоя?

Моли знаеше.

Но тази котка и без друго беше нейна. Дойде при нея вечерта, когато Робин я напусна — може би дори в същата минута, макар че Моли никога нямаше да разбере със сигурност. Знаеше обаче, че няма да се откаже от животинчето.

Катрин не беше луда по котки; но понеже в стаята беше останало само леглото, трябваше да се примири.

Моли натрупа възглавници и я настани удобно. Котката не помръдна.

После реши, че трябва да остави Катрин за малко насаме със спомените за Робин, и си намери занимание в кухнята. След известно

време се върна и седна със скръстени крака върху кувертюрата.

— Добре ли си? — попита тя, докато гледаше как Катрин отпива от чая.

— По-добре. Странно. Не усещам присъствието на Робин тук. Това е нейното легло и нейната стая, но къщата е твоя.

— Винаги е била.

— Съжалявам, че трябва да се местиш. Искаш ли да се обадя на господин Филд вместо теб?

Заедно с много други възможности за отлагане на местенето Моли бе обсъдила и тази, но я беше отхвърлила.

— Няма смисъл — отвърна тя. Въпреки че беше отчаяна, се опитваше да бъде реалист. — Той има сериозни причини да я продаде. И без друго трябва да се преместя. С Робин си делихме наема. Не мога да се справя сама.

— Аз ще ти помогна.

— Не. Той е решил да я продава, а аз искам всичко да свърши по-скоро. Няма да ми бъде по-лесно след шест месеца или една година.

Катрин подви нозе странично върху леглото и се огледа.

— Това място ти подхожда. Също като „Сноу Хил“ — тя се замисли и отпи от чая си. — „Сноу Хил“ не успя да направи Робин щастлива.

Моли го знаеше, ала се изненада от признанието на майка си.

— А кое би могло?

— Преди седмица бих казала, че ще се състезава още няколко години, а после ще стане треньор.

— Като Питър? Мислеше ли за него?

— Подсъзнателно.

— Той е свестен човек, мамо. Самотен.

— Никой не му е виновен.

— И все пак е самотен. Мисля, че идването тук го разтърси.

Катрин замълча.

— Да — произнесе накрая. — И аз мисля така. Сигурно е изпитвал нужда да се срещне с Робин. А след твоето обаждане най-после се е решил. Мъжете са странни създания.

— В какъв смисъл?

— Трудно се справят с емоциите. Предпочитат да избягват трудните ситуации.

— Татко не е такъв.

— Той е изключение.

— И Дейвид Харисън не е. Можел е да подмине Робин и просто да се обади за помощ. Още ли ти се иска да го бе сторил?

Мина минута, преди Катрин да отговори.

— Не. Опитал се е да ѝ помогне. Ако състоянието на Робин не е било толкова тежко, щял е да я спаси. Откъде да знае колко е била зле.

— Той е свестен човек. Много честен. И разумен.

— За разлика от Ник.

— О, Ник е толкова влюбен в Робин, че не си дава сметка за нещата.

— Защищаваш ли го? — попита Катрин.

— По-скоро се опитвам да го разбера — отбеляза Моли. — Но може и да го защитавам. Позволих му да ме използва.

Катрин се намести по-удобно върху възглавниците и остави чашата върху корема си.

— Ти не искаше да излезеш от сянката на Робин. Мислеше, че тя е по-добрата.

— Знаеше ли, че той още е влюбен в нея?

— Досещах се.

— Но си знаела, че любовта му е несподелена. Сестра ми не го искаше.

— Да — потвърди Катрин. — Сега вече го знам — тя довърши чая си, сложи чашата на нощната масичка и се плъзна по-надолу, за да прегърне Моли.

Моли искаше да помисли върху това признание и за другите неща, които майка ѝ каза. Но сгушена в обятията ѝ, предпочете да се наслаждава на топлината и спокойствието. Беше дъщеря на Катрин и винаги щеше да бъде. Почувства се по-добре.

Не чу нищо повече до сутринта. Катрин заспа. Благодарна, че е успяла да даде на майка си малко спокойствие, Моли се измъкна безшумно от стаята.

Катрин не беше ходила в старческия дом от шест седмици. Докато пътуваха нататък, тя си повтаряше, че Марджъри едва ли е забелязала; ала когато викторианската сграда изникна пред тях,

почувства непоносима вина. И страх. Искаше ѝ се майка ѝ да е отново човекът, когото познаваше. Нуждаеше се от нея.

Лицето на дежурната сестра светна, засилвайки вината ѝ.

— Радвам се да ви видя, госпожо Сноу. От доста време не сте идвали. Обедът в неделя винаги е специален. Нали ще останете?

— О, едва ли — отвърна Катрин. Не беше сигурна как ще се почувства, като види майка си, а и не спираше да мисли за Робин. Чарли сигурно вече беше при нея, но и Катрин трябваше да отиде в болницата. За първи път се откъсваше толкова дълго от леглото на Робин.

Разбира се, Робин нямаше да усети. Просто Катрин искаше да бъде с дъщеря си през малкото време, което им оставаше.

— Качвайте се тогава — усмихна се сестрата. — Тя е във всекидневната.

Докато вървеше след Моли по стълбите, Катрин се почувства скована. Явно бе резултат от седмицата, прекарана без движение, а за капак и удар в дърво. Повдигаше крака с усилие на волята.

По средата на стълбите спря. Последния път, когато дойде тук, се беше почувствала много зле. Сега всичко се върна — тъгата, болката, чувството за огромна загуба.

— Мамо? — обади се Моли предпазливо от горното стъпало.

— Не мога да го направя — прошепна Катрин и се вкопчи в парапета.

Моли тутакси се озова до нея.

— Можеш. Тя ти е майка. Ти я обичаш.

— Не е каквато беше.

— Нито пък ти. Нито аз. Нито Робин. Всички се променяме, мамо.

Катрин я погледна умоляващо.

— Но дали ще ме познае?

— Какво значение има?

Желязна логика. Как да спори? Любовта си е любов. Катрин обичаше Робин, макар мозъкът ѝ да бе престанал да функционира. Със своята окончателност този факт сякаш бе по-лесен за възприемане. Марджъри можеше да я познае. Или да не я познае. Но си оставаше нейната майка.

Черпейки сили от Моли, Катрин тръгна отново. В мига, щом се озоваха във всекидневната, тя забеляза Марджъри — изглеждаше толкова красива и толкова спокойна, че Катрин за миг си помисли, че мястото ѝ не е тук. Майка ѝ седеше сама на канапе за двама и слушаше тиха църковна музика с притворени очи. Сивата ѝ коса блестеше, прибрана зад едното ухо, и разкриваше красива перлена обича. Носеше пуловер в небесносива и бял панталон. В ъгълчетата на устата ѝ играеше усмивка.

С размекнато сърце Катрин прекоси стаята и като коленичи, взе ръката ѝ:

— Мамо?

Марджъри отвори очи. За един кратък миг те заблестяха от удоволствие.

— Здравей.

На Катрин ѝ се искаше да вярва, че тя се радва, защото я е познала, но си спомни какво беше казала Моли. Всеки нов човек можеше да предизвика този блясък. Беше дълбоко вкоренено желание за общуване.

— Аз съм, мамо. Катрин.

Марджъри ѝ се усмихна озадачено. Така правеха бебетата, осъзна Катрин. Подсъзнателно желаеха да ти угодят. Робин беше правила така. И Катрин я бе обичала заради усилията ѝ.

Затова в този миг тя обичаше майка си.

— Изглеждаш много добре, мамо — отбеляза. — Харесва ли ти неделната музика?

Лицето на Марджъри остана безизразно.

— Неделната?

— Църквата, нали помниш? Посещавахме я често — ти, аз, татко. Помниш ли музиката в нея?

Марджъри се замисли, преди да отговори:

— Аз пея.

— Точно така — поощри я Катрин, сякаш говореше на дете. Връщането дори на най-малкия спомен бе окуражаващо. — Ти беше в хора известно време. Обичаше да пееш.

— Не знаех, че Нана е пеела в хора — учуди се Моли.

— О, да. Дълго време. Двамата с баща ми обичахме да я гледаме.

— Защо е престанала?

Катрин се поколеба. Не беше обсъждала това с майка си в продължение на години, но то би могло да предизвика някаква реакция. Като гледаше Марджъри право в очите, тя каза:

— Аз забременях.

— Но вече си била с татко. Никой не е знаел.

— Мама знаеше. И това я измъчваше.

— Но тя обичаше Робин.

— Обикна я постепенно — сега и Катрин започна да си припомня. — Имаше един много тежък момент точно преди да се омъжа. Помниш ли, мамо? Аз бързах да си събера багажа, защото с Чарли щяхме да се местим. Сутрин ми се гадеше и се боях от сватбата, боях се да имам бебе, боях се да напусна дома си — Марджъри сякаш се заслуша. „Може би гласът ми й звучи познато“, помисли Катрин с надежда. — Толкова много промени за толкова кратко време. Обвинявах те, че не ме искаш вкъщи. Ти каза, че греша, че искаш да остана, че не желаш тази промяна в живота ни.

Марджъри се усмихна, но не каза нищо. Дали я разпозна? Нямахме как да разбере.

— Ти какво й отвърна? — попита Моли.

— Не спирахме да се караме и всяка от нас казваше неща, които изглеждаха все по-глупави.

— Например?

Катрин не беше мислила за това от години и все пак си спомни думите съвсем ясно:

— Тя ме упрекна, че не виждам колко много се гордее с мен. Аз я упрекнах, че не вижда колко много я обичам. Тя каза, че съм лекомислена. Аз й казах, че е старомодна. Глупави неща, но си изляхме всичко. После се успокоихме. Просто седяхме и се гледахме, усещайки връзка, която не би могла да се опише — всъщност имаше и още нещо, осъзна Катрин. Когато нещата се бяха уталожили, двете си бяха поговорили за неизбежността на промяната, за това, че трябва да се примирят с миналото и да приемат настоящето.

Катрин си помисли за Робин и стомахът ѝ се сви. В следващия миг обаче се отпусна. *Примири се с онова, което е било... примири настоящето!*

Тя притисна ръката на Марджъри към гърлото си.

— Ти спа в моето легло онази вечер — точно както направи Моли с мен снощи. Помниш ли, мамо? — лицето на Марджъри остана безизразно, но беше толкова мило и толкова познато, сякаш бе нейното собствено. — Не си спомняш — продължи тя тихо. — Трябва да приема това. Толкова много неща ми се наложи да приема тази седмица — Катрин се вгледа в ръката на майка си, в познатите нежни пръсти. — Моли ти е казала за Робин. Как майка да погребее детето си? — тя вдигна умоляващо очи. — Как, мамо? Кажи ми, моля те. Имам нужда от помощ.

— Аз... аз... — заекна Марджъри разстроена и явно неразбираща защо.

Моли докосна баба си по рамото, но това изобщо не успокои възрастната жена, която я погледна обезпокоено.

— Познавам ли те?

— Аз съм Моли.

Очите на Марджъри се върнаха на Катрин.

— Коя си ти?

— Катрин. Дъщеря ти. Майката на Моли — когато Марджъри не реагира, Катрин каза: — Аз отглеждам растения. Някога ти носех купища вкъщи. Бяха от „Сноу Хил“ — вече поуспокоена, Марджъри се заслуша, което бе напълно достатъчна причина да продължи: — Трябва да видиш „Сноу Хил“, мамо. Станал е много по-голям, откакто го видях последния път. Бизнесът ни се развива много успешно и купихме нова земя. Изобщо не съм предполагала някога, че ще ни трябва. Безкрайни редици е дървета и растения.

— Растения? — попита Марджъри.

— С това се занимаваме, отглеждаме растения. С тях сме едно цяло. Бива ме да ги отглеждам. Но Моли я бива още повече. Явно тя е моят безспорен наследник.

— Поради липса на по-добър — измърмори Моли.

Катрин вдигна стреснато очи.

— Защо го каза?

— Робин беше твоят безспорен наследник.

— Не и когато става дума за „Сноу Хил“. „Сноу Хил“ винаги е бил твой — тя се намръщи, когато видя изненадата на Моли. — Не го ли знаеше?

— Не.

— Растения? — отново попита Марджъри.

— И дървета — добави нежно Катрин. — Продаваме бор и клен. И плачещи върби, черешови дръвчета и дъбове.

— Аз съм човекът в сянка — възрази тихо Моли. — Работя зад кулисите. Не мога да ръководя „Сноу Хил“ като теб.

— Промяната е хубаво нещо — отвърна Катрин. Това беше урокът на деня, не по-лош, от който и да е неделна проповед.

— Ти каза, че никога няма да се оттеглиш.

— Може да съм бъркала.

— Какво би правила без „Сноу Хил“?

— Не знам — тя не беше мислила за това досега. Колкото и да бе съсипана обаче, идеята не ѝ се стори толкова лоша. Какво беше написала Робин в „Коя съм аз?“ за Марджъри, която я подканя просто да се *отпусне*? Това също беше урок.

— Не казвам, че ще стане веднага. Но ти и Чарли се справихте много добре без мен тази седмица. Ако Ерин поеме част от работата на баща ти, двамата с него ще можем да пътуваме. Да спим до късно. Може да насочим усилията си към създаването на уебсайт на „Сноу Хил“. Кой знае.

— Върби? — попита Марджъри, връщайки Катрин към предишните ѝ думи.

— Красиви дървета са, мамо. Обичат водата. Виж! — тя посочи с ръка: — Ето една отсреща, при рекичката. Виждаш ли как клоните са надвиснали над водата, а когато ги залюлее вятърът...

Разговорът вървеше леко и любопитството на майка ѝ беше толкова невинно, че Катрин почувства ново спокойствие. Зародило се през нощта в къщата на Моли, то ставаше все по-осезателно в присъствието на Марджъри такава, каквата бе сега. Спокойствието беше добре дошло. Някои битки не можеха да бъдат спечелени.

Тя отново си помисли за Робин. Ако изобщо имаше битка, която не можеше да бъде спечелена, то тя бе в онази болнична стая. Нейната Робин вече я нямаше там. Да приеме това — да се отдаде на мъката и да се премести на място, където спомените са добри — изведнъж ѝ се стори по-разумно. Чарли знаеше това. Моли и Крис също. Дори Марджъри го знаеше, независимо дали си спомняше, или не. Робин

винаги е била кълбо от енергия. Не би искала да лежи в някакво легло и да не прави нищо.

Катрин поговори тихо с майка си още няколко минути. Без да знае, Марджъри ѝ помогна. Но Робин беше дете на Катрин и тя трябваше да вземе окончателното решение. Независимо от факта, че бе проклинала тази необходимост през последните няколко дни, сега гледаше на нея с други очи. Вече ставаше въпрос за освобождаването на Робин. Това беше дар.

Не каза нищо на тръгване. Скоро щеше да дойде пак, много скоро. Преди това обаче трябваше да се изправи срещу нещо, което не можеше да отлага повече. Изчака да излязат на пътя и помоли Моли да ѝ разкаже всичко, което е научила за донорството на органи.

След близо седмица безкрайно чакане едно-единствено телефонно обаждане задвижи нещата бързо и необратимо. Представители на банката за органи пристигнаха в болницата за часове и макар наистина да се оказаха точно толкова внимателни, колкото очакваше Моли, срещата с тях не беше от лесните. Родителите ѝ, Крис и дори Ерин изглеждаха силни. Самата тя се чувстваше слаба.

„Последното решение е на семейството“, повтаряха представителите. „Няма да ви пришпорваме“. Но как да не усещаш бързината в предстоящите действия? В мига, щом се подписаха документите, даващи на тези хора достъп до медицинските изследвания на Робин, нямаше да има връщане назад.

Моли беше тази, която настояваше за даряване на органите, но имаше моменти, когато би дала всичко, за да забави нещата. Макар никой да не го споменаваше, всички знаеха, че щом механизмът се задейства, апаратурата, която поддържаше живота на Робин, щеше да бъде спряна.

Лекарите ги увериха, че смъртта ще настъпи бързо и безболезнено. Щом изключе командното дишане, Робин щеше да си отиде. Въпреки всичките ѝ нови прозрения, на Моли ѝ бе трудно да го приеме.

Не и на Катрин. Спокойна, докато Моли беше в сълзи, тя слушаше мълчаливо всичко, което казваха представителите на банката. Задаваше въпроси, може би с леко треперещ глас, но нито за миг не

изгуби контрол. Кимаше с разбиране, когато те говореха за чувствата, които може да изпита семейството, но отклони предложението им за консултации. Бе взела решение и не мислеше да се отмята.

Моли й завиждаше за това. Майка й бе извървяла дълъг път от онези първи ужасяващи часове. Моли също, но тя все още не беше стигнала до края на пътя. Стомахът й се свиваше, а краката й не я държаха — класически симптом за безсилие. Опита да използва мантрата на Робин, но не си я спомняше добре. Не отделяше очи от майка си.

Катрин взе писалката, забави се за миг, поглеждайки към Чарли, после към Крис и Моли, но решението й бе твърдо. Трябва да го направим. Твърде много обичаме Робин, за да не я оставим да си тръгне. Лицето й беше бледо и макар че в очите й се четеше агония, те бяха съвсем сухи. Накрая ги сведе и подписа документите.

Минути по-късно членовете на семейство Сноу останаха сами в заседателната зала. Сърцето на Моли се късаше. Въпреки всичките й приказки за приемане на неизбежното, не искаше сестра й да умре.

Крис проговори пръв. Гласът му беше тих.

— Кога ще го направят?

Катрин стисна устни, после кимна:

— По-късно днес. Когато сме готови — изглежда долови състоянието на Моли и я улови за ръката. Гласът й беше спокоен: — Могат да вземат всеки друг орган. Но няма да вземат сърцето й. То винаги ще си остане наше.

— Не искам да умира — прошепна Моли.

— Никой от нас не иска, но донорството е едно от малкото неща, за които Робин е заявила волята си. Тя би искала да знае, че е помогнала на други хора. Има огромна нужда от органи. Ти ми го каза. Как може да не го направим?

— Но това означава...

— Робин не може да се върне при нас — отвърна Катрин, разтърсвайки лекичко ръката на Моли. — Може само да лежи безчувствена в онази стая отсреща. Бях с нея цяла седмица, Моли. Говорех й, умолявах я, настоявах. Молих се на Бог. Но тя не реагира. И това не е честно.

— Тя не би искала да живее по този начин. И не би искала да ни принуждава да участваме в това безкрайно бдение. Би искала да се

отдадем на работата си. Би искала да сме в „Сноу Хил“ — гласът ѝ омекна. — Изключването на апаратите е техническа подробност. Мозъкът ѝ вече е мъртъв. Духът ѝ все още е тук, но е вързан за леглото ѝ, защото ние сме край него. Ако искаме да се освободи, трябва да направим това за нея.

Моли си спомни думите на баща си и не видя несъответствие. Да, душата на Робин беше на небето. Духът ѝ обаче беше нещо друго. Той беше онази част от нея, живееща във всички, които оставяше след себе си. Затова думите на Катрин имаха смисъл.

И все пак Моли не споделяше спокойствието на майка си. Когато Катрин стана, за да се върне в стаята на Робин, Моли взе асансьора до партера и извади мобилния си телефон.

Петнайсет минути по-късно Дейвид седеше до нея на една каменна пейка във вътрешния двор.

— Чувствам се отговорна — заяви тя, след като му разказа за документите, които Катрин бе подписала. — Аз бях тази, която настояваше да дарим органите. Кажи ми, че съм постъпила правилно.

Преди пет дни, които изглеждаха цяла вечност, Дейвид я бе попитал същото. Като взе ръката ѝ, той ѝ върна подкрепата.

— Постъпила си правилно. А и Робин го е искала. Просто си предала желанието ѝ и си дала нужната информация на майка си. Последното решение е нейно.

— Но дали е правилно? — попита Моли. Никога нямаше да забрави мига, в който семейството внезапно остана само в заседателната зала — сякаш след подписването на онези документи Робин вече не беше тяхна.

— Единственият проблем е времето — отбеляза Дейвид с разбиране в гласа. — Щеше ли да се чувстваш по-добре, ако бяхте продължили да чакате?

„Да“, помисли си тя. Готова беше на всичко, за да задържи Робин.

Но, разбира се, това беше неправилно. Дейвид я беше нарекъл практична и когато си върна самообладанието, Моли го доказа:

— Като знам, че няма надежда? Не. Знаехме какво предстои още от момента, в който ни съобщиха, че е изпаднала в мозъчна смърт. Изключването на апаратите. Окончателният край. Защо ми е толкова трудно сега?

— Защото обичаш сестра си — отбеляза той.

Така беше. Не можеше да си спомни завистта, раздразнението, дори онова, което понякога бе определяла като омраза. Точно сега имаше само обич.

— Не си единствената — каза Дейвид. Той отвори раницата и измъкна отвътре сноп листи.

Ник. Моли го разбра още преди да е прочела заглавната страница.

„СЪРЦЕ НА ПОБЕДИТЕЛ: БИОГРАФИЯ НА РОБИН СНОУ“

— Заглавието не е особено оригинално — отбеляза Дейвид, — а и това е само една малка част, но е написано прекрасно.

Моли се зачете в предговора.

„Славата може да бъде жестока. Светът на спорта е пълен с истории на звезди, които се издигат мълниеносно само за да угаснат в следващия миг. В някои случаи телата им ги предават и те биват забравени. В други угасването е ментално, а споменът за тях — помрачен.

Но има и такива като Робин Сноу. Тя участва в първото си състезание на пет, в първия си маратон — на петнайсет години, и винаги се стреми да е сред най-добрите. В някои моменти е толкова нервна преди състезание, че почти се разболява физически, друг път е с толкова сериозни травми, че я поддържа единствено спортният ѝ дух.

Тя не се смята за най-добрата, а само за най-упоритата. И биографията ѝ го потвърждава. В почти всеки маратон, който печели, е била втора предходната година. Винаги се връща по-силна, по-издръжлива, по-целеустремена.

Попитайте я за най-големите ѝ постижения и тя ще изброи Сан Франциско, Бостън и Лос Анджелис. Попитайте я за най-удовлетворяващите и тя ще ви разкаже за младото момиче в Оклахома, което е тренирало само по селските пътища, докато Робин не започнала да бяга с него. Ще ви разкаже за тренировките, които е водила в спортния клуб в Ню Мексико, защото тамошната треньорка починала от рак на гърдата две седмици преди голямото състезание.

Робин Сноу вдъхновяваше хората...”

Моли пусна листа и избухна в сълзи.

Дейвид я притегли в обятията си и я остави да плаче, докато сълзите ѝ намаляха, но дори тогава не проговори. Седнала до него на каменната пейка, тя започна да усеща как болката в сърцето ѝ си отива. „Вдъхновение“ беше положителна дума.

Опитваше се да почерпи сила от нея, когато той измърмори:

— Майка ти идва насам.

Тя бързо се отдръпна от него, избърса очите си и вдигна глава. Катрин беше достатъчно близо, за да я е видяла в прегръдките на Дейвид.

Но когато се приближи, Катрин не изглеждаше разстроена. Седна на крайчеца на пейката и като протегна ръка през Моли към Дейвид, каза:

— Дължа ви извинение.

Моли си спомни ясно сцената във вторник сутринта.

— Съжалявам, госпожо Сноу — отвърна Дейвид. — Изживяхте трудна седмица, вие и семейството ви. Аз имам вина за това.

Катрин махна с ръка в знак на несъгласие.

— Тази седмица беше дар. Тя ни даде нещо, което иначе не бихме могли да имаме. Научихме много — един за друг и за Робин. Нуждаехме се от време, за да свикнем с мисълта за смъртта ѝ. Вие ни го дадохте. Благодарностите са неуместни, но те са всичко, което мога да ви предложа.

За това, че прости на Дейвид — за това, че го прие — Моли никога не беше обичала майка си повече, отколкото в този момент.

Възвърнала увереността си, тя ѝ подаде ръкописа.

— Трябва да прочетеш това, мамо.

Катрин се намръщи, когато видя името на Ник.

— За вестника ли е?

— Не. Дал го е на Дейвид да го прочете. Дълга история — добави тя, виждайки объркването на Катрин. — Но казва нещо важно.

Като пое страниците, Катрин се зачете — отначало мълчаливо, а после тихо на глас:

„Робин Сноу беше вдъхновение за атлетите по света. С цената на много труд се бореше с все по-яръстната конкуренция и огромното напрежение, характерни за елитните американски състезатели. С приближаването на олимпиадата — връх в кариерата ѝ, тя сама изтъкваше многото си преимущества. Семейството ѝ беше начело на списъка. Смяташе подкрепата му за толкова важна, че когато срещнеше талантива състезателка без семейство до нея, тя се грижеше някой от спортната общност да ѝ помага или сама се заемаше с това. Беше близка с десетина млади жени, чиито семейства заместваше.“

Катрин погледна към Моли.

— Вярно ли е?

Моли също беше изненадана като майка си.

— Сигурно — осъзна тя. — Някои от имейлите до нея са невероятни. Тези момичета са я боготворели.

— Искам да ги покана на погребението — каза Катрин, като изхълца на последната сричка от думата.

Моли сигурно щеше да се разплаче отново, ако мислите ѝ не бяха съсредоточени върху Ник.

— Представяш ли си колко я е обичал? В чувствата му има нещо трагично.

— При това са само първите страници — отбеляза Дейвид. — После описва състезания и прояви — подробно и точно. Проверих ги. Но когато пише за характера на Робин, от думите му буквално струи любов.

Катрин обръщаше страницата, когато спря.

— Защо Ник ти е дал това?

— Защото семейството ми е в издателския бизнес. Надява се да го свържа с тях.

— Мислех, че си учител.

— Наистина съм учител. Но семейството ми е известно в издателските среди. Ник е направил връзката.

— Той страда не по-малко от нас, но по свой начин — заключи Моли. Беше очарована от обичта, струяща от думите му. — Може би дори му е по-тежко. Чувствата му бяха несподелени. Но бяха истински. И всички тези надежди и мечти рухнаха изведнъж. Той имаше нужда да говори за Робин, а ние не искахме да го слушаме.

— А дали останалият свят ще иска? — попита Катрин. Когато погледна към Дейвид, той вдигна вежди.

— Човекът знае как да напише увлекателна история.

— И какво ще направи семейството ти с тази?

— Нищо, докато не бъде завършена цялата биография. Ако я харесат, ще купят откъси от нея — но само ако и вие сте съгласни.

— Имаме ли думата? — попита Катрин с примирение в гласа.

— Абсолютно.

— Нямам власт над семейството ти.

Дейвид се усмихна успокояващо.

— Аз имам. Майка ми може и да не фигурира във вedomостите на компанията, но всички се съобразяват с нея. Ако гласува против нещо, то не може да мине, а тя ще наложи вето върху всичко, с което не съм съгласен. Все още съм нейното бебче. Ще се възползвам от това на секундата, ако вие не дадете окончателното си съгласие за отпечатването на биографията.

Моли знаеше, че е още рано да обича Дейвид. Сега, когато бе загубила Робин, къщата и дори приятелството на Ник, сигурно би могла да се увлече по всекиго. Но Дейвид не приличаше на никого от хората, които бе срещала досега. Беше стойностен човек и вече беше приет от семейството ѝ, а това означаваше много за нея. Семейството беше важно. Дори Робин го бе осъзнала.

Малко по-късно Моли и Катрин отново влязоха вътре. Бяха се хванали за ръце. В най-тъмния от всички мигове Моли всъщност се чувстваше спокойна.

— Благодаря ти — усмихна се на майка си. — Беше добра с него.

— Казах това, което мислех. Беше седмица, изпълнена с дарове.

— Не разбирам, защо го казваш?

Катрин я стисна за лакътя.

— Кой все повтаряше какво би искала Робин? Тя обичаше да прави подаръци. Впрочем Дейвид също е един от тях. Не само заради това, което направи, но и за това, което е. Беше до теб, както аз не успях да бъда.

В този миг Моли не би могла да обвини майка си в нищо.

— Ти беше заета с други неща.

— Това не е извинение. Аз разчитам на теб, Моли. Може и да не съм го показвала, може дори да не съм го осъзнавала. Но сега го знам.

— Чувстваш се самотна — изтъкна Моли. Сега тя беше нейната дъщеря. По липса на по-добра беше изразът, който ѝ дойде наум, също както тази сутрин при Марджъри.

— Защото губя Робин? Не. Просто те смятах за даденост. Ти винаги си била моята опора в работата. И за Нана също. Ти беше при нея, когато аз не можех да понеса болката.

— За мен е по-лесно. Не съм ѝ дъщеря.

— Държах се егоистично, Моли. Не беше заради Томас. А защото не можех да приема загубата. Тази седмица помъдрых. Ти също.

Моли се надяваше да е така. Вярата на майка ѝ в нейните способности ѝ даваше крила. Тя все още не беше сигурна дали би могла да застане начело на „Сноу Хил“, никога не се беше виждала като лидер. Ала щом Катрин смяташе, че може да го направи, навярно бе така. И все пак каза:

— Сигурно е от дрехите.

— Не, Моли. Не се подценявай. Важно е какво има отвътре — после Катрин добави тихо: — Това е още един дар от Робин.

— Израстването ми?

— Това, че го видях.

— Но и израстването ми също. Ти си права. С Робин имахме проблеми.

— Всички сестри имат проблеми.

— Но винаги съм я обичала.

Катрин стисна ръката ѝ. Моли я погледна и видя, че очите ѝ, вперени в цифрите на асансьора, бяха пълни със сълзи.

Моли прегърна Катрин през кръста и не отдръпна ръката си дори след като стигнаха етажа на Робин. Баща ѝ, Крис и Ерин стояха в коридора близо до стаята ѝ. Моли и Катрин тъкмо бяха стигнали до тях, когато отвътре излезе Питър Санторъм.

Моли ахна.

— Обадох му се — обясни тихо Катрин. — Беше редно да го направя.

Жестът изтри и последните остатъци от вина, която Моли все още изпитваше, задето го бе довела тук.

— Благодаря ти — прошепна. Не беше само заради Питър, а за всичко, което Катрин бе казала. Толкова добри промени наред един кошмар. Може би с всички кризи е така.

Катрин стисна силно ръката ѝ, след това я пусна. Приблужи Питър и го прегърна, а Моли мислено ѝ благодари за това. Питър изглеждаше съсипан.

Дори и Катрин да му беше казала нещо, тя не го чу, защото беше неин ред да прегърне Питър, неин ред да го успокои. Нямаше значение дали щяха да го видят повече. В момента той беше част от живота им. Робин щеше да остане доволна.

В стаята беше тихо. Мониторът, който следеше работата на сърцето, още бипкаше, а респираторът издаваше свистящите си звуци, но Моли вече не ги чуваше. Сега усещаше спокойствието на майка си. „Ако я обичаме... ще я оставим да си иде“. Думите изпълваха съзнанието ѝ. И все пак, когато Катрин приглади косата на Робин, откривайки челото ѝ, когато я целуна по бузата и ѝ каза много нежно: „Всички сме тук, ангелче мое — вече можеш да си идеш — всичко е наред“, Моли избухна в сълзи. Не беше единствената, която плачеше. Но хлипанията не успяха да заглушат звука от прекъсвача, когато Катрин го премести на „изключено“.

Щом притокът на въздух спря, лекарите и сестрите пристъпиха напред. Самата затаила дъх, Моли наблюдаваше Робин напрегнато.

Бяха им казали, че може да си поеме въздух за миг, но тя не го стори. Сърцето ѝ продължи да бие още минута, върху монитора се изписваха последните вълни, преди липсата на кислород да си каже думата. Бипкането премина в равномерно бръмчене, после на монитора се изписа права линия.

Моли се опитваше да потисне риданията си и гледаше как майка ѝ се навежда напред и опира буза в бузата на Робин. Раменете ѝ се затресоха. Чарли отиде до нея и я отведе настрана. Лекарят прослуша сърцето, изключи мониторите, внимателно отстрани тръбата за дишане. После медицинският екип напусна стаята, оставяйки Робин със семейството ѝ.

Без прикрепената към устата ѝ тръба тя приличаше повече на предишната Робин, но бе неестествено неподвижна, което бе съвършено нетипично за нея. Застанала край леглото, Моли взе ръката ѝ. Беше още топла. Тя не знаеше колко дълго я е държала, но Чарли с мъка отдели пръстите ѝ.

После я изведе, за да може Катрин да остане още малко насаме с Робин. След това всичко свърши.

Новината се разчу бързо. Когато Катрин и Чарли стигнаха у дома, вече ги чакаше малък кортеж от коли. След седмица на почти пълна изолация Катрин беше благодарна, че са тук. Така нямаше да мисли за процедурата, която се извършваше в операционната. В такъв момент предпочиташе да споделя спомените си за първородното си дете.

На Робин събирането щеше да ѝ хареса много. Имаше храна в изобилие и предостатъчно помощници в кухнята, за да се весели колкото ѝ душа иска. Катрин разговаряше любезно с приятелите, съседите и работещите в „Сноу Хил“. Някой доля кафе в чашата ѝ, друг ѝ подаде кексче. Свикнала да сервира, сега тя се остави на грижите на другите.

Присъствието на Питър беше утеха, тъй като допълваше семейството на Робин, макар и само в ума на Катрин. Тя го представи на останалите като стар приятел и кимването му показва, че е постъпила правилно. Тъй като нямаше какво да разкаже за Робин, той изглеждаше доволен да слуша. При толкова много хора, нуждаещи се от катарзиса на споделянето, се получи добре.

Крис и Ерин се бяха отбили вкъщи за Клоуи и Катрин поддържа бебето известно време, докато влизаше от стая в стая. Клоуи олицетворяваше невинността и надеждата. Тя беше твърде малка, за да помни днешния ден, но докато растеше, Катрин щеше да ѝ разказва за леля ѝ Робин. Щеше да преразказва някои от историите, споделени днес, да показва снимки, дори да ѝ чете на глас. „Тя участва в първото си състезание на пет, в първия си маратон — на петнайсет години, и винаги се стреми да е сред най-добрите. В някои моменти е толкова нервна преди състезание, че почти се разболява физически, друг път е с толкова сериозни травми, че я поддържа единствено спортният ѝ дух.

Тя не се смята за най-добрата, а само за най-упоритата. И биографията ѝ го потвърждава“.

Дневниците ѝ, компютърните файлове, авторизирана биография — имаше начини да запази Робин жива. Катрин едва сега започваше да го осъзнава.

Когато бебето стана неспокойно, тя го върна на Крис. И тогава забеляза Дейвид. Моли го представяше на група служители от „Сноу Хил“, но Катрин искаше да го представи на друг, по-важен човек. Тя го улови за ръката и го поведе към Чарли.

Как да го представи? Дейвид Харис — Добрия самарянин — приятелят на Моли — нашият бъдещ зет? Тя не спомена последното, макар че вече се беше загнездило в главата ѝ. Моли може и да го познаваше съвсем отскоро, но Катрин беше сигурна за Дейвид, както беше сигурна и за Чарли преди трийсет и две години. И тогава всичко се бе случило бързо и в трудни времена. Нещо повече — в появата на Чарли в началото на живота на Робин и в появата на Дейвид в самия му край имаше някаква символична симетрия.

Докато Чарли разговаряше с Дейвид, тя видя Ник, който влизаше през входната врата и изглеждаше съсипан. Бързо улови ръката на Чарли.

Чарли проследи погледа ѝ.

— Искаш ли да говоря с него?

Не. Трябваше да го направи Катрин. Докато се провираше между групичките към вратата, тя си мислеше как Ник бе използвал семейството. Но сега, докато беше тук и я гледаше с пълни с болка очи, той приличаше повече на човек, който е загубил близко и скъпо същество. Тя реши да забрави миналото. Нали това беше урокът на

седмицата? С гняв не се постига нищо. Отричането беше неуместно. Ник може и да не беше мъжът, когото Катрин бе искала за Робин, а и Робин не го беше обичала, но той наистина я бе обичал.

Тя застана пред него и се усмихна тъжно, преди да разтвори ръце. Той страдаше. Моли беше права за това. А дълг на всяка майка е да носи утеха.

Ник беше сложна и определено амбициозна личност. Но нима Робин не беше? Може и да повръщаше преди състезания, но бягаше, печелеше и го вършеше отново и отново. Искаше да е най-добрата. И това не я правеше лош човек.

Същото бе и с Ник.

— Съжалявам — каза той тихо.

Катрин предпочете да му повярва, и то не само заради смъртта на Робин.

— Видях част от онова, което си написал за Робин, Ник. Прекрасно е. Ще ни е нужен некролог. Може би ще ни помогнеш да го съчиним?

Не беше нужно да ѝ отговаря с думи. Благодарността, изписана на лицето му, беше достатъчно красноречива.

Телефонът иззвъня. След като Чарли ѝ направи знак, Катрин отиде да говори от кабинета. Обаждана се от болницата, за да ѝ кажат, че работата в операционната е приключила, органите вече са на път към своите приемници и семейството може да вземе Робин.

Тя изпита смесено чувство. Но когато остави слушалката, осъзна какво им предстои. Щеше да има среща в погребалния дом тази вечер, за да направят планове за следващите няколко дни. Катрин се боеше от това. Не искаше да приеме мисълта, че ще спуснат Робин в земята. И какво щеше да е бъдещето без нея? Не можеше да си го представи. Но това трябваше да се свърши.

Един поглед към Чарли, бог да го благослови, и той прочете мислите ѝ. Направи ѝ знак да дойде до бюрото и извади един плик от чекмеджето.

— Това пристигна в петък. Извлечение от банката. Винаги им се обаждам, за да избира най-добрата лихва за Робин, и сумата е доста

добра. Включва част от спечеленото от нея през последните пет години. Хвърли един поглед.

Катрин извади извлечението от плика и възкликна:

— Толкова много?

— Има още в акции и облигации.

Но Катрин тутакси осъзна още нещо.

— Никога няма да може да ги използва.

— Не директно. Какво ще кажеш да учредим стипендия за състезателки по маратон на нейно име?

Минаха няколко секунди, преди Катрин да разбере. После се усмихна.

— На Робин би й харесало.

Чарли й направи знак да почака и излезе от кабинета. Върна се с Моли. Катрин й подаде банковото извлечение. Моли го прочете. Изглеждаше озадачена, което направи думите на Катрин още по-мили.

— Май видях Дори Маккей във всекидневната? — когато Моли я погледна объркано, Катрин я погали по лицето. Сладко в своята наивност, подценяващо качествата си, но стабилно и силно, най-малкото й дете заслужаваше това. — Подарък от сестра ти — каза нежно, напълно уверена, че постъпва правилно. — Толкова често през тази седмица ми казваше, че обичаш Робин. Е, има нещо, което Робин не може да ти каже в отговор, но аз го знам. Спомням си първия път, когато тя те видя. Двете е теб бяхме в болницата, ти беше едва на няколко часа, увита в бебешко одеялце, но Робин искаше да те види, така каза. Когато понечих да те развия, тя избута ръката ми и настоя да го направи сама. Благоговението върху лицето й бе нещо, което няма да забравя никога. Отваряше специален подарък, най-добрия, който бе имала — своята сестричка — Катрин повдигна брадичката й. — Тя те обичаше, Моли. Би искала да запазиш къщата си.

Очите на Моли се изпълниха със сълзи на радост и тъга. Катрин я притегли в обятията си и се усмихна. Ето един поглед в бъдещето, осезаем подарък, който тя щеше да вижда във всекидневното удоволствие на дъщеря си. Робин не само щеше да хареса това. Тя щеше да е щастлива.

Катрин също.

Моли остана известно време в кабинета. Някои от приятелите на Робин в другите стаи бяха облени в сълзи, но тя не можеше да овладее радостните си чувства. Катрин изчака с нея, докато Чарли се върне от разговора с агентката по недвижими имоти.

— Без обещания — обяви той. — Но тя си знае работата. Ще направи сметките и ще предложи честна оферта на Терънс Филд. Ако някой може да свърши работата, това е Дори. Тя умее да убеждава.

Моли не знаеше какво да каже.

— Толкова неща се случиха.

— Някои сравняват живота със скоростно влакче. Според мен е като да яхнеш вълна. В един момент си на сърфа и всичко е спокойно...

— Извинявай — прекъсна го тя, — но ти никога не си сърфирал.

— Напротив — отвърна той, самата невинност. — Е, не съм кой знае какъв сърфист, но съм го правил. Намираш се в огромния океан, яхнал тази дъска. Водата е гладка, но усещането е измамно. Знаеш, че вълните се движат, наблюдаваш и чакаш и изведнъж усещаш леко раздвижване отдолу. Изправяш се. Олюляваш се, но запазваш равновесие, после се отдаваш на нещо далеч по-голямо от теб. Нямаш контрол над него. Просто се носиш по вълната и потъваш под водата толкова бързо, че губиш дъха си. След това всичко свършва. Отново гладка вода.

Моли все още не беше убедена, че баща ѝ е сърфирал, но аналогията избистри ума ѝ. Океанът, както земята, действаше успокояващо.

Тя го прегърна.

— Обичам те! — Ръцете му отвърнаха на думите ѝ. Накрая тя се отдръпна и си пое дълбоко дъх: — Аз... ще изляза за малко — каза, като посочи с брадичка към вратата, която водеше от кабинета към задния двор.

— Искаш ли компания?

Тя поклати глава и го целуна по бузата. После излезе. Нямаше нужда да ходи далече. Родителите ѝ притежаваха доста земя и тук, но моравата не беше голяма. Тревата бе скрила следите от някогашната люлка. Но тя я видя ясно, окачена на стария клен, чийто ствол бяха дълбали за сок като деца. Спомни си как Робин бъркаше жалкото количество мязга, което успяваха да съберат, докато се превърне в

сироп. Сигурно Робин е била на не повече от десет, Крис — на седем, Моли — на пет. Моли винаги първа опитваше сладката гъста течност — облизваше я от голямата дървена лъжица, която сестра ѝ ѝ подаваше с гордост.

А люлката? Робин я люлееше в малката седалка, преди да порасне достатъчно за голямата. Робин я придържаше, докато се катереше по тънките железни стъпала на пързалката. Робин в подножието на пързалката, с протегнати ръце, в очакване да я улови...

Сироп, люлка, пързалка. Вази, шноли за коса, пуловери. Самоувереност. Къща за двете. Робин я беше обичала. Осъзнавайки това, Моли се просълзи.

Внезапно изпита нужда да е там, където се чувства най-силна, и извади ключовете от джоба си.

— Къде отиваш? — чу тих глас зад себе си. Тя се усмихна, без да се обръща. Дейвид.

— Нуждая се от малко „приземяване“ — отвърна.

— Би ли обяснила?

Тя се обърна.

— Днес не съм била в оранжерията. Сигурна съм, че всичко е наред, има кой да полее. Но се нуждая от растенията си.

— Да те закарам ли?

Тя му показва ключовете си.

— Имам си кола.

Но той поклати глава бързо и уверено.

— Не бива да си сама.

Тя нямаше да е сама. Растенията ѝ щяха да бъдат там. Също и котките ѝ.

Но си помисли, че ако оранжерията е това, което я крепи, Дейвид трябваше да я види.

Цареше тишина. Работното време бе свършило и служителите си бяха отишли. Моли отключи една странична врата и пусна Дейвид вътре. Въздухът вече беше по-хладен. След още няколко седмици по рамките на прозорците щеше да започне да се появява скреж. Слънцето щеше да го разтопява, но той щеше да става все по-дебел е намаляването на дните и охлаждането на въздуха. Ала промените щяха

да бъдат по-големи от пожълтелите листа и обраните плодове. С края на всеки сезон идваше обещанието за следващия.

Подобно на баща си, който с готовност посрещаше всяка нова вълна, и Моли се подготвяше за промяната.

„Не бързай толкова“, спря я изплашено гласче. Затова извади една торба от ъгъла е градинските принадлежности и зарови ръце в пръстта. Не говореше, просто дълбаеше в хладната пръст. Без значение какво щеше да ѝ донесе бъдещето, независимо дали Моли щеше да оглави „Сноу Хил“, или щеше да се заеме с нещо свършено различно, това щеше да го има винаги.

Най-сетне се почувства по-добре и вдигна очи:

— Твърде много, твърде бързо. Нуждаех се от това. — Когато извади ръцете си, под ноктите ѝ имаше пръст. — Ако си се надявал на изисканост, очаква те разочарование.

— Не съм разочарован.

Нито пък Моли. Темпераментът на Дейвид ѝ помагаше. Тя го усети в мига, щом пристигнаха тук. Нищо в него не промени аурата на това място.

Окуражена, тя почисти пръстта от ръцете си и го разведе наоколо. Афеландрата грееше с жълти цветове, мадагаскарското цвете — е розови и бели. Продължи по алеята и му посочи яркооранжевите цветове на хибискуса.

— С подходяща температура и много любов ще продължи да цъфти още месец и нещо. — Показа му кактусовата си градина, разположена на мястото е най-много слънце. И, разбира се, сенколюбивите си растения. — Моите бебчета — обяви с доволна усмивка.

Чу се глух шум, последван от жалостиво мяукане, и край тях профучаха няколко пухкави тела. Когато се върна в ъгъла, Моли видя кипнатата торба и разпиляната пръст наоколо. Завари една от котките. Беше Сайръс — болен от артрит мейнски котарак, който сигурно бе решил, че няма шансове да избяга. Моли го отнесе до една от пейките, настани го в скута си и го погали по любимото място между ушите. Това старче живееше в разсадника още от времето, когато тя беше тийнейджър. Нямаше да останат още дълго заедно. Моли изведнъж осъзна, че за нея е важно той да се чувства добре. Би могъл да живее в по-тясно пространство и освен това беше достатъчно хрисим на тази

достолепна възраст, за да приеме съжителството е една малка плашлива котка. В къщата ѝ наистина можеше да му е добре.

Нейната къща. Щом мъката от следващите няколко дни отминеше, щом нещата на Робин бѐдеха преместени у дома при Катрин — където им беше мястото — Моли щеше да се отдаде на радостта си. Щеше да разопакова своите неща, да пренареди мебелите, дори да направи някои от подобренията, които планираше Терънс Хил.

Знаейки, че спомените за Робин винаги ще бѐдат там, тя се изпълни с дълбоко чувство за топлота.

Нов шум прекъсна мислите ѝ. Дейвид беше намерил метла и събираше разпиляната прѐст.

Трогната, тя каза бързо:

— Няма нужда да правиш това.

Той само се усмихна и продължи да мете.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.